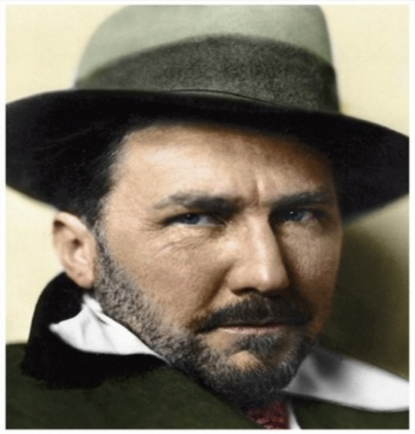

FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

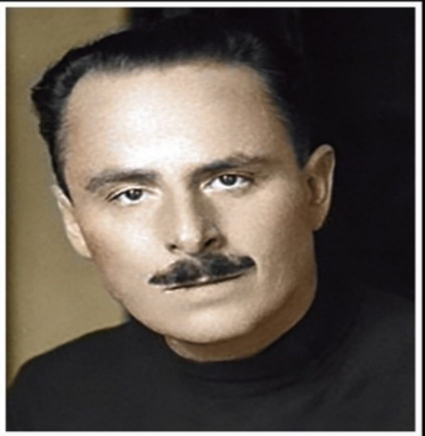
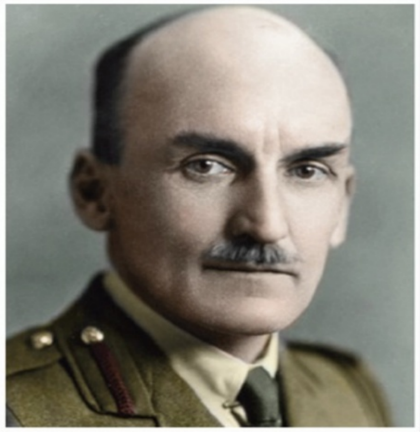

Volume One

Machine Translated by Google

Fascistische stemmen

Essays uit de 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Deel één

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Fascistische stemmen

Essays uit de 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Deel één

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden gereproduceerd in welke vorm dan ook, elektronisch of mechanisch, inclusief fotokopiëren, opnemen of opslaan en ophalen van informatie, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sanctuary Press Ltd
71-75 Sheltonstraat
Covent Garden
Londen WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-mailadres: info@sanctuarypress.com

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

FASCISTISCHE STEMMEN - DEEL EEN

Deze uitgave bevat essays van:

John Beckett
James Drennan
Norah Elam
Generaal Franco
Generaal-majoor J. F: C. Fuller
Joseph Goebbels JK
Heydon Max
Hunger Jorian
Jenks William
Joyce Dr. Robert
Ley Francis Mcevoy
Sir Oswald Mosley
Ezra Pound Vidkun
Quisling Alfred
Rosenberg Arthur
Reade Anne Seelig-
Thomann Claud
Sutton Alexander Raven
Thomson A.
Yusuf Ali

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Inhoudsopgave

Fascistische stemmen

De filosofie van het fascisme door Sir Oswald

Mosley Duitsland en haar vrouwen door Anne Seelig-

Thomann Wat is socialisme? door Joseph

Goebbels Wereldfilosofie en buitenlandse politiek door Alfred

Rosenberg Fascisme, vrouwen en democratie door

Norah Elam Precious Acres door

Jorian Jenks Hitlers Berchtesgaden een idylle van nieuw Duitsland

door Joan Morgan Een Noordse wereldfederatie

door Vidkun Quisling Een interpretatie van

fascisme door Claud Sutton De oorlog in Spanje door

generaal-majoor JFC

Fuller De toespraak van generaal Franco Over een

economische orthologie door Ezra Pound

Oorzaken van de crisis door A. Raven

Thomson De revolutie verraden door Ezra Pound

Marxisme, de leer van verval door Francis

Mcevoy De vijand is het liberalisme door J.K. Heydon

Thomas Carlyle - nationaalsocialist door William Joyce

William Morris - nationaalsocialist door Arthur Reade De joodse mythe door "Scepticus"

De moslimwereld en Palestina door A. Yusuf Ali

Fascisme en de dialectiek door A. Raven Thomson

De onterfden van de bodem door Francis Mcevoy

Bedrijfseconomie door A. Raven Thomson De

nazibeweging in perspectief door James Drennan

Sociaaldemocratie in verval door John Beckett

Fascisme en oorlog door generaal-majoor JFC Fuller

Voorwaarts in fascisme door Oswald

Mosley Kracht door vreugde door Dr.

Robert Ley De Duitse winterhulp door Max Hunger

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De filosofie van het fascisme door Sir Oswald Mosley

Een lezing gegeven door Sir Oswald Mosley bij de English Speaking Union op woensdag 22 maart 1933.

O Onze tegenstanders beweren dat fascisme geen historische achtergrond of filosofie heeft, en het is mijn taak vanmiddag te suggereren dat fascisme diepe wortels in de geschiedenis heeft en in stand is gehouden door enkele van de meest verfijnde speculatieve geesten. Ik ben me er natuurlijk van bewust dat er niet veel filosofie verbonden is aan onze activiteiten in de kolommen van de dagbladen, en toen u las dat ik een lezing zou geven over "De filosofie van het fascisme", zeiden velen van u waarschijnlijk: "Wat heeft deze gangster met filosofie te maken?" Ik vertrouw er echter op dat u zult geloven dat die grote spiegels van de publieke opinie niet altijd een erg accurate weerspiegeling geven, en hoewel u alleen leest over de meest ontroerende momenten van onze vooruitgang, zijn er toch andere momenten die enige diepgang in gedachten en constructieve conceptie hebben. Tot nu toe is het tot op zekere hoogte waar dat de fascistische filosofie geen erg concrete en definitieve vorm heeft aangenomen, maar u moet niet vergeten dat het fascistische geloof pas iets meer dan tien jaar bestaat: het is een ontwikkeling van de afgelopen tien jaar. De filosofische achtergrond ervan is echter al enigszins te formuleren, en dat is gebeurd in een veel korter tijdsbestek dan een overeenkomstige ontwikkeling in welke andere grote politieke religie uit de geschiedenis dan ook. Net zoals de fascistische beweging zelf, in verschillende grote landen, met een fenomenale snelheid naar de macht is opgerukt, zo hebben het fascistische geloof en de fascistische filosofie als een permanent concept, een levenshouding, zich veel sneller ontwikkeld dan de filosofieën van de oudere religies. Neem het liberalisme: er verstreek een zeer lange periode tussen de geschriften van mannen als Voltaire en Rousseau en de uiteindelijke vorming van de liberale geloofsbelijdenis in handen van Engelse staatslieden aan het einde van de achttiende en het begin van de negentiende eeuw.

In feite kristalliseerden deze grote politieke bewegingen en psychologische omwentelingen zich slechts zeer langzaam uit tot een vaststaand denk- en handelingssysteem; en in het geval van het fascisme is het waarschijnlijk vrij snel te verwachten dat het na tien jaar een concrete, gekristalliseerde vorm heeft aangenomen. Niettemin geloof ik dat de fascistische filosofie in begrijpelijke termen kan worden uitgedrukt, en hoewel ze een geheel nieuwe bijdrage levert aan het denken van deze tijd, kan toch worden aangetoond dat ze zowel haar oorsprong als haar historische steun ontleent aan het gevestigde denken van het verleden.

In eerste instantie suggereer ik dat de meeste handelingsfilosofieën voortkomen uit een synthese van culturele conflicten in een voorgaande periode. Waar je in een tijdperk van cultuur, denken en abstracte speculatie twee grote culturen in scherpe tegenstellingen aantreft, vind je in het daaropvolgende tijdperk van handeling doorgaans een synthese in de praktijk tussen die twee scherpe tegenstellingen, die leidt tot een praktische geloofsbelijdenis van handeling. Deze opvatting lijkt u misschien tot op zekere hoogte een Spengleriaanse benadering te suggereren; en het is volkomen waar dat de grote Duitse filosoof waarschijnlijk meer dan wie ook heeft bijgedragen aan het schilderen van de brede achtergrond van het fascistische denken. Maar het is een zeer brede achtergrond. Het is een grote achtergrond van de wereldgeschiedenis waaruit een fascistische suggestie voortkomt.
Niet veel meer dan dat. En mogelijk wordt hij ervan weerhouden om dichter bij het onderwerp te komen door zijn aangeboren pessimisme, dat, zo zou ik u nederig willen voorstellen, voortkomt uit zijn volledige onwetendheid over de moderne wetenschap en mechanische ontwikkeling.

Als je door de Spengle-bril kijkt, kom je ongetwijfeld tot de conclusie dat ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Extreem pessimisme, omdat ze de factor verdoezelen die de mens voor het eerst de mogelijkheid geeft om het armoedeprobleem volledig uit te bannen. En ik denk dat het juist de misvatting van onze Duitse filosoof over deze immense nieuwe factor is die hem tot zijn pessimistische conclusie leidt. Niettemin doet dat geenszins afbreuk aan zijn enorme bijdrage aan het werelddenken.

U zult terecht afleiden dat mijn suggestie van het huwelijk tussen schijnbaar tegengestelde culturen, dat in het volgende tijdperk van handelen leidt tot de geboorte van een filosofisch kind van die periode, dat tot uiting komt in actie, enigszins is afgeleid van het Spengleriaanse denken. Maar ik denk dat ik u kan laten zien hoe die stelling in de praktijk uitpakt in het fascistische geval. Ik zou u willen suggereren dat in de vorige eeuw de grootste intellectuele strijd ontstond door de enorme impact van het Nietzscheaanse denken op de christelijke beschaving van tweeduizend jaar. Die impact werd slechts zeer langzaam gerealiseerd. De volledige implicaties ervan werken zich pas vandaag de dag uit. Maar waar u ook kijkt in het moderne denken, u vindt de resultaten van die kolossale strijd om de beheersing van de menselijke geest en ziel. Er bestond een religie die, voor zover het het Westen betrof, eeuwenlang het menselijk denken had gedomineerd. En plotseling, voor het eerst, werden die religie en dat denken effectief uitgedaagd, en werden de fundamenten ervan, althans voorlopig, aan het wankelen gebracht. Er werd met woedende energie en met buitengewone genialiteit tegen geprotesteerd – fundamenteel tegen geprotesteerd.

Ik ben – zoals u later zult zien – niet zelf een standpunt tegen het christendom aan het innemen, omdat ik u wil laten zien hoe ik geloof dat de Nietzscheaanse en de christelijke leer tot een synthese kunnen komen. Maar op dit punt is het noodzakelijk dat ik de essentiële verschillen tussen deze twee geloofsbelijdenissen onderzoek, en zie waar de verschillen zich hebben opgestapeld en waar de overeenkomsten naar voren komen. Nietzsche daagde, zoals u weet, de hele grondslag van het christelijk denken uit. Hij zei in feite: 'Dit is de religie van de slaaf en de zwakkeling. Dit is het geloof van de mensen die vluchten voor het leven, die de realiteit niet onder ogen willen zien, die hun verlossing zoeken in een dromerig hiernamaals – de verlossing waarvoor ze hier op aarde noch de vitaliteit, noch de mannelijkheid hebben om die te grijpen. Het komt voort uit een geest van zwakte en overgave.' Hij veroordeelde het in een treffende zin, als ik me goed herinner, als 'de religie die de mensheid had geketend en verzwakt.'

En in plaats van dit geloof schiep hij het concept van de superman, de man die moeilijkheden en gevaren trotseert, vooruitgaat door materiële zaken en de moeilijkheden van de omgeving, om te bereiken, te winnen en hier op aarde een eigen wereld te creëren. Het was een uitdaging voor de hele basis, niet alleen van het denken, maar ook van het leven. En het deed het denken van de wereld op zijn grondvesten schudden. Het moet voor degenen die destijds serieus betrokken waren bij die controverse, duidelijk zijn geweest dat een van die geloofsovertuigingen de overhand moest krijgen, en dat een van de twee moest sterven; dat elke combinatie, elke synthese van die conflicterende doctrines volkomen uitgesloten was.

Nu geloof ik, zoals zo vaak in het dagelijks leven, dat geloofsovertuigingen die zo verschillend lijken, bij nadere beschouwing in feite vatbaar zijn voor enige verzoening, en zelfs voor een zekere synthese; en ik denk dat ik u kan aantonen dat u in de fascistische doctrine van vandaag de dag een volledige verbintenis aantreft tussen de grote kenmerken van beide geloofsovertuigingen. Aan de ene kant vindt u in het fascisme, ontleend aan het christendom, rechtstreeks ontleend aan de christelijke opvatting, de immense visie van dienstbaarheid, van zelfverloochening, van zelfopoffering ten behoeve van anderen, ten behoeve van de wereld, ten behoeve van uw land; niet de eliminatie van het individu, maar eerder de versmelting van het individu met iets veel groters dan hijzelf; en u hebt die fundamentele leer van het fascisme – dienstbaarheid, zelfovergave – aan wat de fascist moet beschouwen als de grootste zaak.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

en de grootste impuls ter wereld. Aan de andere kant vindt u, ontleend aan het Nietzscheaanse gedachtegoed, de viriliteit, de uitdaging aan al het bestaande dat de voortgang van de mensheid belemmert, de absolute verloochening van de doctrine van overgave; het vastberaden vermogen om alle obstakels te overwinnen en te overwinnen. U hebt in feite de creatie van een doctrine van mannen met kracht en zelfredzaamheid, wat het andere opvallende kenmerk van het fascisme is.

Daarom vinden we – ik denk dat ik dat mag beweren – een zekere vereniging van die twee grote doctrines die zich uitdrukt in de praktische geloofsbelijdenis van het fascisme van vandaag. En dat werkt in feite door in onze hele levenshouding. We kunnen het terugbrengen tot de kleinste details van het algemene bestaan. Vanuit de breedste en meest abstracte opvatting kunnen we doordringen tot de meest gedetailleerde dingen van het dagelijks leven.
Wij eisen van al onze mensen een overkoepelende opvatting van openbare dienstverlening, maar we staan hen in ruil daarvoor ook toe en geloven dat de staat, volgens de fascistische opvatting, absolute vrijheid zou moeten verlenen. In zijn openbare leven moet een mens zich gedragen als een waardig lid van de staat, in al zijn handelingen moet hij zich schikken naar het welzijn van de natie. Aan de andere kant ontvangt hij van de staat in ruil daarvoor volledige vrijheid om te leven en zich te ontwikkelen als individu. En in onze moraal – en ik denk dat ik mogelijk kan beweren dat het de enige publieke moraal is waarin privépraktijk volledig samenvalt met publieke protesten – in onze moraal is de enige toetssteen voor elke morele vraag of deze op enigerlei wijze de macht van het individu om de staat te dienen, belemmert of vernietigt. Hij moet de vragen beantwoorden: "Schendt deze handeling de natie? Schaadt het andere leden van de natie? Schaadt het mijn eigen vermogen om de natie te dienen?" En als het antwoord op al deze vragen duidelijk is, heeft het individu absolute vrijheid om te doen wat hij wil; en dat geeft het individu verreweg de grootste vrijheid onder de staat die enig staatssysteem of enige religieuze autoriteit ooit aan het individu heeft verleend.

De dichtstbijzijnde benadering van die morele test was waarschijnlijk de benadering van de Griekse beschaving, die wat organisatie betreft uiteraard een opvatting van de staat had die niet veel onderdeed voor de fascistische opvatting van vandaag de dag.

Die houding, die filosofische achtergrond, legt de fascist bepaalde zeer duidelijke regels van maatschappelijk gedrag op, die neerkomen op een gedetailleerde uitdaging van de bestaande orde, hoewel we hier niet dieper op in zullen gaan, behalve door aan te tonen dat deze algemene principes vatbaar zijn voor detaillering. Zo beschouwen we bijvoorbeeld een systeem belachelijk waarin iemand beboet kan worden als hij zichzelf zelfs maar in gevaar brengt door te drinken na het tijdstip waarop dat legaal is, maar die in zijn publieke hoedanigheid als grotere of kleinere publieke figuur volledig straffeloos actie kan ondernemen die de hele staatsstructuur bedreigt. Als hij ook maar de geringste schade aan zichzelf riskeert, wordt de volledige macht van de wet tegen hem gemobiliseerd; toch kan hij in zijn publieke hoedanigheid het hele leven van de natie bedreigen: hij kan de pijlers van de staat zelf bedreigen.

Het fascistische principe is private vrijheid en publieke dienstverlening. Dat legt ons, in ons openbare leven en in onze houding ten opzichte van anderen, een zekere discipline en een zekere terughoudendheid op; maar alleen in ons openbare leven; en ik zou zeer sterk willen stellen dat de enige manier om private vrijheid te hebben, een publieke organisatie is die orde brengt in de economische chaos die de wereld vandaag de dag kent, en dat een dergelijke publieke organisatie alleen kan worden gewaarborgd door de methoden van autoriteit en discipline die inherent zijn aan het fascisme.

Terugkerend naar de filosofische kant, zien we echter dat de fascist door zijn filosofie op natuurlijke wijze een zekere discipline in zijn leven wordt opgelegd, een geordende atletische instelling, zoals ik het zou noemen, en een gevoel van vertrouwen in leiderschap, een geloof in autoriteit, die vreemd zijn aan andere bewegingen. En hier komen we meteen in botsing met de fundamentele beginselen van het socialisme en het liberalisme.
Socialisme verschilt natuurlijk sterk van liberalisme in zijn opvatting van economische organisatie; ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

maar in de filosofie denk ik dat er weinig socialisten of liberalen zijn die het oneens zouden zijn dat ze werkelijk een gemeenschappelijke oorsprong hebben als we ver genoeg teruggaan in de levenshouding van Voltaire en Rousseau; en vooral die laatste. Mag ik u nu het fundamentele verschil voorstellen dat hier ontstaat tussen liberalisme en socialisme enerzijds en fascisme anderzijds? Rousseau heeft volgens ons ofwel een grote fout gemaakt, ofwel is enorm verkeerd begrepen. Rousseau zei gelijkheid. Wij antwoorden: als u gelijkheid van kansen bedoelt, ja; als u gelijkheid van mensen bedoelt, nee. Dat is een absurditeit. Persoonlijk geloof ik dat, als hij goed gelezen wordt, Rousseau gelijkheid van kansen bedoelde, dat de belangrijkste aanval van Rousseau gericht was – en terecht – op het decadente systeem waaronder hij leefde. Hij zei in feite: "Het is absurd dat deze luie, decadente adel van Frankrijk" (zoals ze ongetwijfeld destijds waren) "voor zichzelf privileges claimt die het leven van de natie wurgen. Gelijkheid van kansen is een fundamenteel iets. Laat degenen regeren die geschikt zijn om te regeren. Laat niemand regeren omdat zijn grootvader bewezen heeft geschikt te zijn om te regeren." Het was een opstand tegen privileges, een bevestiging dat de man met talent en capaciteiten de man zou moeten zijn om de zaken van een grote natie te leiden. Maar die doctrine werd door zijn latere discipelen aangegrepen als de betekenis van de gelijkheid van de mens, dat alle mensen gelijk waren.

Uit die constructie ontstaat de hele misvatting, zoals wij die zien. Het is een overduidelijke absurditeit. De ene mens verschilt qua geest en lichaam enorm van de ander. Het is niet, zoals socialisten vaak zeggen, een kwestie van morele of spirituele gelijkheid. Dat is iets heel anders. Moreel en spiritueel gezien kan de man die de vloer van een groot bedrijf aanveegt, veel beter zijn dan de manager van dat bedrijf. Maar de vraag is: welke man is geschikt voor welke taak? Wat is de juiste functie die hij moet vervullen? Sommige mensen zijn goed in het ene, anderen in het andere.
We sluiten het fascisme zeker volledig uit met het concept van sociale klassen, omdat dat berust op erfelijkheid; maar we zeggen wel dat bepaalde mensen van nature geschikt zijn om bepaalde dingen te doen, en andere niet. En zodra je die gedachtegang omarmt, daag je het hele concept van democratie uit.

U betwist de opvatting dat elke kwestie ter wereld, hoe ingewikkeld ook, door iedereen, hoe onervaren ook, kan worden opgelost; en in dat licht bezien is het inderdaad absurd dat een technicus bij de overheid of in welke andere sector dan ook, kan worden geïnstrueerd door mensen die zich slechts vijf minuten per jaar met het onderwerp bezighouden. Als ik een werkplaats binnen zou lopen, de ingenieur zijn werk zou zien doen en hem vervolgens zou gaan uitleggen hoe hij het moest doen, zou hij me – en terecht – vertellen dat ik een aanmatigende ezel was. Evenzo lijkt het ons een absurd idee dat van een man die zich totaal niet heeft verdiept in de problemen van het land, verwacht wordt dat hij zijn bierpul op de toonbank zet, naar het stemhokje loopt en gedetailleerde instructies geeft over hoe zijn land de komende vier jaar moet worden bestuurd. "Alle mensen zijn gelijk en alle mensen zijn even gekwalificeerd om over elk onderwerp een mening te vellen, zolang het maar een zo complex onderwerp is als het bestuur van een land:" dat is de interpretatie die de sociaaldemocratie aan de geschriften van Rousseau geeft, en die opvatting is duidelijk absurd. Het is echter de filosofische basis van het hele democratische systeem. Wij betwisten daarom de basisopvatting dat alle mensen gelijk zijn om over alle problemen te oordelen. Wij nemen de gelijkheid van kansen en maken ons die eigen, en wij verzetten ons – en moeten ons verzetten – tegen de opvatting van bevoorrechte erfelijkheid.

Wanneer iemand zichzelf bewezen heeft, kan hij opklimmen tot de hoogste posities in het land, en ons hele onderwijssysteem moet daarop ingericht zijn. Maar hij zal niet aan de top staan alleen omdat zijn vader of grootvader er vóór hem was. En dus betwisten we enerzijds het voorrecht van rechts, en anderzijds de absurde doctrine van links dat alle mensen door hun natuurlijke gave gelijk zijn. Nu zou u kunnen zeggen, en misschien met enige waarheid, dat

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Deze doctrines zijn al eerder gehoord, namelijk dat dit de basis was van het bonapartisme, of om nog verder terug te gaan naar de oorsprong, de basis van het caesarisme.

Het is natuurlijk waar dat fascisme een historische relatie heeft met het caesarisme, maar de moderne wereld verschilt fundamenteel van de vormen en omstandigheden van de oude wereld. De moderne organisatie is te omvangrijk en te complex om op één individu te rusten, hoe begaafd ook. Het moderne caesarisme is, net als alle moderne dingen, collectief. De wil en het talent van het individu alleen worden vervangen door de wil en het vermogen van de gedisciplineerde duizenden die een fascistische beweging vormen. Elke Zwarthemd is een individuele cel van een collectief caesarisme. De georganiseerde wil van toegewijde massa's, onderworpen aan een vrijwillige discipline en geïnspireerd door het gepassioneerde ideaal van nationaal overleven, vervangt de wil tot macht en een hogere orde van de individuele supermens. Niettemin staat dit collectieve caesarisme, gewapend met de wapens van de moderne wetenschap, in dezelfde historische relatie als het oude caesarisme tot reactie enerzijds en anarchie anderzijds. Het caesarisme stond tegenover het Spartacisme enerzijds en de Patricische Senaat anderzijds. Die positie is zo oud als de geschiedenis van de afgelopen tweeduizend jaar. Maar in die tijd ontbrak het hen aan de mogelijkheden voor constructieve prestaties die er vandaag de dag wel zijn, en de enige les die we uit het eerdere bewijs van deze doctrine kunnen trekken is eenvoudigweg deze: wanneer de wereld, onder invloed van Spartacus, afgleed naar een complete ineenstorting en chaos, waren het altijd wat Spengler de "grote feitenmensen" noemde die de wereld uit de resulterende chaos haalden en de mensheid heel vaak eeuwen van vrede en orde gaven in een nieuw systeem en een nieuwe stabiliteit. En dat gebeurde, en dat is nog steeds het geval, door moderne fascistische bewegingen, "door bepaalde fundamentele feiten uit de politiek en de filosofie te erkennen. Opnieuw is er sprake van een zekere vermenging van twee schijnbaar tegenstrijdige doctrines. We worden er vaak van beschuldigd iets van rechts en iets van links te nemen. Nou, het is heel verstandig om van andere geloven te lenen; om het slechte te verwerpen en het goede te behouden; en zodra je je losmaakt van de oude parlementaire mentaliteit, zie je natuurlijk de wijsheid van zo'n koers in. En fascisme neemt natuurlijk iets van rechts en iets van links over, en voegt daar nieuwe feiten aan toe die aansluiten bij de moderne tijd.

In deze nieuwe synthese van het fascisme, die onze huidige situatie wat dichter benadert, zien we dat we het grote principe van stabiliteit, ondersteund door autoriteit, orde en discipline, dat het kenmerk van rechts is geweest, nemen en koppelen aan het principe van vooruitgang, van dynamische verandering, dat we van links overnemen. Conservatisme – om het bij de naam te noemen waaronder het in dit land bekendstaat – gelooft in stabiliteit en steunt dit door zijn geloof in orde; maar waar het conservatisme in de moderne wereld altijd heeft gefaald, is in zijn onvermogen om te beseffen dat stabiliteit alleen bereikt kan worden door vooruitgang: dat een standvastige weerstand tegen verandering de revolutionaire situatie veroorzaakt die het conservatisme het meest vreest. Aan de andere kant heeft links, dankzij hun Rousseau-complex, er altijd niet in geslaagd te beseffen dat de enige manier om vooruitgang te bereiken is door de uitvoerende macht te gebruiken die alleen verandering mogelijk maakt.

We zijn daarom tot de volgende conclusie gekomen: stabiliteit is alleen mogelijk als u bereid bent ordelijke veranderingen door te voeren, want om stabiel te blijven, moet u zich aanpassen aan de nieuwe feiten van het nieuwe tijdperk. Aan de andere kant kunt u de vooruitgang die links wenst alleen bereiken als u de uitvoerende instrumenten van vooruitgang gebruikt, namelijk autoriteit, discipline en loyaliteit, die altijd als uitsluitend rechts zijn beschouwd. Door deze twee principes te verenigen, bereiken we de basis van het fascistische geloof en de fascistische organisatie.

Opnieuw zult u zeggen: "Dit is wederom caesarisme of bonapartisme. Het is niet langer een kwestie van puur individueel leiderschap. De machinerie waarmee we te maken hebben is veel te groot voor één individu om alleen te hanteren. Dus is het een collectief caesarisme geworden – de

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Leiderschap van een georganiseerde en gedisciplineerde massa, verenigd in een vrijwillige discipline door idealen van nationale en wereldwijde wedergeboorte die haar hartstochtelijk inspireren. Maar de basisprincipes blijven hetzelfde; en hoewel uw fascistische beweging het doel kan bereiken dat het caesarisme eerder heeft bereikt, orde kan scheppen in de chaos die het conflict tussen Spartacus en de reactie heeft veroorzaakt, de wereld een paar jaar of een paar eeuwen grote vrede kan schenken, draagt zij toch haar eigen verval in zich en bereikt zij niet echt wat wij noodzakelijk achten."

Ik geloof dat het antwoord op die zaak, die de enige echt geldige zaak is, is dat de factor moderne wetenschap altijd al ontbrak. Je hebt nu een compleet nieuwe factor. Als je in je regeringssysteem een nieuwe efficiëntie kunt introduceren – en iedereen geeft toe dat zulke bewegingen, wanneer ze aan de macht komen, op zijn minst efficiënt zijn – als je de regering, zelfs voor een paar jaar, een uitvoerende macht en een efficiëntie kunt geven die dingen voor elkaar krijgt, kun je – en zul je – het gevangen genie van de wetenschap bevrijden om de taak te vervullen die ze in de moderne wereld moet vervullen. Wat onze uiteenlopende opvattingen over de structuur van de staat en de economie ook mogen zijn, ik denk dat we het er allemaal over eens moeten zijn dat het mogelijk zou zijn om, door een gezonde organisatie van de wereld, met de kracht van de moderne wetenschap en de industrie, het armoedeprobleem eens en voor altijd op te lossen en eens en voor altijd een einde te maken aan armoede en de ergste kenmerken van ziekte en lijden.

Als het dus mogelijk is om een efficiënte regeringsvorm te hebben, dan beschikt u voor zo'n systeem voor het eerst in de geschiedenis over een instrument waarmee het aardoppervlak voor altijd kan worden veranderd. Zodra het essentiële is gedaan, zodra moderne wetenschap en techniek zijn vrijgegeven en hun taak hebben vervuld, zodra u uw politieke en filosofische systeem hebt veranderd van een tijdelijke en politieke naar een permanente en technische basis, zal er geen behoefte meer zijn aan de politiek en de controverses die de wereld vandaag de dag afleiden. Het armoedeprobleem zal worden opgelost, de grote problemen zullen worden uitgebannen zoals ze maar kunnen, en zoals iedereen weet kunnen ze worden uitgebannen, als de moderne wetenschap op de juiste manier wordt gemobiliseerd. Dan zal de mensheid bevrijd zijn van de dingen in het leven die er echt toe doen.

Hoewel het misschien waar is dat bepaalde van deze verschijnselen in de eeuwige wederkerigheden van de geschiedenis al eerder in de wereld zijn waargenomen en met groot voordeel voor de mensheid zijn waargenomen, hebben de grote uitvoerende machten nog nooit eerder de kans gehad om de taak die de moderne wetenschap en uitvindingen hen nu toebedelen, te voltooien.

Op een moment van grote wereldcrisis, een crisis die uiteindelijk onvermijdelijk zal verergeren, ontstaat er een beweging vanuit een historische achtergrond die haar ontstaan onvermijdelijk maakt. Deze beweging draagt bepaalde traditionele kenmerken, ontleend aan een zeer glorieus verleden, maar staat oog in oog met de feiten van vandaag, gewapend met de instrumenten die alleen dit tijdperk de mensheid ooit heeft geschonken. Door deze nieuwe en wonderbaarlijke samenloop van instrument en gebeurtenis kunnen de problemen van dit tijdperk worden overwonnen en kan de toekomst worden verzekerd in een progressieve stabiliteit. Mogelijk is dit de laatste grote wereldgolf van de onsterfelijke, de eeuwig terugkerende keizerlijke beweging; maar met behulp van de wetenschap en met de inspiratie van de moderne geest zal deze golf de mensheid naar de andere oever dragen.

Dan zal, eindelijk, het 'caesarisme', de machtigste uiting van de menselijke geest die zich inspant voor blijvende prestaties, zijn wereldmissie hebben volbracht, zijn offer in de strijd der eeuwen hebben geboet en zijn historische bestemming hebben vervuld. Een mensheid bevrijd van armoede en van vele van de verschrikkingen en kwellingen van ziekte, en het genot van een wereld herboren door de wetenschap, zal nog steeds een fascistische beweging nodig hebben die zich transformeert tot het doel van een nieuwe en nobelere orde van de mensheid; maar u zult geen behoefte meer hebben aan de vreemde en verontrustende mannen ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

die in dagen van strijd en gevaar en in nachten van duisternis en hard werken, het stalen instrument hebben gesmeed waarmee de wereld naar hogere dingen zal overgaan.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Duitsland en haar vrouwen
door Anne Seelig-Thomann

D Tijdens mijn laatste bezoek aan Engeland hebben veel Engelse vrouwen me gevraagd naar de positie van vrouwen in het Derde Rijk. Volgens de verhalen die ze hadden gehoord, leken ze te denken dat we niets meer waren dan slaven. Sterker nog, ze zeiden dit openlijk en voegden eraan toe dat ze ons uit de grond van hun hart beklaagden. Ik wil u graag vertellen hoe wij, Duitse vrouwen, over het Nieuwe Rijk denken, en ik begin met de echtgenotes en moeders.

We weten allemaal uit de geschiedenis dat elke revolutie wordt gevolgd door nieuwe constitutionele vormen, en door de opstand die deze nieuwe vormen heeft voortgebracht, vinden we doorgaans ook fundamentele veranderingen in het sociale leven van de mensen. Het nieuwe systeem in Duitsland, het "nationaalsocialisme", kwam als een welkome verandering voor miljoenen gezinnen, die vreselijk hadden geleden onder de gevolgen van de oorlog, die het leven voor veel moeders en hun kinderen tot een zware last had gemaakt. Het was de taak van Adolf Hitler om hen te helpen en een einde te maken aan het rampzalige idee dat 'het beter is helemaal geen kinderen te krijgen'.

We mogen niet vergeten dat egoïsme de basis vormde van het oude systeem voordat de Führer kwam om het nieuwe Rijk te stichten. Hij was het die Duitse vrouwen er opnieuw van overtuigde dat het gezin de essentiële eenheid van de staat is, en dat de moeder daarin het levende symbool is van het nationale voortbestaan door het opvoeden van gezonde kinderen. Moederschap en vrouwelijkheid herwonnen hun oude betekenis en glorie.

DIENST VOOR MOEDERS

In 1934 kwam de Nationaal-Socialistische Vrouwenbond voor het eerst bijeen voor serieus coöperatief werk en richtte de Rijksdienst voor Moeders op. Deze dienst wordt beheerd door elke afdeling van de bond en bestaat uit speciale cursussen die openstaan voor alle vrouwen, gehuwd of ongehuwd, jong en oud. Sinds 1934 hebben maar liefst 600.000 Duitse vrouwen deze cursussen gevolgd en les gekregen in huishouding, koken en naaien, evenals de beginselen van hygiëne en verpleging. Omdat wij Duitsers tot een land zonder koloniën behoren, moeten we bovendien zorgvuldig omgaan met alle soorten grondstoffen, en in deze cursussen leren de vrouwen hoe ze schijnbaar nutteloze dingen nuttig kunnen gebruiken. In de regel beslaat elke cursus tien avonden, met in totaal vierentwintig uur les.

De kosten van zo'n cursus variëren van twee tot drie mark op het platteland tot drie tot vijf mark in de stad. Van degenen die het zich kunnen veroorloven, wordt verwacht dat zij het volledige bedrag betalen, maar voor degenen die deze kosten niet kunnen betalen, worden aanvullende bedragen betaald door de Vrouwenafdeling van het Arbeidersfront en de Nationaal-Socialistische Welzijnsorganisatie. Vaak betaalt de werkgever het volledige bedrag voor een meisje dat binnenkort met pensioen gaat om te trouwen. Er zijn honderden van dergelijke moederscholen permanent gevestigd in Duitsland, die een roeping vinden voor duizenden vrijwilligers als voogden, leerkrachten welzijnswerk, jeugdleiders, enzovoort.
Het is dit soort werk dat elke Duitse vrouw de kans geeft om actief deel te nemen aan het leven van de nationaalsocialistische staat. Want elke vrouw beseft dat zij haar rol zij aan zij met de mannen moet vervullen, die dezelfde verantwoordelijkheid dragen voor de toekomst van ons land.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

DE WERKENDE VROUW

Niets is door andere landen meer besproken dan de positie van professionele en werkende vrouwen in het Derde Rijk. De tegenstanders van het nationaalsocialisme hebben erop aangedrongen dat vanaf het moment dat Adolf Hitler aan de macht kwam, alle werkende vrouwen gedwongen uit hun beroep zouden worden gezet en vervangen door mannen. Niets is echter minder waar, want alle actieve vrouwen in de industrie en de vrije beroepen zijn georganiseerd binnen het Arbeidersfront, en de vrouwen die voorheen niet werkten, maar wilden meewerken aan de opbouw van het Nieuwe Rijk, traden vrijwillig toe tot de Vrouwenbond, onder de nationale leiding van mevrouw Scholz-Klink. In deze twee organisaties vinden we de huisvrouw, de lerares, de verpleegster, de vroedvrouw, de kunstenaar, de vrouwelijke arts en alle vrouwen met een universitaire opleiding.

Aangezien het ideaal van het nationaalsocialisme het behoud van het gezin als essentiële eenheid van de staat is, is het waar dat het Arbeidersfront ervoor heeft gezorgd dat vrouwen uit fabrieksarbeid, die ongeschikt is voor het vrouwelijk lichaam, zijn verwijderd en vervangen door werkloze mannen. Deze vrouwen hebben echter elders geschikter werk gevonden.

Duitse vrouwen zijn nog steeds werkzaam in alle beroepen die met kleding te maken hebben, en miljoenen anderen zijn onderwijzers, verpleegsters en huishoudelijk personeel. Er zijn talloze vrouwelijke artsen, architecten, toneel- en filmvrouwen, niet alleen als actrices, maar ook als vooraanstaande producenten, zoals de beroemde Leni Riefenstahl, die verantwoordelijk is voor alle fotografie bij belangrijke partijbijeenkomsten en de Olympische Spelen. Miljoenen vrouwen zijn ook werkzaam in de algemene industrie en vormen, zoals ik al zei, een speciale afdeling van het Arbeidersfront. Je kunt zeker niet zeggen dat Duitse vrouwen in de huiskamer zijn beland.

BINNENLANDSE DIENST

Zelfs degenen die als dienstbode of huisvrouw bijzonder beperkt zijn tot de huiselijke sfeer, kregen speciale aandacht. Toen Adolf Hitler aan de macht kwam, kreeg de Vrouwenbond de speciale taak om het universele vooroordeel te overwinnen dat huishoudelijk werk alleen een bezigheid is voor de lagere klassen. Nu moet elk meisje, rijk of arm, na het verlaten van de school een streng examen afleggen over huishoudelijke taken, en bovendien melden de meeste van onze meisjes zich op achttienjarige leeftijd, voordat ze aan hun eigen beroep beginnen, vrijwillig aan bij de Vrouwenarbeidsdienst, die vaak huishoudelijke taken omvat om een hardwerkende moeder te ontlasten.

Het aandeel van de vrouw in de nieuwe sociale orde is niet gepland op basis van de oude slogan "Vrouwenrechten", maar in relatie tot de dienst die zij kan leveren aan de gemeenschap als geheel – de natie. Aangezien de invloed van de vrouw altijd het grootst is geweest in de vormgeving van het intieme sociale leven van de natie, gaat het ons niet zozeer om waar onze dienst wordt verleend, maar om hoe die wordt verleend.

HET DUITSE MEISJE

Al op school sluit het Duitse meisje zich aan bij de BDM (Bund Deutscher Mädel), de grootste organisatie in haar soort ter wereld. De BDM, aangesloten bij de Hitlerjugend, krijgt van de Nationale Jeugdleider Baldur von Schirach gedetailleerde instructies over de opleiding, en met name over het bijbrengen van een gezonde levensfilosofie (Weltanschauung).
Over het hele land zijn veertig scholen gebouwd met als enig doel meisjes les te geven.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

jeugdleiders over deze principes.

Als toekomstige moeders, artsen, economen, leraren, advocaten, enz. hebben alle Duitse meisjes de plicht hun talenten in te zetten voor het beste nationale doel, maar ze moeten eerst een solide sociale basis verwerven. Waar kan dit beter worden bereikt dan in de kameraadschap van de Duitse meisjesorganisatie, de BDM? De eerste vereiste is fysieke training, en daarom moet elk meisje een systematische ontwikkeling van haar fysieke normen ondergaan, afgestemd op haar leeftijd. Tegelijkertijd wordt er les gegeven in eerste hulp en verpleging. Er zijn BDM-kampen waar de meisjes leren helpen op het land, en huishoudscholen voor opleidingen tot kinderverzorgster, diëtist en ander huishoudelijk werk.

Wanneer de meisjes van school komen, worden ze aangemoedigd om een jaar lang deel te nemen aan de "Land Year Service", waar ze nuttig werk op het land verrichten. Dit is een parallelle organisatie aan de "Arbeidsdienst" voor de jonge mannen en verricht nuttig werk dat niet concurreert met normale beroepen. Werk van grote economische waarde is inderdaad gevonden in het vervangen van vrouwen die door ziekte arbeidsongeschikt waren en hen een passende vakantie te geven om te herstellen. Dit is met name gunstig gebleken in het geval van de overbelaste moeder, wiens huishoudelijke werk is overgenomen door meisjes van de "Arbeidsdienst", terwijl haar kinderen worden verzorgd in een plaatselijke "kleuterschool".

Hoewel de statistieken van deze gigantische organisatie van Duitse vrouwen al indrukwekkend genoeg zijn, schuilt de werkelijke waarde in de gecreëerde morele normen. Het Duitse meisje in haar BDM en "Land Year Service" doet niet alleen veel ervaring op, maar ontwikkelt ook een gevoel van maatschappelijke verantwoordelijkheid, omdat ze precies dezelfde lezingen en instructies krijgt over politieke en economische problemen als de jonge mannen in hun organisaties. Iedereen die ooit een vrouwenwerkkamp heeft bezocht, is verrukt over de sterke, goed gebouwde meisjes, hun ogen stralend van gezondheid en geluk. Veel van mijn Engelse vrienden hebben me hier gevraagd: "Hoe komt het dat de hele sfeer van jullie jongeren zo vol is van reinheid en de uitstraling van kracht en leven?

Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?” Daar kan maar één antwoord op zijn: “De geest van Adolf Hitler”!

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Wat is socialisme?

door Joseph Goebbels

E De moderne, zeer beredeneerde politieke opvatting draait, of men dat nu erkent of niet, om de centrale factor van alle toekomstige ontwikkelingen: het maatschappelijke probleem.

Maatschappelijke nood is meer dan een broodnodige kwestie. Als het niet meer was dan dat, had de marxist gelijk gehad. De proletariër is niet internationaal uit voorliefde voor internationale vermenging, maar vanwege het tragische besef dat er vroeger geen nationale oplossing voor zijn bestaansprobleem bestond. Burgerlijk egoïsme en Joodse concurrentie werkten samen, bewust en onbewust, en brachten datgene voort wat het volk het licht en de adem van het leven ontneemt: de klassenstrijd.

Maatschappelijke nood kweekt de passie voor Veiligheid. Diep in het proletariaat sluimert een liefde voor Huis, Bodem en Vaderland, die zich uit in zowel goede als slechte vormen, altijd bereid tot het edelste offer. Zelfs onder het marxisme voelt het proletariaat geen haat jegens het Vaderland, maar alleen jegens die burgerlijke perversie van het Vaderland: het Systeem. Dit Systeem schiep inderdaad een conditie waarin nationalisme en kapitalisme één en hetzelfde waren. De strijd tegen het internationalisme kan nooit met frasen worden gewonnen. Maatschappelijke nood kan alleen worden opgelost door sociale actie. Het proletariaat zal internationaal blijven denken zolang het geen deel heeft aan de Natie. Hoe kan men iets liefhebben en respecteren dat men niet kent?

Het sociale probleem is om het internationale stadsproletariaat opnieuw bewust te maken van zijn fundamentele relatie met de bodem. De mens kan alleen wortel schieten in zijn eigen bodem.
Hij voelt zich alleen verbonden met wat hem toebehoort. De enige effectieve strijd tegen het bolsjewisme is de eliminatie van het kapitalisme.

Het toont het gebrek aan politiek instinct bij de middenklasse aan dat zij zich identificeerden met het kapitalisme, waar ze immers weinig mee te maken hadden. Kapitalisme is de immorele verdeling van kapitaal. Kapitalisme in de economie is hetzelfde als democratie in de politiek: namelijk de immorele machtsverdeling binnen de staat. Beide factoren, kapitalisme en democratie – hun verhouding is als die van zoon tot vader – zijn de gezworen vijanden van een nieuwe maatschappelijke organisatie van de staat. Tot nu toe namen ze genoegen met het negeren van het sociale probleem en ontweken ze het probleem zoveel mogelijk door een hypocriete professie van filantropie. Dat is de tragedie van het liberalisme – filantropie: een conglomeraat van burgerlijke lafheid, sentimentaliteit, sadisme en angst. Het hele verhaal van sociale 'verbetering' ontvouwt zich voor onze ogen als een vreselijk voorbeeld van het liberale onvermogen om het sociale probleem aan te pakken – laat staan om de diepte ervan te begrijpen. Het sociale probleem heeft niets, absoluut niets, te maken met sentimentaliteit en 'liefdadigheid'. Het is een probleem van nationale noodzaak. Het is niet het simpele feit dat miljoenen mensen honger lijden dat dit probleem zijn wereldwijde politieke betekenis geeft, maar dat het de ondergang van de natie kan veroorzaken. Dat alleen al geeft continuïteit aan sociale ideeën. Sentimentaliteit en 'liefdadigheid' zijn op zichzelf volkomen onbetrouwbaar. Nationale noodzaak alleen creëert fanatisme en de felle impuls van geloof. Zo is het sociale probleem geworteld in de structuur van toekomstige politieke ontwikkelingen en geeft het jongeren nieuwe plichten en nieuwe taken.

Vanuit dit besef ontstaat een werkelijk sociaal concept van de staat, dat evenmin iets te maken heeft met

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Marxistisch-proletarisch als met liberaal-democratische opvattingen. Ik denk in sociale zin wanneer ik de onderdrukte klassen van mijn landgenoten de verwezenlijking van hun natuurlijke rechten toewens, als rechten, en niet als min of meer vrijwillige geschenken. Ik denk in sociale zin wanneer ik deze rechten niet eis uit motieven van burgerlijke angst of sentimentaliteit, maar vanuit het besef van nationale noodzaak en sociale rechtvaardigheid.

De liberale mens denkt als een burger; de marxistische mens denkt als een proletariër; de sociale mens denkt nationaal, in termen van een nationale staat die een gemeenschappelijke bestemming nastreeft. Voor hem betekenen nationaal en sociaal denken één en hetzelfde: liefde voor de natie; geloof in haar toekomst; en de wil tot vrijheid.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Wereldfilosofie en buitenlandse politiek door Alfred Rosenberg

In het dagelijks leven realiseert de gemiddelde mens zich zelden dat het politieke en sociale leven uiteindelijk gevormd worden door filosofische motieven. De opvatting van de burgerlijke moraal, de opvatting van het recht en al het andere in het dagelijks leven dat daarmee verband houdt, worden altijd op de een of andere manier bepaald door de innerlijke houding van de mens ten opzichte daarvan; maar het is pas ter gelegenheid van grote revolutionaire gebeurtenissen, die het leven van een natie als geheel beïnvloeden, dat mensen zich dit feit duidelijk bewust worden. Men kan zeggen dat dit vandaag de dag overal ter wereld gebeurt. Wat ook de directe gevolgen van het conflict van 1914-1918 mogen zijn voor de politieke gebeurtenissen van de verschillende naties en staten, er is één feit dat zich steeds meer opdringt aan iedereen wiens gedachten niet louter oppervlakkig zijn, en dat is dat mensen na zo'n enorme omwenteling niet zomaar kunnen terugkeren naar hun vroegere dagelijkse bestaan alsof er helemaal niets is gebeurd. Vrijwel elke natie ter wereld is getroffen door de grote strijd van de Wereldoorlog, of heeft in ieder geval in zekere mate geleden onder de gevolgen ervan. Miljoenen en miljoenen mannen worden geconfronteerd met een lot dat hen schijnbaar plotseling overvalt en dat vragen oproept die heel anders zijn dan de vragen die al tientallen jaren spelen.

Vóór 1914 leefde de wereld in een sfeer van optimisme. Het is waar dat degenen in verantwoordelijke posities in de verschillende landen zagen dat de wolken zich steeds weer samenpakten aan de politieke horizon, maar zelfs onder staatslieden waren er velen die geloofden dat, net als bij eerdere soortgelijke gelegenheden, het politieke systeem van dagelijkse compromissen de overwinning zou behalen. Economen berekenden met wiskundige precisie dat elk conflict tussen grote naties zulke desastreuse economische en sociale gevolgen zou hebben dat een ineenstorting van de wereldeconomische structuur onvermijdelijk zou zijn en binnen enkele maanden het einde van de oorlog zou betekenen. Intellectuele optimisten baseerden hun hoop op de overtuiging dat "het gezonde wereldverstand" de overhand zou krijgen en waren het eens met de vooraanstaande economen dat de naties de waanzin van een wereld nooit zouden tolereren.
oorlog.

Maar net als de natuur zelf verliep het leven van de mensen en rassen niet langs het rechte pad van de logica, maar langs de kronkelige paden van opgewonden gevoelens en wilde passies. Het zijn deze ontelbare elementen die uiteindelijk de wereldcatastrofe hebben ontketend. Het is belangrijk, denk ik, dat we vandaag erkennen dat het jaar 1914 niet alleen het begin markeerde van een grote militaire strijd, maar dat op die noodlottige augustusdagen de hele oude wereld begon in te storten. Het feit dat de naties en hun leiders niet in staat waren een dergelijk vreselijk conflict te voorkomen, is het overtuigende bewijs dat de sociale conflicten, de hele tendens van de toenmalige wereldeconomie en de sociale structuur van de naties, niet langer krachtig genoeg waren om een duidelijk gedefinieerd vredesbeleid te garanderen. Integendeel, er moest zoveel aandacht worden besteed aan de chaotische massabewegingen van de lagere klassen, aan politieke hartstochten en economische belangen, dat het roer vaak uit de handen van de staatslieden gleed en de wereld afstevende op een botsing waarvan men zich pas vele jaren later herstelde, nadat heldhaftige krachten waren ingezet en enorme offers waren gebracht.

Het is vanzelfsprekend dat dit herstel van de gemeenschappelijke geest, deze kritiek op het verleden en het heden, zich het eerst moesten manifesteren in die landen waar militaire en politieke nederlagen de doorslag gaven.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Problemen die veel duidelijker zijn dan in de staten die, althans voorlopig, konden leven van de vruchten van hun oorlogsoverwinningen. Alle gistingsprocessen, zeer verschillend van aard, die zich in Rusland, Hongarije, Duitsland en Turkije voordeden, lijken voor elke intelligente waarnemer van de wereldpolitiek onmiskenbare tekenen van de ineenstorting van de reeds genoemde oude orde en van een poging om op de een of andere manier een nieuwe wereld te creëren. Dit is niet zozeer te danken aan de logische erkenning van wat wel en niet geschikt is, maar aan een innerlijke karakterverandering die, zich zowel naar het heden als naar het verleden wendend, verklaarde: "Dit kan niet langer duren."

Deze innerlijke vastberadenheid is van groter belang dan wat dan ook en kan door geen enkel argument worden weggenomen. Deze nieuwe mentale houdingen van naties, of ze nu in de ene of de andere richting gaan, vormen de doorslaggevende reden voor opbouw of vernietiging, al naar gelang het geval. Het zwaartepunt van onze huidige beweging in de wereldpolitiek is het gevolg van de juxtapositie en de kracht van deze verschillende mentale energieën.

Wij, nationaalsocialisten, zien in een welomschreven geesteshouding ook wat we "wereldfilosofie" (Weltanschauung) noemen. Dit woord, waarvan de precieze vertaling in andere talen uiterst moeilijk is, betekent in de eerste plaats precies wat het zegt: een specifieke manier van wereldbeschouwing, d.w.z. een duidelijk te begrijpen innerlijke houding van ziel, geest en karakter ten opzichte van uiterlijke dingen. Een houding die beslist over "ja" of "nee", die, als ze de stem van miljoenen is, de levenswijze, de staatsstructuur, de plichten en privileges van een ras of een volk vormgeeft. Deze houding is daarom de essentiële fundamentele en beslissende factor. Als ze alle verschillende levenssferen doordringt, kunnen we spreken van een verenigde en uniforme natie; dan kunnen we zeggen dat staat, volk en "wereldfilosofie" één geheel zijn geworden. Natuurlijk gebeurt dit slechts zeer zelden. De meeste landen worden beïnvloed door raciale kenmerken en politieke gebeurtenissen en ondervinden uiteenlopende stromingen op verschillende vlakken van het leven. Dit leidt vaak tot ernstige conflicten binnen het land.

"Wereldfilosofie" is daarom niet gelijk aan religie, maar kan die laatste wel omvatten. Een "wereldfilosofie" kan een speciaal karakter krijgen door religie, of door een wetenschap; ze kan gevormd worden door de artistieke of culturele kwaliteiten van een volk. Als de "wereldfilosofie" van een volk werkelijk diep en oprecht is, zal ze alles omvatten en kenmerken. Aan de andere kant is ze ruim genoeg om de meest uiteenlopende mentale en spirituele temperamenten te omvatten.

De houding van diverse naties en vooraanstaande personen ten opzichte van vraagstukken met betrekking tot de wereldfilosofie, of deze nu van religieuze, wetenschappelijke of culturele aard zijn, heeft een belangrijke rol gespeeld bij het bepalen van niet alleen het intellectuele, maar ook het politieke leven van naties door de eeuwen heen. Ik ben van mening dat de vraag welke invloed de wereldfilosofie op de buitenlandse politiek heeft gehad tijdens de grote historische tijdperken, een van de meest interessante problemen in de wereldgeschiedenis is. Ik betwijfel of deze vraag tot nu toe voldoende diepgaand is bestudeerd, hoewel ze niet alleen de wetenschappelijk onderzoeker, maar ook elke staatsman zou moeten aanspreken.

Mag ik een paar voorbeelden aanhalen om te laten zien hoe beslissend een politieke
Kan de ‘wereldfilosofie’ de ontwikkeling van de geschiedenis eeuwen- en millennialang beïnvloeden?

Toen het christendom zich vanuit het Middellandse Zeegebied over het Europese continent verspreidde en de ene Germaanse stam na de andere christen werd, bleek dat vrijwel alle het rooms-katholieke dogma niet accepteerden, maar arianen werden, d.w.z. volgelingen van Arius, wiens opvatting van de persoon en goddelijke positie van de stichter van het christendom wezenlijk verschilde van die van de rooms-katholieke Kerk. Slechts één belangrijke stam werd rooms-katholiek, vanwege zijn

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

gemak van de leider, namelijk de Franken. Deze Franken waren echter ook vanuit militair oogpunt de sterkste stam en waren, net als de Oost-Duitsers, niet ver van hun oorspronkelijke thuis verwijderd, en zo werd het oude Rome geassocieerd met een sterke, jonge wilskracht die zich voortaan op het Oosten richtte. Deze wilskracht zegevierde zowel op militair als wereldfilosofisch vlak. Arius van Alexandrië (gestorven in 336 n.Chr.) leerde dat Christus niet God was, maar door hem geschapen. Zijn leer werd verboden door het Concilie van Nicea en zo werd Europa niet ariaans, zoals aanvankelijk waarschijnlijk leek, maar rooms-katholiek. Hier hebben we dus een overwinning van het ene idee op het andere, gepaard gaande met onmetelijke gevolgen vanuit het oogpunt van de wereldgeschiedenis. Als de andere, ariaanse, stammen de Franken hadden overwonnen, zou Europa een heel ander spiritueel aspect hebben gekregen en zou de hele protestantse beweging die later ontstond, niet zijn ontstaan; tenminste niet in dezelfde vorm.

Een tweede voorbeeld van hoe een op religie gebaseerde 'wereldfilosofie' haar wil aan hele volkeren oplegde, is de islam. Dit geloof verenigde talloze bedoeïenenstammen die, sterk in hun geloof, heel Noord-Afrika veroverden en Zuid-Europa binnenvielen. Hoewel de islamitische religie werd afgestoten door de Europeanen die voor hun onafhankelijkheid vochten, heeft ze haar stempel gedrukt op een aanzienlijk deel van de bewoonde wereld: van Gibraltar, via Afrika, Palestina, enzovoort, tot aan India. Politieke bewegingen en bittere vetes, die tot op de dag van vandaag voortduren, laten zien hoe een bepaalde 'wereldfilosofie' als een voortdurende drijvende kracht fungeert en alle volkeren die eronder vallen dwingt hun specifieke 'wereldfilosofie', hun levenswijze, hun regeringsopvatting en hun cultuur te propageren en te verdedigen.

Nadat de Universele Kerk eeuwenlang zegevierde, braken er in veel delen van Europa gewelddadige opstanden tegen haar uit. Deze riepen protesten op van de bevolking die de wereld schokten en waren gebaseerd op een gemeenschappelijke ideologie. Eeuwenlang woedde de strijd van de verschillende protestantse volkeren tegen de Universele Kerk en haar militaire vertegenwoordigingen in Europa. Maar te midden van deze strijd sloeg het Europese collectieve denken op een zeer karakteristieke manier een geheel nieuwe richting in: van een in wezen religieuze of dogmatische strijd werd de controverse nationaal. De bescherming van een nationale structuur zal ethische waarden verdringen, zelfs als hun vertegenwoordigers van de hoogste orde zijn. Het beste voorbeeld van deze wending naar een nieuw tijdperk is misschien wel het geval van kardinaal Richelieu. Hij zag zichzelf als de belangrijkste minister van Lodewijk XIII en de opvolger van Lodewijk XI, in de uitvoering van het plan van nationale eenwording dat laatstgenoemde had bedacht; aan de andere kant was hij bisschop en later kardinaal van de Rooms-Katholieke Kerk. Aan het hof van Parijs heerste de rooms-katholieke invloed, die voornamelijk werd vertegenwoordigd door de Spaanse partij. Het beleid van Rome bevoordeelde ongetwijfeld Spanje en de Habsburgers, en de voltooiing van de Hispano-Habsburgse overwinning op Frankrijk zou ongetwijfeld hebben geleid tot een zuiver katholieke suprematie in Europa voor lange tijd. Maar Richelieu, hoewel hij in al zijn verdragen met zijn protestantse bondgenoten vrijheid voor de Rooms-Katholieke Kerk eiste, schoof zijn steun over naar de andere kant en deed zijn uiterste best om de wereld te mobiliseren tegen de Habsburgers en de macht van Spanje te breken, terwijl hij tegelijkertijd de wereldlijke macht van de paus neutraliseerde. Tegen alle pauselijke vrienden aan het Franse hof voerde hij alle maatregelen in om de suprematie van Frankrijk te consolideren; om de onafhankelijkheid te verzekeren vernietigde hij de protestanten in zijn eigen land, maar sloot bondgenootschappen met Gustaaf Adolf en met Bernhard, hertog van Weimar. Hij beval zelfs de Franse kanonnen om op de pauselijke soldaten te schieten. Ik denk dat deze schoten, afgevuurd op het leger van Rome in opdracht van een Romeinse kardinaal, symbool staan voor de ommekeer van Europa naar een nieuwe houding die sindsdien altijd een rol heeft gespeeld in het leven op ons continent.

******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

In de negentiende eeuw onderging deze houding een verandering ten gunste van een nieuwe vorm van Europees nationalisme. Overal ter wereld was de nationale gedachte de bevrijdende gedachte van het leven. Bewijs hiervan is te vinden in vele geschriften uit die tijd, en in de personen van Washington, Bolivar en Garibaldi. Tegelijkertijd kregen wetenschap en handel echter een steeds groter belang en werd Walter Rathenau's spreuk: "Het lot wordt bepaald door de economie" het "Leitmotiv" bij de uitwerking van de meeste maatschappelijke problemen. Een andere belangrijke factor was het bevolkingsaantal van de verschillende staten, waardoor ze overal ter wereld afzetmarkten voor producten en grondstoffen zochten. Deze houding werd voornamelijk gesteund en gepropageerd door een volk verspreid over de hele wereld. Er werd gepleit voor een "Wereldrepubliek" en dat de voorheen bestaande nationaal-economische systemen vervangen moesten worden door een zogenaamd wereldeconomisch systeem, bij voorkeur onder centrale controle.

Weliswaar bestonden er rond de eeuwwisseling enkele nationale staten met een militair-politiek karakter, maar vanuit economisch oogpunt gezien bestond er een bijna hopeloze verwarring van verschillende economische groepen, commerciële en industriële trusts en internationale banken, die tegenover elkaar stonden en waarvan het succes of falen onvermijdelijk zoveel mensen zou treffen, dat het nationale beleid zich aan deze particuliere belangen moest onderwerpen en ze grotendeels als van nationaal belang moest erkennen.

Uit protest tegen de maatschappelijke gevolgen van dit puur economische systeem in alle opzichten, kwamen miljoenen mensen in opstand en luisterden naar de doctrines die sociale vrijheid predikten via een beweging die alle naties omvatte, namelijk de Marxistisch-Communistische Internationale. Al deze stromingen en tendensen, die voortdurend werden gecompliceerd en verergerd door nieuwe bijzaken, zorgden aan het einde van de negentiende eeuw voor een blokkade. We kunnen gerust stellen dat Friedrich Nietzsche de meest gevoelige seismograaf is geweest van deze bevingen die de hele wereld deden schudden. Hij gaf zich niet over aan sentimentele filosofie, maar ervoer een voorgevoel van de komende gebeurtenissen, die honderden miljoenen mensen zouden treffen.

Het besef dat het sociale weefsel onder invloed van zowel burgerlijke als marxistische krachten in het nihilisme zou storten, en tegelijkertijd de hoop dat uit deze catastrofe een sterk ras zou ontstaan, kenmerken zijn aforismen en al zijn geschriften. Tegelijkertijd voelden mannen als Paul de Lagarde en Richard Wagner dat de wereld ten einde liep en dat er een nieuwe wereld zou ontstaan. In Rusland schilderde Dostojevski in sombere tinten het einde van Rusland. En terwijl het gevoel van extreme onzekerheid universeel werd, vonden deze ideeën, zonder enige vorm, acceptatie in de hoofdsteden van alle landen. Rusland viel en de tendensen kwamen aan de macht die Dostojevski voorspelde in zijn "De gebroeders Karamazov" en "Demonen". Het communisme zegevierde in Rusland tegen alle sociale theorieën, niet door een proletarische massaorganisatie van de steden, maar doordat een reeds gebroken wil onder de invloed kwam van een wilskrachtig niet-Europees karakter.

Als we deze verschillende wereldfilosofieën, die vaak in dodelijke tegenstellingen tegenover elkaar lijken te staan, overzien, zien we dat ze allemaal één ding gemeen hebben. Ze komen allemaal voort uit een welomschreven leer, of die nu religieus, wetenschappelijk of sociaal-ethisch van aard is. Op basis van deze leerstellingen of geloofsbelijdenissen ontwikkelen ze een programma, verzamelen ze allen die in dit programma geloven en spannen ze zich met alle beschikbare politieke en militaire middelen in om dit doctrinaire programma uit te voeren.

Generiek en politiek gesproken, is deze houding verwant aan wat we 'universaliteit' zouden kunnen noemen. Deze universaliteit bestaat, ongeacht of een individu is aangesteld als opperste meester van wie een wereldbeweging haar wetten ontvangt, of dat ze gebaseerd is op abstracte

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

maatschappij of op een bepaalde theorie. De afgelopen vijftien eeuwen van de Europese geschiedenis laten inderdaad zien dat alle naties zich ergens bewegen binnen een dergelijke universeel geconcipieerde "wereldfilosofie" en dat alle grote strijd tussen naties hun loop volgden binnen een doctrine die een universeel karakter had. Deze doctrine werd gekenmerkt door religieuze universaliteit in de rooms-katholieke "wereldfilosofie"; en hetzelfde kenmerk bestond in het protestantse dogma, zij het in een andere vorm en ondanks individualistische resultaten; in het systeem van het liberalisme vinden we een sociaal-ethische universaliteit, zoals die werd gepredikt tijdens de Franse Revolutie; en het was een nihilistische universaliteit die de uitloper van de marxistische beweging, het wereldcommunisme, kenmerkte, die geen nationaliteiten en staten meer erkende, maar slechts een Unie van Socialistische Sovjetrepublieken, waaraan op elk moment andere Sovjetrepublieken zouden worden toegevoegd.

De beslissende en radicale wereldfilosofische verandering, zoals we die vandaag de dag zien, bestaat uit onze vaste overtuiging dat de komende strijd niet langer hetzelfde karakter zal hebben als voorheen en dat nationale strijd niet zal worden uitgevochten binnen een bepaalde, universalistische "wereldfilosofie", maar dat deze strijd zal worden uitgevochten binnen een nationalistische "wereldfilosofie". Met andere woorden: de tendensen die voorheen puur statisch waren, worden breder en worden vanuit een wereldfilosofisch perspectief bekeken, en ontwikkelen zich tot een beslissende factor in de regulering van het leven in zijn breedste zin. Aan het begin van onze huidige jaartelling was de heerschappij van een universele kerk het hoogste religieuze en politieke element. Toen de eerste opstand uitbrak, stonden twee religieuze geloven tegenover elkaar. In een later stadium van deze strijd werden deze hoofdfactoren overgeheveld van de religieuze naar de staatspolitieke arena, die eerst de vorm aannam van een monarchie en uiteindelijk van een republikeins idee.

Aan het einde van de negentiende en het begin van de twintigste eeuw zagen we dat het klassenidee het hoogst stond in de hoofden van miljoenen mensen. En elk van deze verschillende factoren vormde het fundamentele politieke principe van een van de verschillende partijen, met name in Duitsland. De belangrijkste factor van de middeleeuwen werd vertegenwoordigd door de Centrumpartij; het dynastieke idee door de voormalige conservatieve groeperingen; het economische idee, vermengd met het republikeinse idee door de democratische partij; en het klassenidee door de marxistische groeperingen. Tegenover al deze in Duitsland bestaande groeperingen verkondigde de Nationaal-Socialistische Beweging een nieuwe, en toch oude, belangrijkste factor: het ideaal van nationale eer.

Alle strijd van de afgelopen veertien jaar, tot 1933, werd onder deze vlag uitgevochten. Als het echter een mystieke kracht aannam, was dit alleen mogelijk omdat een grote natie, zich bewust van haar eer, een ineenstorting had doorgemaakt, waarna er nog maar één beslissing overbleef. Ofwel moesten de oude politieke groeperingen nog langer worden getolereerd als vertegenwoordigers van de oude wereldfilosofieën, ofwel moest er een nieuwe politieke filosofie, gebaseerd op nieuwe principes, worden gecreëerd als fundament van het leven van het Duitse volk. Ik hoef er niet op te wijzen dat het idee van nationale eer geen nieuw idee is dat plotseling ontstond; sterker nog, sinds het bestaan van een Duits volk, draaide zijn hele kunst en literatuur eromheen. Het "Hildebrand Epos", het "Nibelungenlied" en de "Gudrun Saga" bewijzen dit, en dat geldt ook voor de hele Duitse heroïsche muziek. Bovendien lag dit idee aan de basis van de wetboeken van de oude Duitse "Saksische Wetten" en het "Stadterecht", die voor veel volkeren de basis vormden voor vele factoren die uiteindelijk tot eenwording leidden. Het is ook niet nodig om te benadrukken dat wat ik hier zeg niet bedoeld is als een verwijzing naar, of kritiek op, andere volkeren.

Mijn enige doel is om uit te leggen wat er hier in Duitsland is gebeurd, en om aan te tonen dat we in dit geval niet te maken hebben met een van de vele revoluties, maar dat de beslissende revolutie in De Duitse geschiedenis was begonnen: een revolutie die niet plotseling begon, maar waarvan de principes

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

kan worden gevonden in de Duitse Boerenoorlogen, in de wetgeving van de oude ‘Vrije Steden’, bij Frederik de Grote, bij de leiders van de Duitse Bevrijdingsoorlogen van 1813 en bij de grote denkers op het keerpunt van de achttiende tot de negentiende eeuw.

En mag ik hier verklaren dat dit vurige Duitse nationalisme inderdaad geen bedreiging vormt voor het legitieme nationalisme van andere volkeren, maar dat juist dit Duitse nationalisme, door zijn geestelijke superioriteit boven alle andere kwesties, de enige garantie kan bieden voor het rechtvaardige evenwicht waar de hele wereld naar verlangt. De autoritaire staat, die vandaag de dag gebaseerd is op de nationaalsocialistische beweging, is in staat een einde te maken aan een ongerechtvaardigde culturele propaganda onder mensen van andere rassen, evenals aan een wetteloze economische expansie die anders de Duitse natie van economische conflicten naar politieke strijd met andere volkeren zou kunnen leiden.

Het Duitse nationalisme, een "wereldfilosofie" gebaseerd op ras en bodem, is geen dogma dat verband houdt met universaliteit; noch de premissen, noch de conclusies ervan veronderstellen dat het andere en dus verschillende naties en rassen zou moeten beïnvloeden. Aan de andere kant zijn wij van mening dat onze filosofie tevens een terugkeer inhoudt naar een eerbiedige bewondering voor de natuur en haar wetten. De nationaalsocialistische "wereldfilosofie" betekent voor ons daarom een bewuste afkeer van die vormen van nationaal leven die geen passend belang hechten aan de kenmerken van de verschillende volkeren en rassen; een verwerping van die cultuurwetenschappelijke doctrines die beweren gelijkelijk van toepassing te zijn op alle naties; en ten slotte beschouwen wij het als een poging om een hoger en tegelijkertijd dieper bewustzijn te bereiken van onze eigen drijvende krachten in diezelfde sferen. Onze nieuwe "wereldfilosofie", verre van anderen te verachten, is een essentieel element in het bewerkstelligen van een wederzijds, oprecht respect tussen naties en culturen.

Om deze reden heeft de Nationaal-Socialistische Beweging bijvoorbeeld het grootste respect voor een totaal ander ras en een andere staatsvorm, die beide hun eigen specifieke kenmerken hebben. In de twee grote naties van het Verre Oosten zien we structuren die op hun eigen fundamenten zijn gebouwd. Voor ons is Japan, met een geschiedenis die duizenden jaren teruggaat, bewonderenswaardig in zijn religieuze uitingen, in zijn ondergeschiktheid aan het staatsgezag en in zijn toewijding aan nationale belangen. De Chinese natie heeft zich ook ontwikkeld vanuit één vorm van "wereldfilosofie", economie en sociale ethiek, die, hoewel ze vandaag de dag uiteen lijkt te vallen, mogelijk ooit weer tot leven komt. En we zullen deze poging tot reorganisatie met dezelfde interesse en hetzelfde respect volgen als waarmee we alle nobele ambities van andere naties betuigen.

Het is typerend dat het tijdperk van een praktisch ongecontroleerde expansie van vele landen over de hele wereld leidde tot een conflict en tot het besef dat na deze periode van economische expansie een periode van krimp aanbrak. Hierin zal elk land zijn ware vorm vinden. Dat deze strijd in alle landen zonder uitzondering bestaat, blijkt uit hevige botsingen van sociale of wereldfilosofische aard over de hele wereld. Ze bewijzen het bestaan van een bijna universeel gebrek aan vertrouwen en tonen aan dat het handelen van landen uiteindelijk niet wordt bepaald door een welomschreven idee, maar dat een aantal verschillende systemen strijden om suprematie zonder tot een blijvende beslissing te komen.

Als we de signalen en tekenen van de hedendaagse politiek goed interpreteren, lijkt het erop dat de mentale strijd van alle landen draait om de wens om alle systemen die een onbesliste oorlog voeren, te vervangen door een bepaald systeem, of door een geheel nieuw systeem dat alle andere systemen overtreft.

Duitsland kan wellicht een voorbeeld zijn in deze wereldstrijd – en niet noodzakelijkerwijs een

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

exemplarisch voorbeeld — om de mogelijkheid te versterken dat een zogenaamd "noodlottige" ontwikkeling geenszins per se in communisme hoeft te eindigen, maar dat een vastberadenheid, geboren uit een sterk karakter, de achterhaalde denkwijze kan overwinnen die niet langer past bij de huidige omstandigheden. Het vrije en geheime referendum in het Saargebied heeft de hele wereld laten zien hoe diep de nieuwe levensopvatting de hele Duitse natie heeft doordrongen, ondanks alle tegengestelde stromingen die ongehinderd hun invloed mochten uitoefenen. Wijzelf zijn er in ieder geval van overtuigd dat het Duitse systeem, doordat het verhindert dat private politieke of private economische belangen aan de macht komen, als enige in staat is om voor het Duitse Rijk die beperkingen te definiëren die essentieel zijn voor de vitale belangen, niet alleen van Duitsland, maar ook van andere staten.

Dit maakt het voor het eerst in lange jaren mogelijk om onderscheid te maken tussen particuliere belangen, hoe sterk die ook mogen zijn, en de vitale belangen van de natie als geheel. Tegelijkertijd hebben we echter de mogelijkheid van een stabiel buitenlands beleid, dat we zo beschouwen dat de natuurlijke drijfveren die verbonden zijn met het leven van de verschillende naties niet langer willekeurig tegen elkaar kunnen worden ingezet, maar rug aan rug zullen staan, zowel in het belang van de individuele naties als in dat van een organische samenwerking van alle naties. In dit complex van grote mogendheden zal het dan mogelijk worden dat numeriek kleinere naties niet langer het instrument zijn van eng egoïsme, maar eenheden met gelijke rechten in de organische activiteiten tussen grote mogendheden. Mag ik hieraan toevoegen dat ik, wanneer ik over "kleine naties" spreek, alleen doel op hun oppervlakte en bevolking en hun intellectuele en culturele belang op geen enkele manier wil minimaliseren.

Zo geven de nationaalsocialistische ‘wereldfilosofie’ en de wedergeboorte van het nationale ideaal aanleiding tot een nieuw concept van de staat en de nationale economie; een nieuwe, goed gereguleerde staatscontrole van het individu, die alleen werkelijke vrijheid kan voortbrengen, in scherp contrast met het misbruik door individuen dat, bij gebrek aan controle, vele levenssferen aantastte, de gevoelens en gedachten van hele naties vergiftigde en corrumpeerde, niet ten nadele van de corrumpeerders, maar van de naties zelf.

Het tot stand brengen van overeenstemming tussen de verschillende levensvormen, overeenkomsten tussen een autoritaire staat die alle takken van nationale activiteit reguleert en andere staten, en tussen de aldus gevormde groepen ('complexen') van staten en andere eenheden die bepaald worden door politieke, raciale en geografische factoren – in tegenstelling tot de willekeurige elementen die de negentiende eeuw kenmerkten – dit alles vormt de beslissende verandering van ons huidige tijdperk. En het nationaalsocialisme is bereid deze doelen te dienen in het belang van alle naties. Zo zien we dat de nieuwe 'wereldfilosofie' een beslissende, vormende invloed heeft op het politieke denken en uiteindelijk op de economische en buitenlandse politieke activiteit.

Wij zijn van mening dat de in deze korte samenvatting naar voren gebrachte overwegingen een nadere bestudering waard zijn vanuit het oogpunt van hun mogelijke praktische toepassingen en effecten. Daarbij moeten we rekening houden met de woorden van een Duitser die een eeuw geleden voor de vrijheid vocht: “Heb respect voor het vaderland van anderen, maar heb uw eigen land lief.”

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Fascisme, vrouwen en democratie *door Norah Elam*

De ervaring leert dat in alle landen van vandaag de dag de democratie zich vrijelijk kan ontplooien; de meest schandalige corruptie wordt tentoongespreid zonder dat iemand het nuttig acht om haar schurkenstreken te verhullen. · · Democratie is het land van overvloed waar gewetenloze financiers van dromen.

— Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

T Voor een echte cynicus die de strijd voor stemrecht voor vrouwen van 1906 tot 1914 meemaakte, is er geen schouwspel zo vermakelijk als dat van de naoorlogse enthousiasteling die vooral geobsedeerd lijkt door het vermeende gevaar voor stemrecht voor vrouwen in een fascistisch Groot-Brittannië.

Deze onvermoede bezorgdheid vindt haar meest aanhoudende voorvechters op onwaarschijnlijke plekken, en degenen die zo verbitterd waren tegen de strijd van vóór de oorlog, hebben vandaag een complete ommekeer gemaakt. Onze nieuwe beschermheren zijn ongeëvenaard in hun vastberadenheid dat vrouwen in principe niets ontzegd mag worden, zelfs als hen in de praktijk de meeste essentiële dingen voor hun bestaan ontzegd moeten worden.

Voor de vrouw die deelnam aan die historische strijd, en die het stemrecht slechts als een symbool beschouwde en geloofde dat met de hulp ervan een nieuwe en betere wereld mogelijk zou zijn, is dit soort patronage net zo weerzinwekkend als dat van een generatie geleden. Ze vindt, en terecht, dat het onzin is dat degenen die in al die vermoeiende jaren nooit een hand hebben uitgestoken om haar te helpen, maar haar integendeel gewoon waren te beschrijven als een ongesekste feeks of een teleurgestelde oude vrijster, in het uur van succes proberen haar geslacht uit te buiten in het belang van een reactionair en decadent systeem. Zulke brutaliteit is alleen mogelijk omdat degenen die zich ertoe wenden de betekenis van die strijd volledig verkeerd begrepen en nog steeds verkeerd begrijpen, en de eis voor politieke vrijheid hebben uitgelegd als een verlangen naar persoonlijke vrijheid.

Het is tijd dat de principes die ten grondslag lagen aan deze opmerkelijke en vastberaden manifestatie voor geordende verandering, niet alleen in de positie van vrouwen maar ook in de geaccepteerde houding ten opzichte van hen, opnieuw moeten worden benadrukt.

Wat was het dan dat ten grondslag lag aan de hartstochtelijke beroering die de harten van duizenden vrouwen bewoog en hun hoofden leidde in die stormachtige jaren? Het was niet, zoals zovelen dachten, het onedele verlangen naar individueel eigenbelang, noch een strijd namens vrouwen voor hun eigen sekse alleen. Integendeel, van de leiders tot de meest nederige leden van de bevolking was het de fundamentele overtuiging dat in een wereld bevolkt door mannen en vrouwen en onder een politiek systeem dat het lot van beide seksen beheerst, het land dat de invloed, het standpunt en de talenten van meer dan de helft van de bevolking buiten zijn bestuursorganen uitsloot, in die mate belemmerd zou worden bij het uitwerken van het beste regeringssysteem. Als mannen het slachtoffer waren van chaotische economische omstandigheden, leden vrouwen met hen mee. Als de maatschappelijke omstandigheden waaronder mannen een bijna uitzichtloos bestaan moesten slepen ondraaglijk waren, waren ze dat evenzeer voor hun vrouwen.

Rondkijkend over de grote steden van hun land, van noord naar zuid en van oost naar west, zagen ze huisvestingsomstandigheden waarvan man en vrouw het erover eens waren dat ze een schande waren voor de moderne beschaving; kijkend naar de arbeidsmarkt, staarden ze met bezorgdheid naar het spook van onzekerheid dat de loontrekker teistert en dat inherent is aan het oude systeem. Op politiek gebied merkten ze op

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

dat zowel op binnenlands als buitenlands gebied de zaken op zo'n manier werden gevoerd dat het angst inboezemde bij iedereen die zich oprecht om Groot-Brittannië bekommerde of besefte dat de decadentie al aan het afbrokkelen was in alle partijen van de staat. Ze kwamen in opstand en eisten dat vrouwen op gelijke voet met mannen zouden worden opgeroepen om te helpen voordat het te laat was.

Deze opstand was, kortom, een uitdaging aan de oude tegenstellingen en een oproep tot samenwerking binnen het staatsapparaat.

In deze opvatting van praktisch burgerschap lijkt de vrouwenstrijd sterk op de nieuwe filosofie van het fascisme. Fascisme is inderdaad de logische, zij het veel grootsere, opvatting van de gewichtige kwesties die door de militante vrouwen van een generatie geleden werden aangekaart. De overeenkomsten houden hier echter niet op. De vrouwenbeweging, net als de fascistische beweging, werd geleid onder strikte discipline en doorkruiste alle partijloyaliteit; haar aanhangers kwamen uit alle klassen en partijen. Ze riep vrouwen op om hun eigenbelang te vergeten; om afstand te doen van kleine persoonlijke voordelen en de privileges van de beschutte enkelingen ten gunste van de velen; en om gezamenlijk op te staan tegen de misstanden en onrechtvaardigheden die inherent waren aan een systeem dat zo desastreus was voor het welzijn van de mensheid. Net als de fascistische beweging koos ook zij haar leider, en na die keuze gaf ze die leider absolute autoriteit om haar beleid en lot te bepalen, waarbij ze een loyaliteit en toewijding toonde die in de geschiedenis van dit land nooit zijn overtroffen. Bovendien werd ze, net als de fascistische beweging, geconfronteerd met de brutaliteit van de straten; het gejoel van haar tegenstanders; de misvattingen van welwillenden; en de wrok van politici. Ze verdroeg de haat van de zittende regering, en uiteindelijk de eenzaamheid van de gevangeniscel en de gruwel van gedwongen voeding. Haar sprekers die in de open ruimtes en op de straathoeken stonden, werd het recht op vrije meningsuiting ontzegd; haar voorstanders van de verkoop van hun literatuur werden bespuugd en uitgescholden; haar deputaties werden mishandeld. Suffragettes werden de speelbal van iedere luidruchtige die het recht in eigen hand wilde nemen. Om de analogie nog preciezer te maken: geen laster was te verachtelijk en geen laster te laag om het morele karakter van haar leiders, of de doelstellingen van de vrouwen die hen trouw verschuldigd waren, aan te vallen.

Zo kwam het dat vrouwen die in zo'n vereniging verenigd waren, zich geen illusies maakten over politieke en partijpolitieke sjibbolets, en toen de heilige woorden "Democratie" en "Individuele Vrijheid" gemeengoed waren op de lippen van hun tegenstanders, herinnerden ze zich dat deze dingen werden gedaan onder een liberaal bestuur, en door de voorvechters van een partij die het democratische systeem tot het toppunt van haar politieke wijsheid had gemaakt. Dat ze daaronder werden ingedeeld bij criminelen, krankzinnigen en kinderen. Ze betoogden, en met enige overtuiging, dat als dit democratie was, vrouwen er weinig van te verwachten hadden.

Hun ervaringen als buitenstaanders van het democratische systeem waren niets vergeleken met de ervaringen die ze meemaakten toen ze zich als geëerde burgers onder de twijfelachtige bescherming daarvan bevonden. Zij hadden weliswaar eens in de vijf jaar voor een heel korte periode het recht op individuele vrijheid verdiend, maar zodra zij dat noodlottige kruis op het stembiljet hadden gezet en de deur van het stemhokje achter zich hadden dichtgetrokken, stonden zij vanaf dat moment volkomen machteloos tegenover het democratische apparaat.

Hoewel ons zal worden verteld dat dit was waar we voor hadden gevochten, zal een moment van bezinning aantonen dat dit slechts als symbool werd beschouwd. Vrouwen maakten nooit de fatale fout te denken dat mannen per definitie vrij waren omdat ze stemden. Het is het kenmerk van de onintelligente vrouw van vandaag om te veronderstellen dat een vrouw vrij is omdat ze ook stemt, of dat democratie ooit iets anders kan bieden dan de zorgvuldige en georganiseerde uitbuiting van mannen en vrouwen die haar laten bestaan.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Aan het einde van de oorlog kregen vrouwen, dankzij het beperkte stemrecht, ook het recht om tot het parlement toe te treden. De verkiezingen in de late herfst van 1918 gaven hun de eerste kans. Het partijenstelsel begon al de eerste tekenen van verval te vertonen en door de onverbiddelijke wet van de vergeldende rechtvaardigheid was de partij, die de democratie in Groot-Brittannië had voortgebracht, volledig op de terugtocht voor haar ondankbare nakomelingen. Niettemin wendden vrouwen zich in de eerste bloei van hun triomf tot de toen bestaande partijen, hetzij als kiezers, hetzij als potentiële kandidaten.

Mijn eigen wantrouwen jegens de partijpolitiek maakte me terughoudend om deze richting in te slaan, en ik gaf er de voorkeur aan me als onafhankelijke kandidaat kandidaat te stellen, samen met alle andere vrouwelijke kandidaten op één na. De uitzondering was gravin Markievicz van Sinn Fein, die, hoewel een notoire en openlijk uitgesproken vijand van Groot-Brittannië, het onder het democratische systeem volkomen eenvoudig vond om verkozen te worden in het parlement van het land waarvan ze openlijk had beweerd dat ze het zou vernietigen, desintegreren en in diskrediet brengen. Ze werd, als ik me goed herinner, zonder tegenstand gekozen. Het volgende voorbeeld was nauwelijks bemoedigender: de eerste vrouw die voor een Engels kiesdistrict werd gekozen, was een in Amerika geboren burger die geen enkele bevoegdheid had om Britse vrouwen in hun eigen parlement te vertegenwoordigen, behalve dat ze getrouwd was met een Brits onderdaan die zich na de dood van zijn vader gedwongen zag om in het Hogerhuis te zetelen. Tegenstanders van de vrouwenbeweging wezen met een nauwelijks verholen tevredenheid op deze ontknoping en deden hun best om deze dame af te schilderen als een zielig voorbeeld van vrouwelijke onverantwoordelijkheid. Ze hadden niet zo persoonlijk hoeven zijn, want ze was niet beter of slechter dan welke andere vrouw dan ook die in het Britse Lagerhuis werd gekozen, dankzij de jarenlange inspanning en strijd van de militante vrouwen. Het is een treurig feit, hoewel desalniettemin waar, dat de daaropvolgende verkiezing van partijvrouwen in Westminster geen enkel verschil heeft gemaakt, noch voor mannen noch voor vrouwen, en hoewel vele bekwame vrouwen zich bij onze gekozen vertegenwoordigers hebben aangesloten, is hun invloed op het lot van Groot-Brittannië of haar rijk volkomen verwaarloosbaar geweest. Zij zijn, net als hun mannelijke collega's, slechts radertjes in de partijraderen van het democratische systeem, die de lobby's binnenmarcheren bij het kraken van de partijwhip, hulpeloos tegenover de Molukken van de officiële machinerie die voortdraait, alle initiatief en onafhankelijkheid voor haar verplettert en iedereen die er trouw aan verschuldigd is reduceert tot een simpele nul voor de uitvoering van haar beleid en maatregelen. En als dit geldt voor het parlement – en wie kan het ontkennen? – geldt het des te meer voor de vrouwelijke kiezer. Ook zij zit gevangen in dit onontkoombare systeem en is een ware slaaf van haar partijorganisatie.

Aan degenen die dit betwisten, moet de vraag worden gesteld: Welke macht heeft een vrouwelijk lid of een vrouwelijke kiezer onder het huidige systeem om ook maar één beleid van een gekozen regering te wijzigen? Beweert de meest enthousiaste bewonderaar van het huidige systeem dat vrouwen, ongeacht tot welke partij ze behoren, tevreden zijn met de huidige situatie in dit land? Zijn ze bereid om de economische omstandigheden, waarbij de werkgelegenheidscijfers het ongelooflijke aantal van twee tot drie miljoen hebben bereikt, ongewijzigd te laten? Nemen ze genoegen met het schouwspel van die verwaarloosde gebieden die wanhoop in het hart van iedereen slaan? Staan ze onverschillig tegenover het verval van de landbouwdistricten en de benarde situatie in de landbouwsector, en maken ze zich geen zorgen over de erbarmelijke huisvestingsomstandigheden die alle partijen betreuren?

Als we kijken naar het uitgestrekte terrein van de imperiale en buitenlandse politiek, moet dan worden beweerd dat de meerderheid van de Britse vrouwen de desintegratie van het rijk wenst, of de richting van het huidige buitenlandse beleid van de vermeende nationale regering, waarbij in hun naam en in het geheim pacten en toezeggingen worden gedaan met de verklaarde vijanden van dit land, terwijl we tegelijkertijd weerloos worden gelaten, niet alleen voor onze eigen onmiddellijke verdediging, maar ook als de noodzaak zich zou voordoen om die toezeggingen na te komen? Weten we inderdaad waar we aan toe zijn?

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

toegewijd; wat dit beleid van collectieve veiligheid inhoudt, of wat is de sinistere macht die het dicteert? "Democratie is het land van overvloed waar gewetenloze financiers van dromen", zegt Georges Sorel. Hebben vrouwen die hun stemrecht hebben gekregen, de macht om een binnenlands of buitenlands beleid te controleren dat is opgelegd om die droom werkelijkheid te laten worden? Laten we niet vergeten dat wanneer het tijd is om de rekening te betalen, we als schapen naar de slachtbank zullen worden gedreven, hulpeloos voor de gevolgen van dit beleid. Wat is de waarde van zogenaamde vrijheid als het ons niet de macht geeft om deze gewichtige kwesties aan te pakken?

Als het waar is dat de gemiddelde vrouwelijke kiezer niets van dit alles wil, waarom staat ze het dan toe, als ze vrij is onder het democratische systeem? Als ze deze vrijheid bezit, is ze dan niet dubbel en driedubbel schuldig door ze een uur langer te verdragen? Dit is de test voor haar aanspraak op een verantwoordelijke rol in het bestuur van haar land. Als ze de nodige macht en vrijheid heeft verworven onder het huidige systeem, dan is de beschuldiging dat ze niet in staat is een burgerrol te spelen in de aangelegenheden van haar land, en in feite ongeschikt is voor verantwoordelijkheid, volkomen bewezen.

Niets van dit alles is waar. De waarheid schuilt in het feit dat er onder het huidige, ouderwetse systeem geen vrijheid is, noch voor mannen noch voor vrouwen. Wat zowel mannen als vrouwen aan banden legt, is dat het partijenstelsel in verval is, en dit is des te opvallender sinds de toekenning van stemrecht voor volwassenen onder een ongebreidelde democratie. Overal ter wereld heeft dezelfde decadentie zijn intrede gedaan, door de onvermijdelijke loop van tijd en omstandigheden: de verandering van een wereld van armoede naar een wereld van grenzeloze overvloed maakt geordende planning niet alleen noodzakelijk, maar ook essentieel voor het bestaan. Onder deze veranderingen zijn de methoden van de oude wereld verouderd en moeten ze plaatsmaken voor de nieuwe. Willen vrouwen hun plaats in de raden van de natie waardig zijn, dan moeten ze als realisten de nieuwe wereldomstandigheden die zich om hen heen verzamelen onder ogen zien. Vroeg of laat moeten ze kiezen. De beslissing is van groot belang, want de status van vrouwen zal er voor een aanzienlijke periode van afhangen. Het is daarom geen geringe zaak dat ze de wereldgeschiedenis op de weegschaal leggen.

Er staan twee wegen open voor de vrouw. De eerste is dat ze moet doorvechten met het aftakelende systeem van de oude wereld, tevreden om de dienstmaagd te zijn van de beroepspolitici van de verschillende partijen waaraan ze zich verbindt. Hiervan kan worden gezegd dat ze het een lange en trouwe beproeving heeft gegeven, en dat ze, als ze er enige praktische verandering in de richting van sociale, politieke of economische vrijheid mee had kunnen bewerkstelligen, jammerlijk heeft gefaald. Ze moet nu overwegen of de fout bij haarzelf ligt of bij het systeem waaraan ze nog steeds vasthoudt. In dit verband zal ze opmerken dat de afzonderlijke partijen zelf geleidelijk aan verdwijnen. De Liberale Partij is ten onder gegaan aan de schemering van het verleden; de Conservatieve Partij is in rap tempo aan het desintegreren, en we weten, op de verzekering van haar eigen leider, dat er geen hoop is op het herwinnen van haar onafhankelijkheid. Hetzelfde lot wacht de Socialistische Partij, aangezien ook zij dezelfde weg moet bewandelen die de andere twee partijen in het drijfzand van de sociaaldemocratie heeft gezogen.

Zij moet dus op zoek naar een beter systeem, een systeem dat meer aansluit bij de moderne omstandigheden. Wat zal de plaats innemen van het wankelende bouwwerk van het verleden?

Iedere student van de politiek weet dat het vraagstuk zich nu tussen fascisme en communisme afspeelt. Voor Britse vrouwen heeft communisme weinig aantrekkingskracht. Om niet verder te gaan: het is de filosofie van vernietiging en de ontkenning van de natuurlijke instincten van het vrouw-zijn. Het is de antithese van elk principe en elke praktijk die vrouwen waarderen en nodig hebben.

Fascisme lijkt de enige oplossing. Het bevat alle principes die bijzonder geschikt en aanpasbaar zijn aan het genie van het Britse karakter. Het biedt echte vrijheid en onafhankelijkheid aan alle mensen en

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Vrouwen van goede wil jegens dit land. Om misverstanden te voorkomen, zullen we deze zo vaak losjes gebruikte termen definiëren in woorden waar geen democraat ruzie over zal maken, want ze zijn ontleend aan die apostel van de onvervalste democratie, John Stuart Mill.

"Het enige doel", schreef hij, "waarvoor de mensheid, individueel of collectief, gerechtigd is de handelingsvrijheid van wie dan ook te beperken, is zelfverdediging. Het enige doel waarvoor rechtmatig macht kan worden uitgeoefend over een lid van een beschaafde gemeenschap tegen zijn wil, is het voorkomen van schade aan anderen."

Dit is precies de fascistische opvatting van individuele vrijheid, en het is duidelijk een opvatting die vrouwen alle kansen biedt die ze legitiem kunnen eisen in hun toekomstige status als vrouwelijke burgers. In geen enkel ander systeem zijn deze principes belichaamd. Bovendien verzekert het fascisme, binnen het apparaat van de corporatieve staat, vrouwen van een gelijke status als hun mannen, omdat het het enige middel in zich draagt waarmee ze de omstandigheden waaronder ze zullen leven kunnen sturen en controleren; zo zal alleen het fascisme het werk voltooien dat de militante vrouwen tussen 1906 en 1914 voor hen begonnen. Bovendien zal het hen redden uit de bedorven sfeer van corruptie die inherent is aan het partijsysteem, en voor het eerst zal het de mogelijkheid bieden, via het apparaat van hun eigen speciale corporaties, om met enige hoop op succes de grote vraagstukken aan te pakken die zo nauw verband houden met hun eigen leven en dat van hun kinderen.

Op economisch gebied zal het de zekerheid verzekeren met gelijke beloning voor gelijk werk, dat eeuwige bot van twist die de seksen uiteen heeft gereten met zulke verschrikkelijke gevolgen voor de industrie.

Op sociaal gebied verwijdert het alle klassenbarrières, terwijl het op politiek gebied rechtvaardigheid en voor het eerst in de geschiedenis van de vrouwenstrijd gelijkheid.

En het allerbelangrijkste is dat het fascisme het spook van de oorlog, dat hen blijft achtervolgen, voorgoed onschadelijk maakt door de fundamentele oorzaken weg te nemen die in het internationalisme liggen en hun oorsprong vinden, een instrument dat is gesmeed om ‘gewetenloze financiers’ in staat te stellen te profiteren van dat ‘land van overvloed’ dat ‘democratie’ wordt genoemd en waar ze van dromen.

Om dit alles te kunnen verwezenlijken, zal het fascisme eisen dat vrouwen, net als mannen, gedisciplineerd samenwerken aan het smeden van een geordende staat. Het fascisme zal terecht alle staatsburgers de verantwoordelijkheid en de plicht opleggen om in harmonie te werken, niet in het belang van een bepaalde groep of klasse, maar in het belang van alle burgers. Het zal vrouwen, net als mannen, oproepen om alle egoïstische individuele privileges ondergeschikt te maken, zodat de minderbedeelden onder zijn bescherming veilig zijn voor uitbuiting.

Dit is fascisme. Al het andere is een illusie. Kan men zeggen dat Britse vrouwen deze grote gebeurtenis in de geschiedenis van hun land niet kunnen aangaan? Degenen die hen deze kans zouden willen ontzeggen, zijn niet alleen de vijanden van vrouwen, maar van alle vooruitgang en beschaving. Die vrouwen die de beproeving van de grote strijd van vóór de oorlog hebben doorstaan, hebben tenminste het recht verdiend om het volk uit te dagen dat hen opnieuw in slavernij zou brengen in de onderwerping van het verleden, en hen te binden aan een systeem dat hen alle kansen ontneemt om een eervolle rol te spelen in de noodzakelijke reorganisatie van hun land. Britse vrouwen hebben nooit gefaald of gewankeld toen Groot-Brittannië hen nodig had. Ook zij zullen, samen met de mannen van hun generatie, de vlag van het Britse fascisme hoog houden en deze hoog boven de onrust en smerige ruzies van het partijsysteem uitdragen, en de dag bespoedigen waarop hun natie herboren zal worden. Op dat triomfantelijke moment zullen zij werkelijk het trotse recht hebben verdiend om hulde te brengen aan een herboren Groot-Brittannië en om eindelijk te rusten in de vrede, veiligheid en welvaart van haar soevereine volk.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Precious Acres
van Jorian Jenks

THOSE die in de verleiding zou kunnen komen om aan te nemen dat Groot-Brittannië geen landprobleem heeft omdat het geen landbeleid voert, doet er goed aan om deze verontrustende feiten zorgvuldig te overwegen.

Met uitzondering van België en Nederland is Groot-Brittannië het dichtstbevolkte land ter wereld. En aangezien het aandeel van natuurlijk onvruchtbaar land (bijvoorbeeld in de bergen) op deze eilanden veel hoger is dan in de Lage Landen, lijkt het onbetwistbaar dat we minder voedselproducerend land per hoofd van de bevolking hebben dan welk ander land dan ook.

Groot-Brittannië is het enige beschaafde land ter wereld zonder een vast beleid van landbehoud, landaanwinning en landverbetering. Geen enkele regering heeft ook maar enige stap gezet om het jaarlijkse verlies aan landbouwgrond, dat nu meer dan 2 miljoen hectare bedraagt, oftewel 7% van het totaal, sinds het einde van de Eerste Wereldoorlog, tegen te gaan.

Groot-Brittannië is uniek vanwege het hoge percentage inwoners dat geen enkel contact meer heeft met de geboortegrond en vanwege het grote aandeel oud, geconserveerd voedsel in de nationale voeding.
Wetenschappers beginnen de gevolgen van deze kunstmatigheid te ontdekken in termen van ondervoeding, zenuwaandoeningen en sociale onrust.

Een buitenlandse waarnemer zou zich kunnen vergeven als hij tot de conclusie zou komen dat we op onze perverse Britse manier proberen onszelf tot onderwerp te maken van een uiterst gevaarlijk experiment, namelijk om te ontdekken of het nationale leven wel op een gezonde manier in stand kan worden gehouden in een volledig verstedelijkte en vrijwel parasitaire gemeenschap, die voor haar levensbehoeften afhankelijk is van de inspanningen en welwillendheid van andere landen. Hij zou bovendien kunnen aannemen dat deze precaire situatie ons is opgedrongen door het barre klimaat of de armoede van onze bodem. En zijn houding tegenover ons zou eerder medelijdend dan bewonderend zijn.

Hoe pijnlijk is het dan om te moeten erkennen dat deze alarmerende situatie voortkomt uit één oorzaak, en slechts één oorzaak: de harteloze en aanhoudende verwaarlozing van fundamentele beginselen. Laat daar geen misverstand over bestaan. Ons klimaat is niet bar; integendeel, het is een van de meest evenwichtige ter wereld. Ons klimaat is geen arme bodem; integendeel, het is gemiddeld een van de meest productieve ter wereld. Maar we hebben, voor onze zonden, een politiek systeem dat weigert verder te kijken dan de volgende verkiezingen, dat wordt bestookt door elk gevestigd belang met een bijbedoeling en elke misleide econoom met een academische reputatie hoog te houden.

Het is de grootste vergissing om aan te nemen dat het onze natuurlijke bestemming is om fabrikanten, transporteurs en bankiers te zijn voor de rest van de wereld en dat een dergelijke situatie een constante bijdrage van grondstoffen en voedsel impliceert. Deze hypothese werd weliswaar voor een korte periode geloofwaardig gemaakt door het feit dat een reeks gelukkige toevalligheden ons een aanzienlijke voorsprong gaven op andere landen bij de ontwikkeling van die diensten waarvoor de wereld destijds bereid was bijna elke prijs te betalen. Maar de snelle en vrijwel universele opkomst van industrieel en financieel nationalisme heeft ons tijdelijke monopolie weggevaagd en de hypothese niet alleen onhoudbaar, maar ronduit gevaarlijk gemaakt. Hoe langer we eraan vasthouden, hoe minder we in staat zijn de feiten van het moderne leven onder ogen te zien. Elk gebaar naar een onherroepelijk "herstel van de internationale handel" stelt de onvermijdelijke dag des oordeels uit, waarop we op eigen benen moeten staan en de balans moeten opmaken.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

bronnen.

Omdat het de belangrijkste bron van essentiële levensbehoeften is, is een zorgvuldige en weloverwogen ontwikkeling ervan een voorwaarde voor nationale welvaart. Omdat het nationaal erfgoed is, zowel cultureel als materieel, is het behoud ervan een plechtige nationale plicht.

Het is belangrijk om te onthouden dat deze feiten tot in de relatief moderne tijd algemeen erkend werden, zij het niet altijd correct geïnterpreteerd. Landbezit bracht niet alleen grote privileges met zich mee, maar ook grote verantwoordelijkheden, zowel sociaal als financieel. De heersende klasse bestond vrijwel uitsluitend uit landeigenaren. Landbouw werd erkend als de belangrijkste basisindustrie en de welvaart ervan was een zaak van nationaal belang.

Pas toen een verarmde landadel was vervangen door de parvenu en grotendeels vreemde plutocratie die voortkwam uit de chaotische financiën van de Napoleontische tijd, onderging de nationale houding ten opzichte van het land een ernstige verslechtering. En pas toen het Victoriaanse exportkapitalisme zijn enorme importinkomsten begon te genereren, kon de Britse landbouw de ontwikkeling van de Britse industrie niet meer bijhouden. Maar toen eenmaal de doctrine was gevestigd dat de winsten van het georganiseerde kapitaal de maatstaf zijn voor nationale welvaart, kon de ongeorganiseerde landbouw tevergeefs op Westminster rekenen voor hulp of leiderschap.

En daarom is een studie van het Britse platteland tegenwoordig bijna een studie van een uitgestorven beschaving. Diep uitgesneden wegen waar al een generatie lang geen wielen meer op hebben gestaan, uitgestrekte heggen waar al een decennium lang geen ijzer meer in is gezet, oude ploegsporen die nog steeds zichtbaar zijn in de met dik gras begroeide weilanden, schuren en huisjes in alle stadia van verval, kerken die gebouwd zijn voor gemeenten die vijf keer zo groot zijn als de huidige parochies, stille watermolens en afbrokkelende landgoederen: dit alles getuigt van een verdwenen plattelandsbevolking die ooit actief bezig was met de meest mannelijke taak die er bestond.

Het is natuurlijk waar dat het betere land nog steeds wordt bewerkt, en vaak goed bewerkt, hoewel het aantal mensen met een direct belang jaar na jaar afneemt. En hier en daar vind je dappere avonturiers die alles op het spel zetten voor varkens of pluimvee, fruit of melk. Maar over een groot deel van het platteland hangt de smet van de hand-tot-tand-methodes, geboren uit gebrek aan vertrouwen en uitgedrukt in verwaarloosde weilanden met te weinig onopvallend vee. De sfeer is zo apathisch dat zelfs de verspillende en onaantrekkelijke uitstapjes van de speculatieve bouwer worden geaccepteerd met nauwelijks een spoor van de wrok die een dergelijke ontheiliging een paar generaties geleden zou hebben opgewekt.

Het is belangrijk om de omvang van de schade te beseffen die is toegebracht aan een onvervangbaar nationaal bezit. Theoretisch is land onverwoestbaar, tenzij het natuurlijk door de zee wordt weggespoeld, een proces dat overigens op verschillende plaatsen langs onze kustlijn te zien is. Maar er kunnen verschillende dingen mee gebeuren waardoor het vanuit het oogpunt van voedselproductie vrijwel onbruikbaar wordt, en dat is het meest cruciale punt voor de natie.

Ten eerste kan landbouwgrond, of het nu akkerland of weiland is, snel in een verwaarloosde toestand terechtkomen waarin het niets meer oplevert dan een karige oogst voor vee en schapen, en zelfs die grond raakt op als de konijnen er eerder zijn. De dreigende toename van het areaal dat terugkomt als "ruige weidegrond" in een periode waarin het landbouwareaal gestaag is gekrompen, laat duidelijk genoeg zien wat er gaande is. Het grootste deel van onze ruige weidegrond bestaat natuurlijk uit bergtoppen en heidevelden. Maar de volledige recente toename, en nog veel meer, bestaat uit te verbeteren land van een type dat in elk ander Europees land of zelfs in onze eigen Dominions zou worden bewerkt, maar dat hier niet kan worden bewerkt vanwege de aanhoudende verwaarlozing door de overheid.

Politici van het type Inskip willen graag dat wij geloven dat dit verlaten land weer tot leven kan worden gewekt. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Productie in een noodsituatie. Blijkbaar hebben de teleurstellende ervaringen van de laatste oorlog hen niet geleerd dat land niet plotseling productief gemaakt kan worden door het te kietelen met een paar tractoren en wat ongeschoolde arbeid. Landaanwinning is een hooggekwalificeerde taak die enkele jaren geduldige arbeid vereist voordat er resultaten kunnen worden behaald. Het kan zeer nuttig zijn om het op te nemen in een landbouwbeleid op de lange termijn; maar als middel om voedsel te produceren in een noodsituatie is het praktisch waardeloos.

Ten tweede nemen bouwactiviteiten, zowel residentieel als industrieel, jaarlijks een groot deel van de grond in beslag en ontsmetten ze net zoveel grond als ze daadwerkelijk gebruiken. Sinds 1929 hebben alleen al Engeland en Wales 421.000 hectare landbouwgrond verloren, waarvan slechts 159.000 hectare weer als ruw weiland is ontstaan; bijna de gehele resterende 262.000 hectare is in de muil van de bouwer gevallen, een groot deel ervan is vlak en vruchtbaar bouwland in een hoge staat van bebouwing.

We moeten niet vergeten dat het verlies aan landbouwgrond niet beperkt blijft tot het gebied dat daadwerkelijk door fabrieken, huizen en tuinen wordt ingenomen. Wegen en recreatiegebieden moeten worden aangelegd, en er zijn altijd, vooral in nieuw ontwikkelde gebieden, grote stukken braakliggend terrein. Bovendien lijdt landbouwgrond aan de rand van een bebouwde kom, of landbouwgrond die, op de moderne manier, is bezaaid met geïsoleerde woningen, aanzienlijk. Mussen en ratten komen met duizenden tegelijk; hekken en hekken worden vernield; zwerfhonden jagen op vee en de kleine schade neemt enorm toe. Met de komst van goedkoop wegvervoer en de daaruit voortvloeiende uitbouw van voorstedelijke ontwikkeling moet het getroffen gebied, hoewel het nog steeds als landbouwgrond wordt teruggegeven, honderdduizenden hectares beslaan.

Het is onmogelijk om aan de conclusie te ontkomen dat Groot-Brittannië haar nationale erfgoed verspilt in een tijd waarin de loop der wereldgebeurtenissen het van vitaal belang maakt dat het elke hectare behoudt. Wie dit als een alarmerende uitspraak beschouwt, wordt geadviseerd het recente werk van professor RG Stapledon, *The Land; Now and To-morrow, zorgvuldig te bestuderen.* De autoriteit is van mening dat "onze landbouwarealen snel slinken, en slinken is onvermijdelijk, en tenzij er een besluit wordt genomen over het minimumareaal dat koste wat kost behouden moet blijven voor voedselproductie en er passende maatregelen worden genomen, zal het landbouwareaal van Engeland over niet meer dan tweehonderd jaar wellicht tot de helft zijn gereduceerd."

Tweehonderd jaar klinkt misschien lang, maar is er iemand die durft te beweren dat onze kinderen, laat staan onze kleinkinderen, onbeperkt voedsel zullen kunnen halen uit Amerika en de Antipoden? Willen we de geschiedenis ingaan als de generatie die het nationale erfgoed heeft verkwanseld en onze nakomelingen heeft achtergelaten met het fundamentele probleem van hongersnood? Het Victoriaanse exportkapitalisme heeft ons de noodlijdende gebieden nagelaten; moeten wij verantwoordelijk zijn voor een nieuwe reeks verwoeste gebieden?

Als we dieper ingaan op de voedingskundige en economische aspecten van ons landprobleem, komen we terecht in een discussie over de vele functies van de landbouw als integraal onderdeel van het nationale leven. Daarom is het noodzakelijk om even te stoppen en het eveneens belangrijke culturele aspect te bespreken.

Dit aspect krijgt weliswaar al op een onregelmatige en eenzijdige manier aandacht in de stedenbouwkundige beweging. Maar de naam van deze beweging zelf verraadt de beperkingen ervan. Een gemeenschap die is aangemoedigd om het belang van haar landbouw te vergeten en geïmporteerde voedselvoorraden als een natuurlijk fenomeen te beschouwen, is het platteland gaan beschouwen als een bijzaak van de steden, een soort verheerlijkt openbaar park. Er bestaat inderdaad een groot gevaar dat het Engelse platteland een karakterloze "open ruimte" wordt, net zoals een groot deel van de Home Counties een karakterloze tuinwijk is geworden.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Het aangeboren verlangen van een verstedelijkt volk om te ontsnappen aan de lawaaierige, vervuilde atmosfeer van hun steden kan niets dan sympathie oproepen. Dat deze mensen vrolijk de helft van hun zondag benzinedampen inademen op een drukke hoofdweg om de andere helft in de frisse lucht door te brengen, is ronduit veelzeggend. Het is jammer dat zovelen van hen niet in staat lijken de vruchten van hun onderneming te plukken zonder die te verpesten.

Want het platteland kan zijn culturele functie niet vervullen tenzij het zijn eigen karakter mag behouden, en dat karakter is onlosmakelijk verbonden met zijn materiële of agrarische functie. De stad kan niet aan de stad ontsnappen als ze de stad meeneemt, net zomin als de intellectueel zijn geest een vakantie kan gunnen als hij zijn argumenten meeneemt op zijn wandelingen door het platteland. De aanblik van een dorp dat is verstedelijkt door degenen die "op het platteland zijn komen wonen" is net zo zielig als de aanblik van een groep intellectuelen die zich te midden van een overvloed aan gepraat voortbeweegt, terwijl er om hen heen tienduizend activiteiten zijn die interessanter en belangrijker zijn dan die van henzelf. Zoals een boer het nog niet zo lang geleden verwoordde: "Ik vind het niet zo erg dat ze over mijn velden lopen. Ik vind het niet zo erg dat ze hun gekke honden op mijn kosten uitlaten. Ik vind het zelfs niet erg dat ze over hekken klauteren die een kind open zou kunnen maken. Maar als ik eraan denk dat ze meer dan drie kilometer over goed landbouwgrond hebben gelopen zonder ook maar één keer te kijken wat er aan de hand was, voel ik dat mijn hoffelijkheid verspild is."

Wat we de houding van een "openbaar park" zouden kunnen noemen, komt op veel ernstigere manieren tot uiting dan onverschilligheid voor plattelandsactiviteiten. Net zoals een straatjongen het geen kwaad vindt om stenen naar de eenden te gooien als de verzorger niet kijkt, zo zijn er duizenden goed opgeleide volwassenen die geen kwaad zien in kleine overtredingen wanneer er weinig of geen kans is op ontdekking. En het cumulatieve effect van kleine overtredingen creëert een onaangename situatie in wijken die geliefd zijn bij stadsvluchtelingen.

In Duitsland worden fruitbomen in hagen langs de weg geplant en wordt het land tot aan de rand van het spoor bewerkt. In Engeland is zo'n procedure volkomen onmogelijk, want de bomen zouden door georganiseerde plundertochten worden gestript en de oogst zou een kettingbreedte worden vertrapt. De Brit is niet per se minder eerlijk of destructiever dan de Duitser; hij is simpelweg zo ver van het platteland verwijderd dat zijn waardengevoel en zijn morele gedragscode bij de laatste lantaarnpaal ophouden te bestaan. Mensen die geschokt zouden zijn bij het idee een pennypotlood van een toonbank te stelen, zullen er niets immoreels in zien om door een half dozijn hagen heen te breken om paddenstoelen te stelen.

Het platteland heeft zijn bezoekers zoveel echte rijkdom te bieden dat de voor de hand liggende manier om de huidige deplorabele tendensen te overwinnen, is mensen te laten zien waar die rijkdom ligt. Zelfs nu zijn er velen die de helende balsem van eenzaamheid, de spirituele troost van vrede en veiligheid, en de fascinerende aantrekkingskracht van de steeds veranderende velden en bossen kunnen en ook daadwerkelijk waarderen; maar dat zijn er veel te weinig.
Niemand zal opzettelijk iets beschadigen of vernielen waar hij een sterke persoonlijke interesse in voelt. De eerste stap naar het behoud van het platteland is een nationale campagne voor de ontwikkeling van wat professor Stapledon ‘plattelandsgerichtheid’ noemt.

Een fascistische regering zal het grondprobleem uiteraard volledig onder ogen moeten zien, want grond is een van de fundamenten waarop haar concept van een levende natie is gebaseerd. Haar openlijke beleid van landbouwontwikkeling zal op zichzelf al een urgent probleem creëren door speculatieve activiteit op de vastgoedmarkt te stimuleren, en deze activiteit zal streng moeten worden aangepakt voordat het landbouwbeleid volledig kan worden ontwikkeld.

De fascistische houding ten opzichte van het land kan in een paar zinnen worden samengevat.

Grond mag niet langer als een speculatief product worden beschouwd. De waarde ervan moet eerlijk worden geschat en alle opbrengsten moeten worden gedeeld door degenen die hebben bijgedragen aan de creatie ervan, inclusief de

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Staat.

Grondgebruik moet het onderwerp zijn van een zorgvuldige nationale langetermijnplanning. Bouwactiviteiten moeten zoveel mogelijk beperkt blijven tot gebieden met een lage landbouwwaarde.

Grondbezit moet zo breed mogelijk verspreid worden, met als doel een groot aantal kleine, veilige familieeigendommen. Het brengt echter ook verantwoordelijkheden met zich mee, en degenen die hun grond misbruiken, zullen als maatschappelijke vijanden worden beschouwd.

De openbare toegang tot het terrein moet worden verbeterd door de uitbreiding en betere afbakening van veldpaden, campings en parkeerplaatsen langs de weg. Tegelijkertijd moet de wet op het betreden van terreinen worden herzien en moet de plattelandsgemeenschap beter worden beschermd tegen verstoring en schade. Mogelijk is het nodig om een korps toezichthouders in te stellen.

Er moet oorlog worden gevoerd tegen plagen als konijnen, roeken en duiven. Er mag geen discriminatie zijn tegen veldsporten, maar zulke sporten mogen niet in de weg staan van landbouw- of recreatieve activiteiten.

Het publiek moet worden opgevoed met respect en waardering voor het platteland en met een verstandige belangstelling voor de activiteiten ervan.

Wij zijn als ras niet erg geneigd tot sentimentalisering over het land. We gebruiken het woord 'moederland', maar zelden, 'vaderland' nooit. Een eeuw van *laissez-faire-* liberalisme en financieel conservatisme heeft geleid tot een kortzichtige, gecommercialiseerde houding ten opzichte van onze bodem.

Toch is het Groot-Brittannië van onze dromen, de fysieke belichaming van onze nationale geest, geen Groot-Brittannië van straten en fabrieken, of zelfs van parken en openbare gebouwen, maar een Groot-Brittannië van glimlachende valleien en glooiende hooglanden, van bewerkte akkers en knusse boerderijen. Een stad is een stad, overal ter wereld; en de steden van de wereld neigen jaarlijks naar standaardisatie. Maar landelijk Groot-Brittannië is bij uitstek het onze, onlosmakelijk verbonden met ons nationale karakter. We moeten het met jaloezie bewaren, niet in de museumachtige sfeer van een Stratford-on-Avon, maar in de natuurlijke kracht van productiviteit.

Weinigen van ons zijn meer dan een paar generaties van de grond verwijderd. Een beetje heropvoeding door pers en radio zou ons weer tot landgenoten maken, tenminste in onze vrije tijd: niet de opleiding van de professionele schoolmeester, wiens "landbouw" bestaat uit nuttige maar nogal saaie elementaire wetenschap, maar de opleiding die ons met open ogen en een onderzoekende geest de landwegen en paden op zou sturen. Een kennismaking met de geschiedenis en het dagelijks leven van het platteland zou de stadsbewoner niet alleen aanmoedigen om de problemen van de landbouw te begrijpen, maar ook zijn uitstapjes op het platteland een boeiende interesse geven. Intelligente plattelandsgeest zou het beste mogelijke tegengif kunnen zijn tegen de stress van het stadsleven, want Moeder Aarde kan zowel de ziel als het lichaam troost bieden.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Hitlers Berchtesgaden, een idylle van Nieuw-Duitsland door Joan Morgan

EVEN als je Beieren goed kent, en zelfs als je bedenkt dat de Wittelbachs, met heel Beieren, en de Führer, met heel Duitsland om uit te kiezen, Berchtesgaden als hun zomerhuizen kozen, bereidt niets je voor op deze plek die er tegelijkertijd in slaagt zowel het hart van het oude Beieren als de ziel van het nieuwe Duitsland te zijn. Alles wat je droomde van Beieren op zijn meest sprookjesachtig en nationaalsocialisme op zijn best, is samengebald in deze door bergen omgeven marktstad met ongeveer evenveel inwoners als het nieuwste flatgebouw van Londen.

Nadat de trein Bad Reichenhall verlaat, gaat hij steeds dieper de bergen in, totdat je voelt dat ze je volledig omhullen terwijl je de diepe vallei in klimt die een wig vormt tussen Duitsland en Oostenrijk. (Het is mogelijk, en behoorlijk spannend, om in drie richtingen naar Oostenrijk te lopen.)

De eerste indruk is er een van beweging. Iedereen vanaf twee jaar staat op zijn tenen in een soort verwachting. Of dat nu komt door de hoogte, de Beierse opgewektheid of het feit dat de Führer elk moment kan binnenrijden, heb ik nooit kunnen achterhalen; feit blijft dat de lucht tintelt van vitaliteit.

In deze aandoenlijke musical-komediesetting lijkt het nationaal-socialisme een erg leuk verhaal. Behalve tijdens incidentele bijeenkomsten, die eenvoudig en vreemd inspirerend zijn, bent u zich niet zo bewust van de diepe mystieke ernst van het geheel; van de enormiteit van de volbrachte taak en de taak die nog voor u ligt.

Je ervaart dat de SS, met haar aantrekkelijke uniformen, het contact met de Führer en een gezond leven in een mooie omgeving, een zeer aangename bezigheid is. En de SS is inderdaad een prachtige organisatie, open voor alle leeftijden en klassen, op basis van het gemeenschappelijke patriottisme.

Hier, meer dan waar ook in Duitsland, zie je hoe iedereen, van het oudste SS-lid tot het jongste kind dat Winterhulp-insignes verkoopt, belang heeft bij het land; niemand lijdt onder de zielvernietigende pijn van het gevoel ongewenst te zijn. Elke prestatie is hun prestatie; elke tegenslag is die van hen. Je beseft hoe het nationaalsocialisme, door hoop te herstellen en het vertrouwen in de toekomst van hun land nieuw leven in te blazen, de mensen iets heeft gegeven om voor te leven.

Het eeuwenoude leven van de plaats gaat gewoon door zoals het altijd al is geweest, plus het nationaalsocialisme; en daarom is het leven in Berchtesgaden een non-stop spektakel. Als het doek valt na de ene act, begint de andere. Je hoort een monotoon gezoem langs je raam stromen, honderd boerenvrouwen in nationale kledij met de kleine zwart-groen-rode gebreide jasjes die ze Berchtesgadners noemen. Bij hen is een priester, en ze bewegen zich langzaam, zingend, met neergeslagen ogen. Later hoor je de schelle stemmen van de jonge BDM (Hitlermeisjes) die in hun korte bruine jasjes marcheren, of een groep Hitlerjugend, enorme, mannelijke jongens met vaandels. Er hangt altijd een marslied in de lucht.

Als al het andere faalt, houden ze een brandoefening. Honderd brandweermannen (of één op de dertig inwoners) in uniformen, helmen en plusfours vertonen een gewaagd optreden voor je raam. Zondag is echter de dag. Op de Marktplatz, het hoogste punt van de stad, verzamelen de boeren zich; de mannen, die met elkaar wedijveren in de onmetelijkheid van de borstels met hun groene hoeden, aan één kant van de fontein ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

met zijn Beierse leeuw, aan de andere kant de vrouwen met platte zwarte hoeden op hun vlechtenkransen. Om tien uur vertrekken ze voor bier en soepworst naar Neuhaus (het kleine broertje van het Hofbräuhaus) met zijn biertuin onder de kastanjebomen, waar je je bed kunt uitlaten op het hek van het Wittelsbacher Schloss, zijn *bierstube* met zijn ongeëvenaarde gemütlichkeit, waar partijleiders schouder aan schouder staan met gidsen; vitaal centrum van een vitale stad.

Het Grand Hotel, groots genoeg voor iedereen. Het Kurhaus met zijn uitstekende orkest en gastmuzikanten uit München. Het Boerentheater, met zijn grove humor en aantrekkelijke muziek. Er zijn de danszalen; Hofschaffer met zijn intieme sfeer, zijn zakdoekvloer die de dromen van een Londense *maître de hôtel overtreft,* en het Kur Café, waar de immense, elegante jongens van de SS-lijfwacht dansen in wat ooit een koninklijke villa van het Huis Beieren was. Er zijn de kunstenaars, Fritz Richter met zijn vreemd geïnspireerde houtsneden, en een van de eersteklas landschapsschilders van de moderne Alpenschool.

Om even naar buiten te komen: eerst is er het huis van de Führer, bovenop de wereld, met een glazen wand die uitkijkt op een opeenvolging van bergen, gelegen op zo'n steile helling dat het lijkt alsof het achteroverleunt. Het huis domineert de vallei zoals de Führer de stad domineert.

Er is de Königssee, het mooiste van alle Alpenmeren, het diepst groen met steile bergen die het aan alle kanten omsluiten. Er is het Zauberwald, een magisch bos, waar de beek van de Hintersee door groene, weelderige rotsen stroomt.

Er is de zoutmijn waar je (in dit land van uniformen) een zwarte tuniek en een witte broek met hoge hakken draagt (wat lang niet zo *chic* en gepast is als het klinkt) en met een slee naar een ondergronds meer glijdt, met een ketting van lichtjes en een swastika aan het einde. Er is de Schlossplatz met zijn oorlogsmonument.

Dan zijn er de alpenweiden met de kleuren die de natuur kenmerkt: de ene week roze, de andere week blauw en geel. Zoiets zou zelfs de bloemisten in Londen, Parijs en New York jaloers maken.

Er zijn de bossen, uniform, recht en krachtig oplopend tot aan de sneeuwgrens. De bergen; de prachtige Watzmann, de op één na hoogste van Duitsland; de sombere Goll en de ruige, door legendes geteisterde Untersberg. Voor de dapperen is er het verlichte ijsgat, tweeduizend meter hoog in de Untersberg, en ook de Almbach Klamm, een brullende, adembenemende kloof, waar je veel meer lijkt af te dalen dan te stijgen, die pas eindigt wanneer je de hoop hebt opgegeven en die onder de noemer "Emotionele Ervaring" valt en niet onder "Landschap".

In Berchtesgadener Land begroeten ze je evenzeer met “Grass Gott” als met “Heil Hitler!” Geen wonder: groeten aan God, omdat Hij iets zo moois heeft geschapen, en heil aan Hitler, omdat Hij het heeft bewaard voor de mensen die het meer liefhebben dan het leven.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Een Noordse Wereldfederatie

door Vidkun Quisling

LEIDER VAN DE NOORSE NASJONAL SAMLING

A Een oude wereld valt, een nieuwe wordt geboren. Gelijktijdig met onze derde jaarlijkse bijeenkomst in Stavanger vorig jaar werd het zevende Wereldcongres van de Communistische Internationale geopend in de voormalige "adelclub" in Moskou, na een tussenperiode van zeven jaar sinds het laatste wereldcongres in 1928.

Het congres duurde van 25 juli tot 21 augustus. Het hoofddoel was om te inventariseren wat de Joodse internationale marxistische samenzwering in die zeven jaar binnen en buiten Sovjet-Rusland had bereikt met betrekking tot de uitvoering van Stalins programma voor de bolsjewisering van de wereld, dat onderwerp van discussie was geweest op het vorige wereldcongres.

Ten tweede bevestigde het de tactiek van zijn programma om de krachten van nationaal verzet te vernietigen en het vuur van de communistische wereldrevolutie aan te wakkeren. De nadruk werd met name gelegd op de tactiek van het zogenaamde eenheids- en volksfront, dat we in Frankrijk, Spanje, België en elders hebben zien ontstaan. We zijn er hier in Noorwegen ook goed mee bekend in het zogenaamde "crisisakkoord" met de Boerenpartij en in de nieuwe camouflagetactieken van de Arbeiderspartij door haar burgerlijke en nationale vermomming. Een andere kwestie die ons land direct raakt, namelijk de deelname van Sovjet-Rusland aan de Volkenbond, is eveneens een symptoom van dezelfde volksfronttactieken die al lang in het programma van de Komintem zijn opgenomen.

Dit jaar, terwijl wij van de Nasjonal Samling bijeenkomen voor onze jaarlijkse bijeenkomst, zien we de bijeenroeping van een nieuw wereldcongres.

Deze keer houden de aandeelhouders van het failliete bedrijf van de Volkenbond hun Buitengewone Algemene Vergadering om de liquidatie van de onderneming of een mogelijke reconstructie ervan te bespreken. Dit gebeurt in het najaar, wanneer de vergadering haar gebruikelijke jaarlijkse vergadering houdt.

Ik noem deze gebeurtenissen, die gelijktijdig met onze laatste twee nationale bijeenkomsten plaatsvonden, niet alleen vanwege hun grote belang, maar ook omdat ze een treffend beeld geven van de buitenlandse politieke situatie waarmee wij vandaag de dag worden geconfronteerd.

Aan de ene kant hebben we een onvermoeibaar actief wereldbolsjewisme, dat vanuit historisch oogpunt slechts een alarmerend symptoom is van het einde van de oude wereld en een aanhoudende poging van sinistere machten om de wereldevolutie op hun eigen manier te dwingen tot vernietiging, namelijk in de richting van een universele materialistische republiek onder Joodse dictatuur.

Aan de andere kant vinden we de doelloze pogingen van de oude wereld om te voldoen aan de dwingende eisen van de huidige tijd, de eisen voor vrede en samenwerking tussen de naties. De hele kwestie wordt gefrustreerd door de botsing van individuele belangen, net zoals de interne nationale samenwerking die de situatie vereist, wordt verwoest door klassenstrijd en egoïstische partijconflicten. Dit proces van desintegratie gaat gepaard met onrust en crises, oorlog en burgeroorlog.
De internationalistische machten grijpen in en de hele onderneming vervalt geleidelijk in marxisme en vernietiging, op precies dezelfde manier waarop de burgerlijk-liberale staat geleidelijk wordt verteerd door ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxisme, zoals we dat zo duidelijk in ons eigen land zien. Te midden van dit alles brengt de immer jeugdige mensheid nieuwe scheuten voort; nationale bewegingen van renaissance en eenwording die het nieuwe tijdperk inluiden en een nieuwe staat en wereldorde brengen. Ook in dit land is de nieuwe orde in gang gezet.

SANCTIES EN DE INSTORTING VAN DE LIGA

Een ander belangrijk feit is dat de ineenstorting van de burgerlijke parlementaire kapitalistische instelling, de Volkenbond, niet alleen te wijten is aan haar eigen ondeugdelijkheid en de heimelijke activiteiten van het marxisme, of aan fundamentele en formele fouten in de organisatie van de Volkenbond.

Het is verwoest door het fascistische Italië, een van de vertegenwoordigers van de georganiseerde gemeenschappen van het nieuwe tijdperk. Ondanks de vijftig sanctionistische staten en de tegenstand van de hele democratische en marxistische wereld, en ondanks de wereldopinie die zich tegen het fascisme en Italië mobiliseerde, bleek nationale eenheid de sterkste kracht te zijn.

Zonder zich op enigerlei wijze te identificeren met het Italiaanse fascisme of de Italiaanse belangen, hebben de leiders van de Nasjonal Samling vanaf het begin een duidelijk en vastberaden standpunt ingenomen ten aanzien van het Ethiopische conflict. Ze hebben zich uitgesproken voor de neutraliteit van Noorwegen en zich verzet tegen haar deelname aan de zogenaamde sancties.

Hierbij lieten we ons uitsluitend leiden door de belangen van ons land. Ik geloof echter dat de publieke opinie hier, net als op veel andere plaatsen, het slachtoffer was van propaganda die in werkelijkheid heel andere belangen diende dan de hoge idealen die ze pretendeerde te propageren.

Onze beweging koos echter geen partij. We eisten de neutraliteit van Noorwegen en toonden de hypocrisie en doelloosheid van het hele sanctionismespel aan. We kunnen vandaag zeggen dat we de situatie juist hebben ingeschat.

Vanuit militair oogpunt hadden we gelijk. Ondanks de algemene mening hebben we terecht het belang van modern oorlogsmaterieel en de weerstandskracht van Ethiopië en Engeland gewaardeerd, en niet in de laatste plaats de immense morele en materiële kracht die is opgebouwd in een volk dat zich op een historische en nationale basis heeft verenigd voor een gezamenlijke inspanning.

Ook politiek hebben we correct geoordeeld. De nutteloosheid en de ernstige misrekeningen van het sanctionistische beleid zijn nu duidelijk. Kijk naar de tragische nederlaag van het machtige Engeland vanwege zijn kortzichtige beleid van de Volkenbond; het is de grootste morele en praktische nederlaag die het Britse Rijk heeft geleden sinds het Amerika verloor.

Sovjet-Rusland, dat nieuwe en opmerkelijke lid van de Volkenbond, zag in het sanctiebeleid een mogelijkheid om eerst ruzie te zoeken met Mussolini en vervolgens met Hitler. Toen hun berekeningen echter begonnen te mislukken, trokken de sluwe bolsjewistische Joden zich stilletjes terug op de achtergrond. Ze kwamen er zelf mee weg en lieten de Britse regering de schuld dragen en de schande dragen.

NATIONALISTISCH BELEID EN INTERNATIONALE SAMENWERKING

Voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog wordt Noorwegen geconfronteerd met harde feiten op het gebied van het buitenlands beleid, waardoor het heel moeilijk is om de gebruikelijke kortzichtige politiek te voeren.

In dit verband wil ik de nadruk leggen op een feit dat in dit land helaas wordt onderschat:

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

namelijk dat het leven van de mensen wordt beheerst door het buitenlands beleid en niet door de binnenlandse politiek. Naast de eigen "wil om te leven" van een natie worden haar interne omstandigheden en haar structuur gedomineerd door internationale economische en machtsomstandigheden. Deze omstandigheden worden gecreëerd door de primitieve en dwingende behoeften van volkeren en staten, door hun strijd om bestaan en leefruimte. Maar de invloed van een staat in de buitenlandse politiek hangt altijd samen met de mate van ontwikkeling van haar interne kracht.

De noodzaak tot zelfvoorziening in geval van oorlog, en vooral de herziening van de structuur van de wereldeconomie, dwingen gemeenschappen er simpelweg toe zich op economische basis te organiseren als nationale arbeidersstaten. De veranderde omstandigheden wereldwijd dwingen elke natie om met haar buren om te gaan als een georganiseerde economische eenheid met volledige en capabele controle over al haar hulpbronnen en de macht om deze zo goed mogelijk te benutten. In die zin is de huidige crisis vooral een crisis van herschikking van de wereldproductie en -handel.

Er bestaat echter geen inherente tegenstelling tussen de vraag van deze tijd naar verenigde en sterk gekarakteriseerde economische nationale eenheden en de vraag naar planmatige internationale samenwerking, die met onweerstaanbare kracht wordt aangestuurd door economische oorzaken en door de overweging om de vrede te handhaven.

Het is juist de vorming van zulke georganiseerde nationale persoonlijkheden die eerlijke en effectieve internationale samenwerking, vrij van partijdigheid of onderdrukking.

TWEE VIJANDELIJKE KAMPEN IN EUROPA EN IN DE WERELD

De situatie is dat er in de wereld, en vooral in Europa, net als vóór de wereldoorlog twee vijandige kampen ontstaan. Sovjet-Rusland, Frankrijk en Tsjecho-Slowakije, gesteund door het internationale jodendom dat hen aanzet tot oorlog tegen nationaalsocialistisch Duitsland, vormen al een verenigd front tegen dat land en proberen Duitsland verder te omsingelen, zowel politiek als militair.

Onder deze omstandigheden is de positie van Noorwegen uiterst kwetsbaar, aangezien het zich op het kruispunt van Rusland, Duitsland en Engeland bevindt en zijn binnenlandse politiek al onder de macht van de marxisten valt.

Rusland is van een grote Europese mogendheid met Aziatische belangen uitgegroeid tot een grote Aziatische mogendheid met Europese belangen, vooral in de Atlantische Oceaan. Maar bovenal is het de basis van de wereldrevolutie.

Het wereldbolsjewisme probeert Noorwegen, en daarmee heel Scandinavië, tot de rechtervleugel van het Europese aanvalsfront tegen Duitsland en Engeland te maken. Dit plan bevat sinistere mogelijkheden voor ons land. In geval van een conflict tussen Duitsland en Sovjet-Rusland zal de hele visie van de Arbeiderspartij Noorwegen ertoe aanzetten de kant van de bolsjewieken te kiezen in oppositie tegen Duitsland, en dit zou in strijd zijn met onze neutraliteitsbelofte.

Tranmal, de onverantwoordelijke dictator van de Arbeiderspartij, heeft zich recentelijk duidelijk genoeg in deze richting uitgelaten. Zolang Noorwegen en Sovjet-Rusland lid zijn van de huidige Volkenbond en Duitsland niet, lijkt het erop dat we ernstig met oorlog in deze richting worden bedreigd, want we zijn verplicht het Rode Leger en de luchtmacht vrije doorgang door het land te verlenen in geval van een Duits-Russisch conflict.

Onder de huidige omstandigheden in Europa bestaat ook de mogelijkheid dat Duitsland en Engeland oorlog voeren. Dit kan bijvoorbeeld gebeuren in verband met een conflict tussen Duitsland en Engeland.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

de drievoudige alliantie van Frankrijk, Tsjecho-Slowakije en Sovjet-Rusland, waarbij Tsjecho-Slowakije een bijna gevoeliger gebied is dan Oostenrijk. Dat Frankrijk dan oorlog zou voeren tegen Duitsland zou Engeland een reden voor oorlog geven, wat nu nog zekerder is dan vóór de enorme ontwikkeling van de luchtvaart.

Een dergelijke oorlog tussen Engeland en Duitsland is een catastrofale mogelijkheid voor Noorwegen, omdat de wereldoorlog de hele situatie is nu totaal veranderd.

Via de Volkenbond als instrument van de Britse wereldpolitiek zouden we dan direct de oorlog in worden gedwongen. En zelfs als de Volkenbond in duigen zou vallen, zouden we volgens een autoriteit als Lord Lloyd zeker te maken krijgen met een strafbombardement als we, zoals in de wereldoorlog het geval was, onze handelsvloot goederen voor Engeland zouden laten vervoeren. Engeland zou daar nu ongetwijfeld net zo op aandringen als toen.

De Noorse Arbeiderspartij – de regeringspartij – steunt dit beleid, gericht op Duitsland, actief. Als Noorwegen hiermee instemt, betekent dit dat we onherroepelijk in dit oorlogsbeleid worden meegesleurd, tegen de wil van ten minste 99 procent van de Noorse bevolking in. Noorwegen kan en zal niet marcheren, tenzij onze eigen vrijheid en onze eigen grenzen in gevaar zijn.

VREDE MET ENGELAND EN DUITSLAND

Ik heb al benadrukt dat vrede tussen Duitsland en Engeland een absolute noodzaak is voor ons eigen land. Wat we vooral moeten voorkomen, is dat Duitsland en Engeland tegenover elkaar komen te staan in een nieuwe oorlog. Voor ons zou dit fataal zijn; sterker nog, het zou vernietiging betekenen.
Daarom is het aan ons om alles in het werk te stellen om vrede en begrip te creëren tussen deze twee landen, die net als wij van Scandinavische afkomst zijn en een Noordse levensovertuiging hebben. Ook al kunnen we op dit gebied niet veel doen en moeten we ervoor waken ons te bemoeien met de zaken van andere landen, dan is het onze onmiddellijke plicht om met alle mogelijke middelen weerstand te bieden aan degenen die proberen onenigheid te zaaien tussen onze landgenoten, meestal op valse en oneerlijke gronden.

We kennen de machten in wiens belang deze inspanningen werkelijk worden gedaan. Een daarvan is het wereldbolsjewisme. Het streven naar vrede en verzoening tussen Duitsland en Engeland zou ons doel moeten zijn voor het Noorse buitenlandse beleid, zonder rekening te houden met partijbelangen. Het is overduidelijk dat de belangen van Noorwegen dit vereisen. De enige manier waarop we aan oorlog en chaos kunnen ontsnappen, hangt af van het handhaven van vrede en begrip tussen onze grote buren in het zuiden en westen, met wie we ook de grootste handelsrelatie hebben.

Ongeveer 40 jaar geleden was er, net als nu, een kans voor een eerlijke poging om een duurzame verstandhouding tussen de grote Noordse volkeren te creëren. Die kans werd verwaarloosd of afgewezen, en de catastrofe die daarop volgde, raakte de hele wereld. Iedereen die nu hetzelfde catastrofale beleid durft te voeren, moet dat met open ogen doen.

Maar iedereen die de tijd waarin we leven begrijpt, moet zich inspannen om krachtig en positief tegen te gaan.

Een andere doorslaggevende overweging brengt ons tot dezelfde conclusie als de hoofdlijnen van ons buitenlands beleid. Het decadente liberalisme en zijn nakomeling en erfgenaam, het marxisme, richten hun doelen tegen nationale gemeenschappen, voornamelijk tegen de Scandinavische landen.

Bewust of onbewust is het doel van dit beleid om de natuurlijke nationale organisatie van de volkeren om de internationale wereldrepubliek te realiseren. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Dan zal de innerlijke samenhang van de naties vernietigd worden. Ze zullen de prooi zijn van die natie die, in tegenstelling tot alle andere naties, over de hele aarde verspreid is en als parasieten op de andere naties leeft; juist daarom heeft ze een dergelijke regeling nodig om haar hartstochtelijk gewenste heerschappij over de wereld *te verwezenlijken .* Want in die heerschappij schuilt het geheim van het Joodse nationalisme en imperialisme.

Een duel tussen het jodendom en de Noordse geest is onvermijdelijk, aangezien marxisme en internationalisme in werkelijkheid Joods nationalisme en imperialisme zijn, een door het jodendom geïnspireerde en geleide samenzwering tegen de uitgesproken Noordse Europese beschaving. Het is duidelijk dat de huidige vervalprocessen de ernstigste bedreiging vormen voor de idealen van het leven en dat de krachtigste tegenstellingen van onze tijd zijn teruggebracht tot een strijd tussen het jodendom en het Noords-Europese principe. In dit licht moeten we beseffen dat de meest effectieve remedie tegen de huidige decadentie en de heimelijke activiteiten van het marxistisch materialisme zal worden gevonden in een nationale renaissance voor ons volk, gebaseerd op de vitaliserende of vitale basis van het Noordse ras en het karakteristieke temperament.

En anderzijds moet er in de ruimste zin van het woord een nauwere culturele, economische en politieke samenwerking zijn tussen de Noordse en door Noordse volkeren bepaald, overal ter wereld: in de Scandinavische landen, in Holland, Vlaanderen, het Britse Rijk, Duitsland en in andere landen waar de leden van de Noordse familie relatief minder talrijk zijn.

De betekenis van het woord ‘Noords’ is dus niet beperkt tot de Scandinavische volkeren, maar is van toepassing op alle grote Noordse volkeren. We hebben het hier niet over een onzekere noordelijke samenwerking.

Integendeel, het is enerzijds een noodzakelijk gevolg van het besef dat het handhaven van het nationale karakter en de nationale organisatie de belangrijkste levenstaak is voor alle creatieve volkeren. Alleen op deze manier is het mogelijk een vrije en vreedzame ontwikkeling van de Noorse cultuur en kenmerken te waarborgen, zowel op nationaal als op universeel vlak. Tegelijkertijd is het een van de voorwaarden voor een diepgewortelde erkenning van de waarde en culturele bijdragen van andere rassen en zal het alle volkeren beschermen tegen ontbinding en chaos.

Aan de andere kant is het een onvermijdelijk gevolg van het feit dat de internationale samenwerking die in deze tijd moet worden opgebouwd, bij voorkeur gebaseerd moet zijn op de Noordse volkeren, die qua ras, taal, cultuur en belangen zo nauw verwant zijn. Ze hebben dezelfde levensstandaard en een vergelijkbare levensopvatting, en zijn bovendien geografisch gezien bij elkaar gegroepeerd.
Ook economisch gezien zijn ze elkaars beste klanten.

EEN UNIE VAN NOORDSE VOLKEREN

Een blokvorming van deze volkeren, een unie van Noordse volkeren, zal onoverwinnelijk zijn. Zo'n unie zal veel beter in staat zijn om als bolwerk tegen het wereldbolsjewisme te fungeren en garanties te scheppen voor de vreedzame ontwikkeling van de wereld dan de failliete liberaal-marxistische Liga van Genève . De weg naar een georganiseerde mensheid zal worden gevonden in een unie van de grote Noordse volkerenfamilie in zo'n blokvorming met een gemeenschappelijke munteenheid, interne vrijhandel en een gemeenschappelijk douanebeleid; het zal hun doel zijn om andere landen en groepen mogendheden in dit systeem te betrekken.

Een dergelijk buitenlands beleid zal de beste garantie zijn voor de positie van Noorwegen in de wereld en tegen het bolsjewisme. En ten behoeve van onszelf en anderen zal het een werkterrein in het buitenland creëren.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

voor het overschot aan energie dat we in dit land mogen verwachten als onze eigen bronnen niet toereikend zijn.

SAMENWERKING GEBASEERD OP NATIONALE BEWEGINGEN

Hoewel we de gemeenschappelijke bestemming van de Noordse landen benadrukken, mogen we de betekenis en de prestaties van anderen of van onze gemeenschappelijke menselijkheid niet onderschatten; en bovenal mogen we het belang van gewone Europese en universele samenwerking niet onderschatten. Maar deze internationale gemeenschap moet gebaseerd zijn op een systeem van nationale staten. Ze moet ontstaan door de nationale verheffing van volkeren in Europa en de rest van de wereld, en niet als resultaat van liberalistische en marxistische experimenten zoals de Volkenbond, Pan-Europa en Sovjet-Rusland, de zetel van de wereldrepubliek Sovjet-Unie.

De geschiedenis van het leven laat zien dat alle vooruitgang afhankelijk is van de vereniging van vrijheid en onderscheid met kameraadschap en organisatie. Universele monarchieën en wereldrepublieken eindigen in anarchie en ontbinding. De hegemonie van één natie is rampzalig voor anderen en voor zichzelf.
Een Babylonische verbinding van alle naties en rassen, wat het doel is van liberalisme en marxisme, betekent vernietiging van de individuele kenmerken en waarden van ieder van hen. De geschiedenis leert ons dat ware harmonie het resultaat is van segregatie en ontwikkeling.

Het instinct van de mensheid tot georganiseerde vorming is gericht op het nationale leven en de samenwerking van nationale eenheden. Om deze reden hebben alle internationale instellingen die voortkwamen uit het liberalisme en het marxisme gefaald in hun vermeende doelstellingen, namelijk het bewerkstelligen van een goede verstandhouding tussen de naties en het bevorderen van hun vooruitgang.

Gezien het falen van de liberale ideeën van de Liga en van het internationale marxisme, is het dringend noodzakelijk om een nieuwe gemeenschap van volkeren te creëren met een Europees en wereldwijd karakter, gebaseerd op de nieuwe ideeën voor de organisatie van de gemeenschappen die werden vastgelegd door het congres van de nieuwe orde in Montreux op 16 en 17 december 1934. De eerste overweging van het congres is die van respect voor geestelijke en nationale waarden.

In plaats van de hypocriete en technische methoden van de oude diplomatie moet er een spontane en eervolle samenwerking ontstaan tussen alle jonge en gezonde nationale bewegingen en de door hen heropgerichte nationale staten, om een algemene spirituele vernieuwing en een politiek en economisch herstel over de hele wereld te bewerkstelligen. Maar binnen het kader van dit universele plan moeten de naties die uit dezelfde stam komen en dezelfde cultuur en beschaving delen, zich verenigen op basis van hun naaste belangen.

DE NOORDSE WERELDBEWEGING

Het belangrijkste principe waarop de Nasjonal Samling zich baseert, is dat onze politiek, naast het voldoen aan de eisen die moderne veranderingen dwingend hebben gemaakt, in harmonie moet zijn met alles wat onze volkeren nodig hebben en wensen. Het is zinloos om nationaal herstel te verwachten tenzij we het vuur van de Noorse geest weer aanwakkeren en voortbouwen op een spirituele en verantwoordelijke levensvisie.

Er kan geen vooruitgang worden verwacht als we de Noordse stroming niet onvermengd houden; als we niet
Als we ons unieke karakter niet behouden, zullen we het verliezen en afstevenen op een nationale uitsterving.

Het zogenaamde Noordse idee, dat een Noords volk alleen hersteld kan worden door een nieuwe staat op te bouwen

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

heeft, in overeenstemming met de moderne eisen en op de dubbele grondslag van nationale afkomst en spirituele visie, een gestaag groeiende invloed en betekenis in de desbetreffende Scandinavische landen en speelt reeds een belangrijke rol in de praktische politiek.

De kiem en de bodem voor een pan-Noordse samenwerking zijn dus al aanwezig. Maar om het idee zich snel genoeg te laten verspreiden, moet het een definitieve en adequaat georganiseerde vorm krijgen.

Gezien deze omstandigheden ben ik van mening dat het tijd is om over te gaan tot het bevorderen van een culturele, economische en politieke samenwerking tussen de Noordse volkeren en andere volkeren met een Noordse visie overal ter wereld, met de volgende doelstellingen:

- Het ontstaan van een internationale Noordse beweging.
- De vorming van een Noordse Unie van volkeren.

Actieve deelname aan het werk voor de organisatie van de wereld en haar vreedzame ontwikkeling; en voor het waarborgen van de plaats en bijdrage van ons eigen land onder de revoluties en nieuwe grondwetten die nu gaande zijn. Deze samenwerking moet, zoals gebruikelijk, beginnen op het gebied van ideeën, om politiek te worden gerealiseerd op een solide economische basis.

Indien de bestaande basis van de munteenheid kon worden uitgebreid tot een gevestigde monetaire unie tussen de Noordse volkeren, en indien door middel van politieke fiscale samenwerking een douane-unie tussen deze volkeren tot stand kon worden gebracht, zou de basis grondig zijn gelegd voor de politieke verwezenlijking van onze uitgesproken doelen: een groots verbond van de Noordse volkeren in de wereldgemeenschap.

Dit ideaal maakt al geruime tijd deel uit van het programma van de Nasjonal Samling. Hieruit volgt dat de pan-Noordse samenwerking feitelijk een verdere intensivering van de samenwerking tussen de noordelijke staten in engere zin impliceert: Noorwegen, Zweden, Denemarken, Finland en de Noorse eilanden in de Noordzee. De positie van Denemarken en Finland is zoveel kwetsbaarder dan die van Noorwegen en Zweden dat Noorwegen in ieder geval is uitgesloten van een vrijwillige binding aan deze landen zonder de steun die zou worden verkregen uit een vreedzame en zekere relatie met Engeland en Duitsland. Maar nu dit gewaarborgd is, is het ook wenselijk dat de noordelijke landen hun plaats innemen als een natuurlijke groep in de Scandinavische wereld - samenwerking met Britten, Duitsers, Nederlanders en de rest.

In dit verband wil ik benadrukken dat het geen verschil maakt als veel mensen in dit land het oneens zijn met verschillende details in het Britse en Duitse beleid.
De omstandigheden die vandaag de dag de samenwerking met en tussen onze verwanten noodzakelijk maken, zijn belangrijker dan de omstandigheden die ons zouden kunnen scheiden.

Er zijn misschien ook mensen die bezwaar maken tegen ons buitenlands beleid en die onze eigen zaken als het hoogst haalbare beschouwen. Ik zou hen eraan willen herinneren dat het kenmerkende van onze tijd is dat de wereld één grote economische eenheid wordt en dat geen enkel land meer op zichzelf kan bestaan; het is afhankelijk van de anderen; en als een dergelijke samenwerking in de huidige politiek van vitaal belang is voor ons land, dan is dat evenzeer het geval voor onze beweging. Aangezien de krachten die werken aan onze nationale ondergang internationaal georganiseerd zijn, zijn we verplicht hen tegemoet te treden met een organisatie die verder reikt dan nationale belangen. Een dergelijke volledig effectieve organisatie kan alleen worden opgebouwd op de gemeenschappelijke, vitale basis van onze volkeren, het Noordse principe.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

HET NOORDSE PRINCIPE

Het Noordse Principe berust op Noordse tradities, Noords gedachtegoed en constructieve samenwerking, in tegenstelling tot het Joodse liberalisme en marxisme, die hun destructieve doelen nastreven door middel van haat, afgunst en klassenstrijd voor eigen gewin. De een is verbonden met het Goddelijke, de ander met het duivelse.

De spirituele kracht van het Noordse principe is daarom sterker en dieper dan de marxistisch-materialistische visie op het bestaan die ons ras en onze beschaving met vernietiging bedreigt. Het is in werkelijkheid ons intrinsieke nationale principe waaraan we moeten vasthouden en dat we met onverbiddelijke consistentie moeten verwezenlijken.

Ik ben er ook van overtuigd dat, wanneer we de diepe waarheden van zowel het historische verleden als het historische heden erkennen, en de grote dingen zien die de volkeren van het Noordse ras hebben bereikt vanaf het begin van de geschiedenis tot aan onze tijd, waarin zij machtiger zijn dan ooit tevoren; en wanneer we er tegelijkertijd van overtuigd zijn dat de Goddelijke Wil zich openbaart in de historische loop van de wereldontwikkeling, we, zonder het belang en de bijdrage van anderen te onderschatten, mogen geloven in de voortdurende historische en goddelijke missie van de Noordse volkeren in de wereld. Net als in het verleden moet het de missie zijn van onze grote familie van volkeren om een einde te maken aan een verouderde wereld en een nieuwe wereld te scheppen die de hele menselijke familie een opwaartse trend kan geven.

De Nasjonal Samling nodigt alle mensen van Noordse afkomst en levensovertuiging in elk land uit - Noren, Zweden, Denen, IJslanders, Britten, Duitsers, Nederlanders en alle anderen met Noords bloed en geest - om zich te verenigen in een Noordse Wereldbeweging om vrede en samenwerking te creëren tussen alle Noordse volkeren over de hele wereld en om de strijd voor de redding en vooruitgang van onze beschaving voort te zetten.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Een interpretatie van fascisme door Claude Sutton

FASCISME, in de zin waarin het in dit artikel zal worden gebruikt, is een onhandige en lastige term om de wereldbeweging te beschrijven die in onze tijd is ontstaan om met het marxisme en de liberale democratie te concurreren om de loyaliteit van de mensheid. Het zou ongetwijfeld beperkt moeten blijven tot het benoemen van de bijzondere vorm die deze beweging in Italië heeft aangenomen. Niettemin blijft de publieke opinie, die meent dat er in het Italiaanse fascisme iets nieuws en van wereldwijde betekenis is ontstaan, de term in een ruimere betekenis gebruiken.

Fascisme is niet internationaal zoals communisme, in de zin van een dogma dat elke natie, ongeacht haar geschiedenis en omstandigheden, door de strot wordt geduwd. Het is veeleer een onderliggende gelijkenis in zienswijze die terug te vinden is in verschillende moderne nationale bewegingen, en die met een zekere noodzaak voortkomt uit de situatie waarin onze Europese cultuur zich momenteel bevindt. Wij in Engeland delen de gemeenschappelijke culturele erfenis van Europa; net zoals we het diepst geraakt werden door de ideeën van de Franse Revolutie, zo zullen we ongetwijfeld ook diep geraakt worden door de ideeën van de fascistische beweging, en op onze eigen, specifieke nationale manier op deze ideeën reageren.

De twee factoren die overal bijdragen aan het ontstaan van deze beweging zijn het verval van de liberaal-democratie en de opkomst van het marxisme.

Het vereist slechts een geringe historische kennis om te beseffen dat er niets onvermijdelijks of eeuwigs is aan de liberale democratie. Vergeleken met andere regeringsvormen zijn democratische regeringen noch algemeen noch stabiel geweest, noch hebben ze zoveel blijvende waarde aan de menselijke cultuur bijgedragen als aristocratische en monarchale regeringen. Natuurlijk is het mogelijk – en wordt dat vaak gedaan – om democratie zo te definiëren dat alle aanvaardbare regeringsvormen eronder vallen – bijvoorbeeld om Engeland onder koningin Elizabeth of onder Pitt als een democratie te beschrijven. Maar dit is een grove taalmisbruik en een degradatie van de intellectuele waarde. "Democratie" moet niet worden gebruikt om elke regering aan te duiden die regeert met de instemming van bijna alle geregeerden; noch een regering die bewust het welzijn van het hele volk nastreeft; noch een regering die tolerant is ten opzichte van diverse meningen en vrije discussie aanmoedigt; noch een regering die regeert volgens vaste en bekende wetten, onpartijdig toegepast. Veel democratische regeringen hebben in deze opzichten opvallend gefaald; Veel niet-democratische regeringen hebben deze deugden in hoge mate getoond. Het is absurd om een regering die niet tiranniek is "democratie" te noemen; democratie is een specifieke historische regeringsvorm die soms tot algemene tevredenheid heeft gewerkt, soms niet. Haar voornaamste kenmerk lijkt de beslissing over alle belangrijke kwesties te zijn bij meerderheidsbesluitvorming, hetzij door het hele volk, hetzij door grote representatieve vergaderingen.

De democratie zoals we die kennen in West-Europa en Amerika – die ik hierna "liberaaldemocratie" zal noemen – is een bijzonder product van de Franse Revolutie en gebaseerd op de bijzondere theorieën van bepaalde invloedrijke denkers uit die tijd. De onderliggende filosofie van de menselijke natuur waarop ze gebaseerd is, is niet altijd geaccepteerd door denkende mensen, en er is geen reden om aan te nemen dat haar invloed op de menselijke geest eeuwig zal zijn. Integendeel, er is aanzienlijk bewijs dat deze filosofie van de "Rechten van de Mens en de Burger" niet langer ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

overtuiging, en dat het regeringssysteem dat daarop gebaseerd is, daarom tot ondergang gedoemd is.

Net als andere politieke filosofieën werd het niet zonder slag of stoot algemeen geaccepteerd. Maar wie kan er vandaag de dag nog enig verschil ontdekken tussen conservatieven, liberalen en rechtse (niet-marxistische) Labour-partijen wat betreft hun idealen of het algemene karakter van de methoden waarmee ze die willen verwezenlijken?

Wat zijn de filosofische aannames, of axioma's, van dit systeem van liberaal-democratie? De eerste is dat alle mensen gelijk zijn, althans in die mate dat ze een gelijk aandeel in de regering moeten hebben. De tweede is dat de regering alleen bestaat om te voorkomen dat iemand de gelijke vrijheid van anderen aantast (JS Mill); of zoals een student het mij krachtiger verwoordde: "de regering bestaat alleen om iedereen in staat te stellen op zijn eigen manier naar de hel te gaan". De derde is dat zulke individuele vrijheid resulteert in de grootst mogelijke bevrediging van allen. [1]

Fascisme is gebaseerd op de ontkenning van al deze principes. Op het eerste antwoordt het dat niet alle mensen gelijk zijn in hun vermogen tot coöperatief ondernemen – en dat de overheid een coöperatief bedrijf is. Mensen verschillen aanzienlijk in hun moed, eerlijkheid, loyaliteit, oprechtheid en andere karaktereigenschappen die vereist zijn voor elke onderneming. Zulke eigenschappen zijn niet het monopolie van een bepaalde klasse, noch afhankelijk van opleiding in de gebruikelijke zin van het woord. Sommige mannen schieten hierin duidelijk tekort – alle oude bolsjewistische leiders bijvoorbeeld, als we hun bekentenissen mogen geloven; ieder van ons zou proberen hen uit te sluiten van de macht in welke organisatie dan ook waarvoor hij verantwoordelijk was.

Politieke representatie moet gebaseerd zijn op een selectief systeem van echte groepen waarvan de leden elkaar persoonlijk kennen. Een goed politiek systeem zou niet eens moeten proberen ervoor te zorgen dat alle meningen even zwaar wegen.

Wat het tweede beginsel betreft, merkt het op dat gelijke vrijheid onmogelijk is, omdat niet iedereen hetzelfde wil doen. Elk rechtssysteem veronderstelt positieve ideeën over wat objectief gezien goed of slecht is voor iedereen. Het beginsel is dus ofwel betekenisloos ofwel rampzalig.

Ten derde, dat vanwege de aard van mens en maatschappij de grootst mogelijke som van bevrediging niet kan worden bereikt door het systeem van maximale individuele vrijheid; noch is dit "het grootste geluk voor het grootste aantal, waarbij iedereen telt en niemand meer dan het einde van het leven". Mensen zijn en zouden meer [2] één" geïnteresseerd moeten zijn in het welzijn van hun eigen gezin, hun eigen beroep, hun eigen buurt, hun eigen land; en goed bestuur zou rekening moeten houden met dit feit. We zullen later op deze punten terugkomen.

Liberaal-democratie is een luie filosofie. In plaats van te beslissen wat er gedaan moet worden en er hardnekkig voor te vechten, wacht de brave democraat af welke kant de meerderheid op zal springen, vastberaden in zijn overtuiging dat de stem van de massa de stem van God is. We moeten de mensen van vandaag niet eens proberen te overtuigen dat de drijvende kracht van de liberale democratie overal is uitgeput. Weinig mensen geloven nog volledig in haar slogans. De helft van haar huidige voorstanders zijn eigenlijk timide marxisten. Hun openlijke doel is gelijke welvaart voor iedereen, en democratie is slechts een middel daartoe. Ze verbeelden zich gretig dat dit doel bereikt kan worden door simpelweg te stemmen, zonder dwang, althans in de verre toekomst. Ze verraden vaak hun minachting voor de individuele vrijheid als zodanig. Ze zijn jaloers, maar ze geven wel om hun eigen hachje. Zo zijn de sociaaldemocraten van de Liberaal-Laboratoriumbeweging.

Wat is de filosofische basis van de onheilige alliantie tussen communisten en democraten, Waar fascisme ook opduikt? Op dit probleem moeten we nu onze aandacht richten.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Communisme – of beter marxisme, want er zijn veel marxisten buiten de Communistische Partij – is geheel en al een product van de individualistische, egalitaire filosofie van de liberale democratie. In de geschiedenis zijn er veelvuldig revolutionaire bewegingen geweest van de minder bedeelden; deze heeft de eigenaardige ideologie overgenomen van het vroege Victoriaanse tijdperk waarin ze is ontstaan. Ook zij beschouwt de gemeenschap als een verzameling en sociaal geluk als een som. Ze aanvaardt de eerste twee principes van de liberale democratie; alle mensen zijn gelijk – hoewel er geen God is – en daarom zouden ze niet alleen gelijke politieke rechten moeten hebben, maar ook gelijke rijkdom . 3 Nogmaals, geluk moet worden bereikt door iedereen gelijke rijkdom te geven en hen vervolgens te laten doen wat ze willen; zodra economische gelijkheid is bereikt, moet de staat "verwelken". Maar ze verwerpt met klem het derde principe van de liberale democratie, namelijk dat deze gelukkige toestand ontstaat door mensen met rust te laten. *Laissez-faire* is het uiteindelijke doel, zodra economische gelijkheid is bereikt; maar dit moet worden bereikt door de gewelddadige dictatuur van het proletariaat, dat wil zeggen van de ongeschoolde fabrieksarbeiders.

De centrale doctrine ervan is de klassenstrijd tussen proletariërs en kapitalisten. Het blijft de hele mensheid in deze twee hokken drijven, hoewel geen enkele econoom de theorie van de 'meerwaarde', waarop dit onderscheid gebaseerd was, nog serieus neemt. Hoe onwerkelijk zijn die twee hokken! Er is inderdaad een conflict tussen groepen, en zo'n conflict is essentieel voor een levende gemeenschap. Maar een groot deel van de inwoners van de moderne staat, die leven van de gezamenlijke opbrengst van hun werk en van het bezit dat nodig is om dat werk vruchtbaar te maken, kan alleen met een tour de force in een van beide hokken worden geperst. En zijn de belangenconflicten tussen stedelingen en plattelanders, tussen fabrikanten en financiers, tussen ambachtslieden en ongeschoolde arbeiders, tussen raciale groepen en religieuze groepen, niet net zo reëel en vitaal als dit vermeende conflict tussen kapitalisten en proletariaat?

De grondtoon van het marxisme is de klassenstrijd, waarin alle methoden geoorloofd zijn. Daarom wordt politiek, waar die ook de kop opsteekt, zo verbitterd en zo smerig dat het elk gevoel voor morele eenheid van de natie, dat voorheen conflicten tussen groepen verzachtte, vernietigt. Daarom moet die tot de dood worden uitgevochten.

Maar, zo zal men zeggen, is er met het communistische experiment in Rusland niets van waarde bereikt? En is er geen gelijkenis tussen de "dictaturen" van het communisme en het fascisme?

Het is onmogelijk de ontwikkeling van het communisme in Rusland te begrijpen, tenzij we de huidige fase van "bolsjewisme op terugtocht", zoals het wel genoemd wordt, onderscheiden van de eerdere fase waarin het doctrinaire communisme volledig de overhand had. Deze eerdere fase werd gekenmerkt door een ongeëvenaarde vernietiging, ter wille van de klassenstrijdtheorie, van de menselijke en materiële hulpbronnen van de natie – van boeren, technici en leraren, van vee, machines, gebouwen en kunstschatten. Hetzelfde fenomeen heeft zich gemanifesteerd in Spanje en elders, waar het bolsjewisme de macht greep. Toen de productie na zo'n tien jaar zo'n laag peil had bereikt dat het leek alsof de grens van het menselijk uithoudingsvermogen was bereikt, werden de doctrines grotendeels verlaten; en met behulp van kapitalistische kredieten, buitenlandse technici en machines, en de stachanovistische opdrijving van de arbeiders, werd een begin gemaakt met de wederopbouw. De verandering van geest is zeker nog lang niet voltooid. Een symptoom daarvan lijkt het huidige conflict te zijn tussen Stalin, de robuuste en ondoctrinaire bandiet uit de Kaukasus, en de Joodse bende die tot nu toe Rusland controleerde en nu grotendeels is uitgeschakeld. Rusland heeft de Komintern en het marxistische ideaal van de wereldrevolutie niet opgegeven. Maar voor zichzelf lijkt het stilzwijgend de gelijkschakeling van de welvaart en de dictatuur van het proletariaat te hebben opgegeven en een machtige staat op te bouwen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

nationalistische staat. Onder Stalin zijn er tekenen van een soort schaamteloos fascisme met een schuldig geweten. Als dit het einde zou zijn, tegen welke prijs is dat dan bereikt! [4]

"Fascisme" is ontstaan uit het verval van de liberale democratie en als reactie op de dreiging van het bolsjewisme. In tegenstelling tot het bolsjewisme was het niet de in praktijk brengen van een academische theorie; het ontstond als reactie op een actuele situatie en kan daarom alleen begrepen worden in het licht van de twee wereldbewegingen die het voorbestemd is te overstijgen. Oorspronkelijk was het een soort instinctieve reactie van de Europese mens op de krachten van wanorde, materialisme, plutocratie en kosmopolitisme. Het is één met het communisme in de absolute ontkenning van het bestaan van een vooraf vastgestelde harmonie die ervoor zorgt dat het grootste geluk voortvloeit uit de grootste vrijheid van elk. Maar dit is alles wat het gemeen heeft met het communisme. Het neemt een radicaal andere visie aan dan zowel het communisme als de liberale democratie met betrekking tot het "geluk" dat de staat moet waarborgen. Want het beschouwt de natie als een organische eenheid van vele verschillende functionele groepen; Elk van deze vertegenwoordigt een unieke bijdrage aan de natie, met een eigen soort leven dat moet worden bevorderd. Als de juiste verhoudingen tussen deze groepen worden verstoord, kan er geen blijvend geluk of gezondheid in de staat zijn. "We zouden," zei Plato, "onze pottenbakkers veel gelukkiger kunnen maken door ze op banken voor het vuur te laten liggen, te eten en te drinken, en hun wiel te laten draaien wanneer ze daar zin in hebben. Maar raad ons dit niet aan, want onze pottenbakkers zouden geen pottenbakkers meer zijn, noch onze boeren·boeren." [5]

Bovendien beschouwt het de natie, in de woorden van Burke, als "een partnerschap niet alleen van de levenden, maar van de levenden met de doden en met degenen die nog niet geboren zijn". Als het iets is dat blijft bestaan, met menselijke en natuurlijke hulpbronnen, die dan verspild of vruchtbaarder gemaakt kunnen worden.

In elk van de ‘fascistische’ landen is een beweging aan de macht gekomen die het beste uit het nationale bezit wil halen, net zoals de oude edele landeigenaar dat deed met zijn eigen familie en landgoed.
Dit is wat men de religie van Bloed en Bodem noemt.

Het is duidelijk dat deze bewegingen de onbeperkte rechten van meerderheden niet kunnen erkennen. Ze kunnen bijvoorbeeld niet toestaan dat een huidige meerderheid van stadsbewoners de plattelandsbewoners uitroeit, noch dat ze de grootst mogelijke huidige rijkdom genieten ten koste van toekomstige macht. De kwalen die de heerschappij van kortzichtige meerderheden met zich meebrengt – het verval van publieke eerlijkheid en zelfredzaamheid, het verval van het gezin, van geestelijke en fysieke fitheid, het verval van land, bossen en schepen – kunnen alleen worden genezen door leiders een grote mate van vrijheid en onafhankelijkheid te geven.

Het fascisme moet, en doet dat ook, zich vooral richten op het versterken van de zwakste schakels in de nationale keten, dat wil zeggen op het verbeteren van de omstandigheden van de groepen die het het zwaarst te verduren hebben. Het kan echter geen gelijkheid accepteren tussen luie en actieve mensen, tussen fantasierijk en routinematig werk, zelfs niet als een ver verwijderd ideaal. "Fascisme bevestigt de onveranderlijke, heilzame, vruchtbare ongelijkheid van de mens." (Mussolini.)

De liberale democratie wordt verlamd door de rivaliteit tussen functionele groepen, waarvan het bestaan pretendeert te negeren. Het fascisme erkent deze en baseert zijn representatieve systeem erop, in de overtuiging dat het hun potentiële conflicten kan beheersen door het versterkte nationale eenheidsgevoel en het "leiderschapsprincipe", het principe van individuele verantwoordelijkheid. "Democratie" – het principe van controle door anonieme meerderheden – "wordt op de proef gesteld, niet minder op industrieel vlak dan op politiek vlak." [6]

Op economisch vlak is het doel van het fascisme, conform de algemene visie, om de grootst mogelijke veiligheid en stabiliteit voor alle producenten te bereiken – niet de grootste keuzevrijheid.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

voor consumenten. Daartoe moet internationale handel worden gereduceerd tot een ondergeschikte en hulprol, in het belang van de nationale planning. En ethische overwegingen – overwegingen over het soort leven dat moet worden aangemoedigd of ontmoedigd – moeten vaak economische overwegingen overstijgen.

Er is niets in het fascistische nationalisme dat onverenigbaar is met de welbegrepen belangen van andere landen. Haar buitenlandse politiek is gebaseerd op het principe van bemoeienis met je eigen zaken en werkelijk bereid zijn om te strijden voor bepaalde, welbekende, vitale belangen, en alleen voor die belangen. Ze verzet zich uiteraard tegen de democratische, egalitaire en universalistische principes van de Volkenbond. Ze wil vriendschappelijke samenwerking met die coördinerende landen waarmee ze daadwerkelijk gemeenschappelijke belangen heeft, gebaseerd op de geplande eliminatie van mogelijke oorzaken van wrijving. Ze wil leiderschap in internationale aangelegenheden, net als in eigen land. In Europa is het haar taak het Concert van Europa, dat de oprichters van de Volkenbond hebben vernietigd, te herbouwen.

Ten slotte kunnen we proberen de vaak gehoorde tegenwerping te beantwoorden dat het fascisme het individu volledig ondergeschikt maakt aan de staat, een levend wezen aan een onwerkelijke abstractie. Het antwoord hierop ligt impliciet in het voorgaande besloten. De overheid, zo stelt de fascist zich voor, bestaat niet louter om het geluk van de individuele burgers te vergroten. Ze is een bewaarder van de blijvende nationale cultuur en van de materiële middelen die de noodzakelijke basis ervan vormen. Zonder deze zou het individu niets zijn; noch kan hij zich ervan ontdoen, zelfs niet als hij het grondgebied van de staat verlaat; het is de hele som van voorouderlijke tradities die hem onderscheidt van een mens uit het stenen tijdperk. Een overheid die de harmonieuze ontwikkeling van de verschillende cultuurdragende groepen waarborgt en voorkomt dat ze elkaar uitroeien, kan aanspraak maken op onze loyaliteit. Maar de staat is slechts een stuk machinerie, een loutere "container", zoals Hitler zei, voor het volk, opgevat als een blijvende biologische en culturele entiteit. Fascisme is niet *étatiste;* in tegenstelling tot de Hegelianen aanbidt het de staat als zodanig niet.

Historisch gezien vertoont het analogieën met de oude Europese staatsvorm zoals die was "vóór de Orontes in de Tiber begon te stromen" – vóór de opkomst van abstract individualisme en het verlangen naar verlossing in een ander leven. Ook vertoont het analogieën met het feodalisme, met zijn opvatting dat de regering gebaseerd moet zijn op de persoonlijke loyaliteit van mens tot mens – het oeroude Germaanse idee van de *comitatus.* Bovendien herinnert het aan het doel van de middeleeuwse gilden om de productie te reguleren in het belang van alle categorieën producenten. Zoals elke grote beweging heeft het zijn wortels in het verleden. Maar het is niet zomaar een teruggrijpen naar achterhaalde systemen. Het is onbegrijpelijk los van de wezenlijk moderne concepten van nationaliteit, ras, vrijwillige handelsverenigingen, de scheiding van eigendom en management, het idee van aansprakelijkheid zonder schuld, interacterende culturen in tegenstelling tot een "eensporige" beschaving – en vele andere. [7] Het is door en door modern en een product van onze tijd. Vijf jaar geleden leek het velen van ons dat er geen andere keuze was dan tussen de weinig smakelijke alternatieven van individualistische liberaal-democratie en marxistisch socialisme. Nu is er een derde alternatief.

---

[1] Dit derde axioma, zoals M. Haldv heeft opgemerkt, neemt twee vormen aan. Volgens de ene versie resulteert maximale maatschappelijke bevrediging automatisch uit maximale individuele vrijheid, ongeacht de wetten en instellingen van de samenleving. Volgens de andere versie zijn bepaalde wettelijke beperkingen noodzakelijk om deze grootste som aan bevredigingen te bereiken. De meeste schrijvers houden zich niet helemaal consequent aan de ene of de andere versie; maar ze twijfelen niet aan het doel, noch aan de middelen – individuele vrijheid zo min mogelijk beperkt. (E. Halevy: Groei van het filosofisch radicalisme.)

[2] J. Bentham: Principes van moraal en wetgeving. Follett: The New State, p. 27.

[3] Vergelijk Aristoteles. *Politiek* III, 9 en 12: " Rechtvaardigheid is het geven van gelijke behandeling aan gelijken, en ongelijke behandeling aan ongelijken. Mensen laten de ene of de andere factor weg, al naar gelang het hen uitkomt; want ze zijn geen goede rechters in hun eigen zaak. Maar dit mag ons niet ontslaan van de plicht om zo goed mogelijk te oordelen.

[4] Stalin zelf lijkt een heel ander type dan de 'oude bolsjewistische' Joodse leiders van Rusland. Het is opvallend dat de twee echt

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De grote mannen die de Russische Revolutie heeft voortgebracht, waren 'geen Joden'. Maar we weten niet hoe groot de invloed van Stalins... schoonvader, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, die de tweede man in de staat lijkt te zijn.

[5] Plato: Sep. 420e. Burke: Reflecties op de Franse Revolutie.

[6] Miller en Campbell: Financial Democracy, een recent onderzoek door twee economen van de Universiteit van Liverpool naar de werking van Britse industriële bedrijven.

[7] A. Toynbee: *Een studie van de geschiedenis.* Deel I, p. 149 fl.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De oorlog in Spanje door generaal-majoor JFC Fuller

H Als soldaat en journalist heb ik deelgenomen aan vier oorlogen: de Zuid-Afrikaanse Oorlog, de Wereldoorlog, de Italiaans-Abessijnse Oorlog en ten slotte de huidige Spaanse Oorlog. Ik heb ontdekt dat ze allemaal buitengewoon verschillend zijn.

De reden hiervoor is duidelijk: hun oorzaken verschillen, maar in de publieke opinie is dat niet zo. Het is duidelijk dat deze oorzaken op hun beurt grote invloed hebben op de vorm die een oorlog aanneemt.

In het geval van de laatste van deze oorlogen bijvoorbeeld, wordt algemeen aanvaard dat de oorzaken ervan politiek van aard zijn; dat wil zeggen, dat het een botsing is tussen twee regeringssystemen met duidelijk gedefinieerde maar onverenigbare opvattingen. Klopt dat? Ik denk het niet; want hoewel politiek een zeker geen onbelangrijke rol speelt, is het toch zeker de cultuur die de hoofdrol speelt. En als ik gelijk heb, betekent dat dat de oorzaken van deze oorlog veel dieper liggen dan het politieke schuim dat de oppervlakte bedekt. Ik ben dan ook van mening dat we de gebeurtenissen pas kunnen begrijpen als we ze zien als een botsing tussen culturen en als een botsing tussen politieke theorieën en strijdkrachten.
Van deze culturen zijn er drie:

Ten eerste het reactionaire Spanje van de geschiedenis – een stagnerende kerk, een slappe aristocratie en een zieltogende bourgeoisie. Ten tweede het revolutionaire Spanje – de reactie tegen deze inertie, zoals vertegenwoordigd door de socialisten, anarchisten en communisten die hun idealen grotendeels aan buitenlandse bronnen hebben ontleend – Marx, Bakoenin, Trotski en anderen. Ten derde het hypothetische Spanje van de toekomst; niet gedroomd door Primo de Rivera, die weinig meer was dan een militaire dictator, maar door zijn zoon José Antonio, die kort geleden door de Rode Regering werd vermoord.

In 1933 consolideerde deze jongeman, hoewel hij de Spaanse fascistische beweging niet daadwerkelijk had opgericht, de *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista – Comités van actieve nationale syndicalisten) en gaf deze vorm en leven. Hij werkte het handvest uit in zevenentwintig punten, die kunnen worden samengevat onder de volgende vier hoofdpunten:

Nationale Grondslagen. Spanje is de opperste realiteit van alle Spanjaarden. Alle separatisme is een misdaad. Daarom is de eenheid van Spanje het doel. Deze eenheid laat niet alleen geen internationale isolatie of buitenlandse bemiddeling toe, maar vereist ook de beoefening van militaire deugden en de oprichting van een sterk leger en een sterke vloot.

Politieke fundamenten. De staat moet een totalitair karakter hebben, waarbij alle politieke partijen worden afgeschaft. Het corporatieve systeem moet het parlementaire vervangen. Politieke discipline is vereist, maar particulier initiatief is essentieel zolang het verenigbaar is met de collectieve belangen van de nationaal-syndicalistische staat.

Economische fundamenten. Het kapitalistische systeem "dat de behoeften van het volk negeert, privébezit dehumaniseert en de arbeiders reduceert tot vormeloze massa's die blootgesteld zijn aan ellende en wanhoop" wordt verworpen. Dat geldt ook voor het marxisme. De sterken mogen de zwakken niet langer domineren. Privébezit wordt erkend, evenals het recht op arbeid. De levensstandaard van de boeren moet worden verhoogd door het stichten van familiebedrijven en de landbouw en veeteelt moeten worden gerationaliseerd.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Morele fundamenten. De fundamenten van de staat zijn eenheid, discipline en militaire training. Het onderwijs moet zo georganiseerd worden “dat geen enkel talent verloren gaat door gebrek aan economische middelen.” De katholieke geest, losgemaakt van de politiek, moet worden geïncorporeerd, en het leven moet worden beschouwd als een plicht “die moet worden geleefd in een geest van verheven dienstbaarheid en opoffering.”

DE OORLOG IN SPANJE

In tegenstelling tot wat er veel in de Britse pers is geschreven, had deze beweging weinig te maken met het uitbreken van de opstand in juli vorig jaar. Destijds stond ze nog in de kinderschoenen, maar de afgelopen acht maanden is de groei wonderbaarlijk geweest. Tegenwoordig lopen de leden en sympathisanten in de miljoenen, van wie er 180.000 een militie vormen. De omvang van deze groei wordt goed geïllustreerd door het feit dat de beweging nu negentien dagbladen en dertig weekbladen publiceert.

Toen de opstand uitbrak, leek het doel van generaal Franco nogal vaag te zijn. Het was een opstand tegen ondraaglijke omstandigheden – in feite een opstand tegen de anarchie; leven en eigendom werden niet langer gerespecteerd en kerken werden dagelijks geplunderd of in brand gestoken. Zijn doel, zo lijkt het, was vrijwel volledig militair van aard, namelijk het herstellen van de orde, maar welke regeringsvorm hij wilde, is onzeker. Als zijn overwinning snel was geweest, zou deze hoogstwaarschijnlijk hebben geleid tot de vestiging van een militaire dictatuur zoals die van Primo de Rivera.

Bij zijn aankomst in Spanje werd hij niet alleen geconfronteerd met een complete verwarring, maar ook met een volkomen gebrek aan eenheid en doelgerichtheid onder de facties die zijn steun zochten. Zo was de Accion Popular, oftewel de Gil Robles-partij, fervent katholiek en doordrenkt van christelijk socialisme; ze had geen vastomlijnd beleid, was politiek amorf en een instrument van de kerk. Dan waren er de Requetes, oftewel carlisten, wier motto luidde: "God, vaderland en koning". Zij geloofden in absolute soevereiniteit, de corporatieve staat en waren fel antiparlementariërs. Daarnaast waren er monarchisten en andere facties, waarvan de belangrijkste de falange was. Al deze verschillende partijen en bewegingen moest hij in zich opnemen.

Voorlopig was dit niet moeilijk, want de Roden dwongen tot consolidatie. Hun enige vijand, Spanje, een mix van democraten, republikeinen, communisten, anarchisten en wat dies meer zij, wordt daarom aangetrokken tot Duitsland en haar bondgenoot Italië, net zoals Frankrijk zich aangetrokken voelt tot Rusland en haar semi-bondgenoot Engeland. Sterker nog, er wordt opnieuw een occulte oorlog tegen Duitsland uitgevochten om Frankrijk veilig te stellen, zoals die een jaar geleden werd uitgevochten tijdens het Italiaans-Abessijnse conflict.

Over deze interne strijd wordt in de pers weinig vernomen; maar de naam ervan is "non-interventie", wat in werkelijkheid betekent dat er geen samenwerking is met Burgos en dat Frankrijk samenwerkt met Valencia om Duitsland aan te vallen. Als de internationale "blokkade" van Spanje onpartijdig zou zijn, lijdt het weinig twijfel dat deze de nationalistische zaak zou bevoordelen; maar dat is verre van waar, aangezien eerlijkheid geen kenmerk is van het moderne Frankrijk.

Hoewel het altijd erg moeilijk is, vooral in oorlogstijd, om de waarheid te achterhalen, kan er weinig twijfel over bestaan dat de Franse hulp aan de Roden buitensporig en winstgevend is geweest, want elke hulp is met goud betaald. Overal in Wit Spanje hoor je hetzelfde verhaal, namelijk dat de Franse hulp aan de Roden veel belangrijker is geweest dan de Russische. Dat Frankrijk sinds juli vorig jaar dertig- tot veertigduizend Rode internationale strijders de Pyreneeën is overgestoken, en dat deze handel nog steeds gaande is. Dat de Fransen Spaanse paspoorten hebben gedrukt, alleen al in Bordeaux, en dat ze vooraf gedateerde contracten verstrekken aan "gespecialiseerde" arbeiders om hen in staat te stellen Rood Spanje binnen te komen. Bovendien worden grote aantallen internationale werknemers via de ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

grens als gerepatrieerde vluchtelingen, of worden naar de havens van Catalonië gestuurd als leden van de vrachtboten waarmee ze reizen. Munitie wordt via Andorra verzonden; vrachtwagens met benzine steken dagelijks de grens over; er is een Rode vliegschool in Frankrijk en wapens worden naar Bilbao gesmokkeld.

Ondanks dit alles is de kans groot dat het nationale Spanje wint, want Franco's beleid is creatief, terwijl dat van de Roden dat niet is.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De toespraak van generaal Franco

Uitgezonden op 1 oktober 1936, Over het aannemen van de bevoegdheden van staatshoofd

G Hartelijke groeten aan jullie allemaal, die thuis naar het oorlogsnieuws luisteren, of aan het front, denkend aan jullie thuis, of in de Republikeinse gebieden, vol verlangen uitkijkend naar de komst van onze troepen, of over onze grenzen heen, ons lot met spanning volgend. Groeten van de microfoon van Radio Castilië!

Ik ga niet over de oorlog spreken, want de staatsverplichtingen die ik op mij neem, maken het noodzakelijk u iets te vertellen over het werk dat voor ons ligt.

We hoeven geen utopie te bespreken, noch de vervulling van onze verwachtingen in strikte fasen op te delen. Om echter over onze intenties te spreken, is het noodzakelijk om eerst kort naar het verleden te kijken, zowel om van onze ervaringen te profiteren als om onze beslissingen nuttig te implementeren.

Spanje, wiens naam ik met heel mijn ziel aanroep, lijdt al jaren onder vele kwalen, waarvan de invloed van onevenwichtige intellectuelen niet de minste is. Zij hebben geprobeerd het aanzien van de denkers van ons ras te ondermijnen en hebben over onze grenzen heen gekeken om allerlei exotische en destructieve ideeën die in andere landen wortel schoten, naar Spanje te halen. Demoraliserende literatuur, demagogische doctrines, bitter racisme, de infiltratie van defaitistische ideeën en de verdraaiing van de geschiedenis – dit alles en nog veel meer heeft ertoe geleid dat ons patriottisme op zijn grondvesten is gaan wankelen, waardoor we de belangrijkste kenmerken van ons volk zijn kwijtgeraakt, ons heden zijn gaan schamen, ons verleden zijn vergeten en bang zijn geworden voor onze toekomst.

Nadat ze de morele ondergang van het ras hadden bereikt, was het voor deze mensen niet moeilijk om het land te veilen en te verkopen aan de hoogste buitenlandse bieder. Onze handel begon een debet- in plaats van een creditbalans te vertonen, en de vruchten van onze bodem werden behandeld alsof ze afkomstig waren van een veroverde kolonie, terwijl een pseudo-pacifisme werd aangemoedigd om de zwaardarm van elke mogelijke bevrijder te verzwakken. Valse profeten stonden op die, terwijl ze haat en klassenstrijd zaaiden, het land beloofden aan de boeren, dictatuur aan de arbeiders en autonomie aan onze provincies.
Deze mensen waren zo cynisch dat ze, als ze de macht hadden gekregen, het land van de boeren hadden afgenomen, de vrijheid van de arbeiders en alle hoop op autonome flexibiliteit van de provincies.

En nu gaat ons Nieuwe Spanje, rekening houdend met de omvang van haar taak, op weg naar haar bevrijding. Ze is vastbesloten om, in een geest van sociale samenwerking, te laten zien dat het herstel van wet en orde de eerste voorwaarde en de zekere weg naar vrijheid is. De voordelen hiervan zullen naar alle mensen toevloeien, binnen en buiten de grenzen van het moederland.

Spanje organiseert zich grotendeels volgens een totalitair concept, waarbij haar inheemse instellingen haar nationaliteit, haar eenheid en haar continuïteit zullen waarborgen. De toepassing van deze nieuwe autoriteitsmethoden betekent niet dat ons regime een uitsluitend militair karakter zal hebben; integendeel, ons systeem zal een hiërarchisch regime vestigen waarin alle capaciteiten en energieën van het land tot uiting zullen komen.

De identiteit van de provincies van Spanje moet gerespecteerd worden, in overeenstemming met de oude nationale traditie in de tijd van onze grootste glorie; altijd op voorwaarde dat dit bijdraagt aan de nationale eenheid.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De Spaanse gemeente zal haar historische betekenis hernemen, zodat zij haar taken kan uitvoeren de eeuwenoude functies ervan vormen een eenheid in ons openbare leven.

Nu we het algemeen kiesrecht hebben afgeschaft, met alle rampzalige gevolgen van dien op lokaal en nationaal niveau, en met de onderdrukking die het gevolg is van vakbonden en politieke belangen, zullen we ervoor zorgen dat de wil van de natie tot uitdrukking komt via die technische en corporatieve organen waarin de behoeften en idealen van het land het beste tot ontwikkeling komen.

Naarmate de macht van de nieuwe Spaanse staat groeit, zal er ook decentralisatie plaatsvinden, zodat districten, gemeenten, verenigingen en individuen de grootst mogelijke vrijheid krijgen binnen de hoogste belangen van de staat.

Vanuit sociaal oogpunt zal de arbeider de absolute garantie krijgen dat hij geen slaaf van het kapitalisme zal zijn, op voorwaarde dat hij geen bittere en strijdlustige methoden hanteert die wederzijdse samenwerking onmogelijk maken. De arbeider is zijn loon waard: niet alleen zal er loonzekerheid worden gecreëerd, maar ook zullen alle tot nu toe gewaarborgde loonsverhogingen worden gehandhaafd. Met de rechten van de arbeider die hierbij worden erkend, zal hij zijn verantwoordelijkheden nakomen voor loyale samenwerking met de elementen die de nationale rijkdom creëren.

Alle Spanjaarden zullen verplicht worden te werken naar hun vermogen. De nieuwe staat kan dat niet. eventuele parasieten toelaten.

De staat zal de Katholieke Kerk de rechten en privileges geven die haar toekomen, en zo onze traditie en het geloof van de grote meerderheid van het Spaanse volk respecteren. De staat zal echter geen inmenging van welke externe macht dan ook in de specifieke functies van de regering dulden.

Wat de inkomsten betreft, zal de Staat de rechtvaardige verdeling van de belastingen organiseren en erop toezien dat hun last komt terecht op de schouders die deze het beste kunnen dragen.

Wat de landbouw betreft, zullen familiebedrijven gerealiseerd worden door de landbouwer op het land te vestigen, niet door een hypothetisch eigendomssysteem, maar door directe en constante hulp, met als doel de boer zijn onafhankelijkheid te geven. Een permanent onderdeel van ons werk zal hierop gericht zijn. De landarbeider zal een deel ontvangen van wat de stad vandaag de dag opneemt als betaling voor haar commerciële en administratieve diensten.

Wat internationale aangelegenheden betreft, hopen we in vrede met alle volkeren te leven en zo een brede horizon van vriendschap met de hele wereld te openen. Hierop bestaat één nadrukkelijke uitzondering: we zullen geen contact hebben met de Unie van Socialistische Sovjetrepublieken, wier beleid zulke rampzalige gevolgen heeft gehad voor de mensheid en de beschaving.

Ik ben ervan overtuigd dat dit land van helden en martelaren, door haar moeilijkheden het hoofd te bieden, nog een glorieuze bladzijde in de geschiedenis zal schrijven en een oplossing zal vinden die noch uit het oosten noch uit het westen komt, maar die werkelijk Spaans is.

Spanjaarden, leve Spanje!

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Naar een economische orthologie door Ezra Pound

DOVERWEGINGEN over de aard van de *zogenaamde* orthodoxe economie, d.w.z. of deze beschouwd moet worden als oprecht onderzoek of als een criminele en misleidende vervalsing, kunnen vandaag de dag als minstens 50 jaar achterhaald worden beschouwd. Tegenwoordig kunnen aanhangers van de orthodoxie alleen nog de simpele zielen, de blinden en de carrièristen die te kwader trouw handelen, omvatten.

Wie serieus onderzoek doet naar een onderwerp, kan er niet 15 jaar over doen om zich bewust te worden van zichtbare en alledaagse verschijnselen.

Zeggen dat economie geen wetenschap is, is pure defaitisme en kan alleen maar tot verwarring leiden. Midden vorige eeuw konden luchtvaart en radio nog geen wetenschappen worden genoemd (hoewel een zekere Loomis er eind 1864 in slaagde elektrische signalen zonder draden van de ene boot naar de andere over te brengen).

Wat serieuze mensen vandaag de dag kunnen doen, is onderscheid maken tussen dat deel van de economie dat wetenschap is (kennisgebied – episteme) en het deel dat *techne* is of het gebied van vaardigheden (al te vaak van schurkenstreken).

Je zou kunnen zeggen dat de kunst van het besturen van een schip geen echte wetenschap is: toch is de wetenschap van Navigatie bestaat en wordt geperfectioneerd: van het eenvoudige scheepskompas tot de gyroscoop.

Het lijkt logisch dat er veel verwarring heerst in economische artikelen, wanneer men bedenkt dat de studie van economie in feite is gedaan door empiristen, door mannen die geen serieuze terminologische voorbereiding hebben gehad. Denk bijvoorbeeld aan de serieuze en eerlijke schrijvers van de Angelsaksische wereld die een levende economische wetenschap hebben opgebouwd. Soddy, Nobelprijswinnaar voor natuurkunde; Douglas, ingenieur, directeur van Westinghouse in India; Larranaga, wegenbouwkundige; Orage, journalist bekeerd door Douglas; Kitson, uitvinder van de Kitsonlamp; Gesell, zakenman; enzovoort. Allemaal praktische mannen!
Zeggen dat ze de maan hebben ontdekt, zou niets betekenen, maar ze hebben de echte maan herontdekt, terwijl de professoren hun kinderachtige spelletje met een toneelmaan voortzetten; illusionisten die het publiek alleen in hun cabines kunnen bedriegen.

Om een idee te krijgen van de mentaliteit van de grondleggers van de zogenaamde orthodoxe economie, nemen we bijvoorbeeld een zin van Ricardo (zonder er natuurlijk bij stil te staan dat hij de waarde van papiergeld erkende): "Er is geen product waarvoor geen meer of minder arbeid nodig is voor de productie." Het lijkt erop dat David Ricardo nooit in een kippenhok is geweest en dat het ei uit zijn economische systeem was verbannen. Simpelweg als maatstaf voor voedingswaarde (levenswaarde) ging het ei vooraf aan de prijsindex. Door directe observatie van natuurverschijnselen vergist de gemiddelde mens zich minder dan door zijn hoofd vol te stoppen met logaritmen en bankmythologie. En ik maak geen grapje! De waarde van het ei groeit en daalt afhankelijk van honger en verzadiging.

Aristoteles liet ons een woord na met een obscure en complexe betekenis: *Xpeia,* nut, wenselijkheid, wat Rackham, uiteraard afkomstig uit Cambridge, vertaalt als vraag. De scholiast verlicht ons niet. Aristoteles had gelijk, maar bedoelde te zeggen dat de waarde van een monetaire eenheid "waarde heeft van wat je ervoor kunt krijgen". Absoluut waar, maar je kunt het geen wetenschappelijke terminologie noemen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De student kan naar de bibliotheek gaan en 500 fictieve verhandelingen over economie raadplegen, zonder er een te vinden die begint met een Euclidische tabel met definities van de meest voorkomende, fundamentele en noodzakelijke termen voor de bespreking van economische vraagstukken.

Laten we bijvoorbeeld beginnen met de term "Geld". Aristoteles definieert het slecht, of liever gezegd helemaal niet, maar spreekt erover zonder het echt te definiëren. En de mens verkeert al twintig eeuwen in deze staat van semi-obscuriteit.

Ik zal proberen een paar definities te geven, hoewel ik me ervan bewust ben dat deze niet veel nut zullen hebben totdat een academie of congres, of beter nog, een groep serieuze en gezaghebbende specialisten, de geldigheid van dit lexicografische werk erkent.

Ongemunt goud is geen geld. De uitwisseling van monetair goud tegen andere goederen is in wezen een soort ruilhandel: ruil van een bepaalde hoeveelheid goederen of een bepaald gewicht aan koopwaar voor metaal dat vooraf is gewogen en gemeten.

De essentiële eigenschap van geld is dat het meetbaar is en als maatstaf kan dienen. Zelfs bij het ruilen van een schijf edelmetaal voor goederen is het de afdruk van de staat die bepaalt of het geld is. Een regering die zegt: "We kunnen geen wegen aanleggen omdat we geen geld hebben", zou net zo belachelijk zijn als een regering die zegt: "We kunnen geen wegen aanleggen omdat we geen kilometers hebben."

Laten we proberen te definiëren wat geld is. "Geld is een afgemeten claim." Geld is een titel of afgemeten claim. "Geld is een algemene claim." Geld is een titel die niet specifiek is (zoals een treinkaartje, een herbergcheque, een stoombootkaartje dat recht geeft op vervoer, voedsel, hut, enz.). Het is algemeen. Geld is bovendien inwisselbaar, dat wil zeggen dat het zonder formaliteiten van de ene persoon naar de andere kan worden overgedragen. Het brengt geen rente op, zoals een staatsobligatie, een spoorwegobligatie of de obligatie van een "societe anonyme".

Laten we de term "krediet" eens bekijken. Er wordt gezegd dat iemand krediet heeft wanneer men gelooft dat hij contant kan betalen en wanneer men aanneemt dat hij niet zal proberen de betaling te ontduiken of uit te stellen. "Schuld" is niet precies het tegenovergestelde van "krediet". Krediet is vaak de mogelijkheid om schulden te maken, en betekent niet altijd noodzakelijkerwijs het tegenovergestelde van een reeds gemaakte schuld. We hebben dus te maken met een dubbelzinnige term.

Laten we ten slotte “inflatie” eens bekijken. Van de halve waarheden van orthodoxe beweringen zijn er enkele gebaseerd op natuurlijke en herhaalde verschijnselen. Zogenaamde inflatie moet allereerst worden onderscheiden van echte inflatie, die plaatsvindt wanneer geld wordt uitgegeven “in overeenstemming” met goederen of diensten die niemand wil, of in een overmaat van de gewenste hoeveelheid. Geld heeft geen waarde wanneer het wordt uitgegeven “tegen” (dat wil zeggen in pseudo-correspondentie met) goederen of diensten die niet leverbaar of verkrijgbaar zijn. Bijvoorbeeld, geld uitgeven “tegen” een granaat die in 1917 ontplofte, zou inflatie zijn, en het geld zelf zou geen waarde hebben, aangezien niemand de granaat wil en niemand hem kan leveren.

Een korte lijst met geldige definities zou de gemiddelde man in staat stellen te ontsnappen aan de misleidingen en de volstrekt verfoeilijke en verdorven verraderlijkheid van de grote woekeraars en monopolisten.

In feite schrijft Soddy, na een aantal obscure boeken te hebben gepubliceerd (obscuur, dat wil zeggen, voor de lezer, maar uiterst diepgaand en dierbaar voor professor Soddy), met een definitie, of liever gezegd, met een serieus en rechtvaardig concept van *geld ,* in *Tomorrow's Money :* "Net zoals het ondenkbaar is dat particulieren de macht zouden hebben om belastingen te heffen, zo is het absurd dat de banken, ondanks alle constitutionele waarborgen daartegen, door een simpele truc de functie van geld zouden usurperen

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

van het Parlement en, zonder enige bevoegdheid, gedwongen belastingen opleggen op de rijkdommen van de gemeenschap.”

Laten we een onderscheid maken tussen de huidige Italiaanse situatie en de situatie in de Angelsaksische landen. Laten we een onderscheid maken tussen landen waar overvloed aan rijkdom crises veroorzaakt, en landen waar een ernstig tekort aan bepaalde materialen heerst; laten we even teruggaan in de tijd om de geschiedenis van de "nieuwe economie" te schetsen, die toch zoveel oude kennis of bewustzijn bevat.

Er zijn vier levende stromingen in het economische denken van vandaag: (1) Douglasisme; (2) Gesellisme; (3) de canonische economie die zijn oorsprong vindt bij S. Ambrosius en zich ontwikkelde met S. Antonino; (4)
Corporatieve economie met haar beleid van verbetering (moerasdrainage, etc.), la battaglia del grano, sparen, gezins- en voedselbonnen, werkbonnen, staatscontrole, vergaren, etc.

De orthologische economie die we moeten initiëren, moet rekening houden met bepaalde feiten die door de zogenaamde orthodoxie worden verduisterd. Goederen, stoelen, kaas, hebben een ongelijke duurzaamheid: de werken van Phidias, Praxiteles of Botticelli hebben uiteenlopende duurzaamheid. De primitieve mens gebruikte één instrument, terwijl de beschaafde mens er twaalf gebruikt.

Het lijkt mij dat we een lijst moeten maken van de serieuze mannen die vandaag de dag meewerken aan de economische wetenschap, zelfs als ze empiristen zijn, zelfs als ze in hun activiteit slechts één enkele ontdekking hebben gedaan en niet bezig zijn die te coördineren met de geschiedenis of met de juiste en geldige ideeën van andere scholen, of uit andere tijden, of andere economische sekten.

Laten we meteen erkennen dat die en die de kracht van stoom heeft waargenomen om het deksel van een theepot op te tillen. Dit is waardevol, zelfs als de uitvinder geen encyclopedie of een omvangrijk traktaat over natuurkunde heeft gepubliceerd.

Laten we erkennen dat CH Douglas zelf de ontoereikendheid van de koopkracht, verdeeld door (en binnen) het industriële systeem, ontdekte. Zijn fabriek verdeelde de koopkracht langzamer dan hij "prijzen" creëerde, dat wil zeggen, van goederen die op de markt werden gebracht. Daardoor ontstond er in een maand een hoeveelheid prijzen die groter was dan de koopkracht die werd verdeeld.

De delinquent, de imbeciel en de monopolist, die leven van de honger van anderen, zouden de mens graag naar zijn eigen smaak snijden. Douglas zag in plaats daarvan de mogelijkheid om koopkracht te creëren die overeenkwam met de hoeveelheid goederen die de mensen konden leveren en wensten. Daarin was weinig nieuws en veel eerlijks. David Hume had al gezien dat welvaart niet afhing van de hoeveelheid geld die een bepaald land bezat, maar van het feit dat deze hoeveelheid zou toenemen. Laten we specificeren dat die toename langzaam en constant moet zijn.

Tot de nuttige schrijvers behoort onder meer MacNair Wilson, die zijn publiek heeft geleerd dat banken geen geld uitlenen, maar alleen beloften doen om te betalen. *(De belofte om te betalen.)* Gesell, uitgaande van het standpunt van de vrije handel, verwees naar de *bracteaten* van de middeleeuwse bisschoppen.
Met zijn demurrage (de zegels die maandelijks op het biljet geplakt moeten worden om de aangegeven waarde te behouden) wilde hij de omloopsnelheid stimuleren. Burgemeester Unterguggenberger in Wörgl toonde de efficiëntie van dit systeem aan.

Gesell vernietigde het dode deel van Marx met zijn lapidaire uitspraak: “Marx heeft nooit de waarheid in twijfel getrokken “geld.” Dat wil zeggen dat Marx de aard van geld nooit in twijfel heeft getrokken, noch heeft geanalyseerd.

De voordelen van het Gesell-systeem zijn op zijn minst de volgende: (1) in pseudo-democratische landen kan het de natie, dat wil zeggen de regering en de bevolking (inclusief alle producenten, of ze nu werkgevers of werknemers zijn), bevrijden van de macht van de banken en woekeraars.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Toch heeft geen enkele rasechte Gesellite ooit rekening gehouden met demurragegelden vanuit het standpunt van de staat en het bedrijfsleven.

Met een postzegel die maandelijks wordt toegevoegd ter hoogte van één procent van de waarde van het biljet, zou een oplage van 8ÿ miljard de staat een opbrengst van één miljard per jaar opleveren, met vrijwel geen uitgaven voor de inning ervan. De inning zou automatisch verlopen en vrijwel geheel vrij zijn van bureaucratische rompslomp of bemoeienis.

In plaats van het opstapelen van schulden (astronomische schulden) met staatsobligaties zoals Roosevelt deed, zou elke staatsschuld, elke aanspraak op de rijkdom van de staat, in plaats van te verdubbelen, binnen 100 maanden worden kwijtgescholden. (De Engelsen betalen nog steeds belasting voor de Slag bij Waterloo.)

Schatkistobligaties zouden nog steeds in particuliere handen kunnen blijven, als een vorm van sparen voor mensen die willen voorzien in hun oude dag en voor hun gezin. Ze zouden dan echter worden beschouwd als een staatsdividend voor een waardige klasse burgers, en niet als een onontkoombare noodzaak voor een overheid die haar krediet wil gebruiken.

Ik benadruk: de staat hoeft geen “huur” te betalen voor zijn krediet; dat wil zeggen, hij hoeft niet te lenen van de grote professionele woekeraars, zoals in bijna elk land gebeurt, uit onwetendheid en vooropgezette vooroordelen; bijvoorbeeld in mijn ongelukkige land, in Frankrijk met zijn huidige ernstige morele crisis, in Engeland door de macht van tradities die zijn geaccepteerd zonder kennis te nemen van nieuwe gebeurtenissen in de wereld.

De tweede generatie sociale crediteuren, na de empiristen en de uitvinders, heeft Butchart voortgebracht, die, gestimuleerd door A.R. Orage, het eerste boek over economische orthologie publiceerde, *Money.* Met zijn tweede deel, *Tomorrow's Money,* was Butchart minder succesvol; hij heeft in feite zeven schrijvers met uiteenlopende meningen verzameld, die allemaal lovenswaardig zijn, maar hij is er niet in geslaagd de individuele auteurs elkaars essays te laten lezen en met elkaar in verband te brengen. Het boek is vooral waardevol vanwege de herdruk van enkele geschriften van Douglas en vanwege een pagina van Soddy die al in dit artikel is aangehaald.

Onder de populaire schrijvers moeten Irving Fisher en Christopher Hollis genoemd worden. Maar we moeten wel een onderscheid maken: Fisher is een journalist (officieel professor, maar in hart en nieren een journalist) die goed schrijft. Veertig pagina's van zijn *Stamp Scrip* verdienen de aandacht van iedere serieuze man, maar ook van professoren. Fisher mengt zich niet erg in de strijd. Misschien is hij optimistisch en probeert hij de grote Amerikaanse woekeraars ervan te overtuigen genoegen te nemen met een half pond vlees in plaats van het laatste beetje en de laatste gram te verspillen.

Christopher Hollis heeft een boek van grote waarde geschreven, *The Two Nations,* en heeft de strijd voor het publiek voortgezet in diverse boeken, waarin hij een vrolijke inslag heeft. Hij behoort dan ook tot de weinige economen die erin slagen de monetaire wetenschap en de diverse problemen van woeker op zo'n manier te behandelen dat hun boeken verkopen en een derde druk bereiken. Deze fasen horen bij de volksopvoeding, die noodzakelijk is in landen waar zogenaamde 'meerderheidsregeringen' nog steeds bestaan.

Wyndham Lewis noemt de Engelse regering *nep-antiek.* Hoewel hij in de eerste plaats een man van letters, een satiricus, heeft hij onlangs een boek van hoge sociologische waarde geschreven, bedoeld voor een select publiek: *Count Your Dead, They Are Alive* (voorbereiding op een nieuwe Grote Oorlog om niets). Ik citeer het niet als economie, maar om het ritme te suggereren waarmee deze problemen het werk van levende schrijvers van de eerste orde doordringen. De vier beste Amerikaanse dichters van vandaag de dag maken zich zorgen over monetaire problemen (niet langer met de oude "roze" Webbite, Fabian, Manchesterian of Villardiaanse), net als grote schrijvers zoals Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu, enz. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Een andere gedachtestroom die op deze ideeën is gericht, komt voor in de geschriften van degenen die de grondslagen van de Noord-Amerikaanse republiek nieuw leven hebben ingeblazen, namelijk de geschriften van Jefferson, Jackson, Van Buren, mijn *Jefferson en/ of Mussolini,* de boeken van W.L. Woodward, A New *American History,* de artikelen van pater Coughlin en Buck, of meer specifiek het beste deel van Coughlins boek, getiteld *Money* (pp. 211-213).

Het is moeilijk te zeggen welke Engelse en Amerikaanse recensies een buitenlander zou moeten lezen, want het intellectuele leven in deze landen manifesteert zich in vluchtige publicaties die slechts twee of drie jaar (of zelfs korter) duren en dan plotseling ophouden te bestaan of ontaarden in een soort literaire of ideologische bureaucratie, een beschermende kleur aannemen en zich op hun gemak voelen in gefabriceerde ideeën. We moeten echter opmerken dat de Engelse fascisten een jaar geleden begonnen met de publicatie van een sociaal-economisch tijdschrift met een hoge vitaliteit: *The Fascist Quarterly.* Dit is de enige Engelse recensie waarin ik de teksten van de andere auteurs heb kunnen lezen, onder wie generaal Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton en J. Jenks.

Hugo Fack, die de grote verdienste heeft dat hij op eigen kosten *The Natural Economic Order* van Geseli in Texas heeft uitgegeven toen de grote uitgevers vonden dat dit geen goede zaken deed, heeft zijn kleine krantje The Way Out gekleurd met de ideeën die overgebleven zijn uit Scarcity Economics, ondanks de publicatie van Loeb's Chart of Plenty (zie Odon Por's ontslag in Rivista del Lavoro, maart 1936).

Vrijheid van meningsuiting bestaat niet onder deze sekten van liberale afkomst. Noch de publicaties van de Geselieten, noch de officiële publicaties van het Douglasisme staan open discussie over economische ideeën toe. Ze lijken gehypnotiseerd en verstard als decadente mosselmannen. Ze maken onderling ruzie. Douglas vindt de zegels op demurragegeld een onderdrukkende belasting – nutteloos en eeuwigdurend, hoewel begrijpelijker dan de "annulering" van Douglas-krediet of dan zijn disconto en andere middelen om het uitgegeven krediet te annuleren.

Geselieten worden bijna sadistisch woedend bij de gedachte dat het hele ras kan profiteren van het werk van degenen die al dood zijn, en van wetenschappelijke ontdekkingen. (Waarde wordt ontleend aan werk, maar een groot deel van dat werk is al verricht door onze voorouders, die hier niet aten om de vruchten ervan te eten.)

De *Vijgenboom* (Douglasiet) wijst niet op de vooruitgang van niet-Douglasieten – naar Geselieten of naar het corporatieve systeem. *De New English Weekly* is ondergedompeld in het Engelse suburbane temperament en is daarom eerder verkleurd door dat bleke leven dan door een specifieke en gedefinieerde ideologie. *New Democracy* (New York) was nuttig, maar bestaat niet meer. Coughlin verricht een werk van volkseducatie via een weekblad voor het grote publiek, niet voor ingewijden *(Social Justice).* Maar in de maand juni anno XV vind ik in zijn kranten nieuws dat ofwel nergens anders wordt gepubliceerd, ofwel slechts een paar regels bevat, verborgen tussen kolommen vol schandalen en camouflage. Van redacteuren van het periodiek Press met een algemeen karakter krijg ik vaak de uitnodiging: *Kun je niet over iets anders schrijven dan economie?*

Ik vraag de serieuze lezer om begrip: ik heb over te uiteenlopende onderwerpen gesproken.

Dit artikel bestaat uit twee delen: in het eerste deel heb ik economen bijna opgeroepen om de dringende behoefte aan een exacte terminologie te overwegen; in het tweede deel heb ik kort een aantal fragmentarische maar oprechte werken aangegeven, gekozen uit een aantal verspreide schrijvers, die niet gecoördineerd zijn, maar wel gecoördineerd zouden kunnen worden, als er een kern zou worden gevonden van technici die bereid zijn een lexicografische verantwoordelijkheid op zich te nemen.

Ik zeg met nadruk dat er zonder een gezonde ethiek geen gezonde, wetenschappelijke ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

economie. Louter dynamiek beschouwen, zonder rekening te houden met het doel en het doel van een monetair beleid, zou tot chaos leiden. De richting van de wil is een van de studiecomponenten in de economische wetenschap. Badoglio, die zei: "Ons goud is de wil en de wapens van onze soldaten", is meer econoom dan alle professoren in Londen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Oorzaken van de inzinking door A. Raven Thomson

I HEB ik meerdere malen *in de Fascist Quarterly* en *de British Union Quarterly* geschreven over de komende depressie, die ongetwijfeld zou volgen op de kortstondige herstelhausse die door de oude garde-economen werd aangewakkerd. Ik heb laten zien hoe de conjunctuurcyclus van hoog- en laagconjunctuur de afgelopen honderd jaar heeft gedraaid, sinds de oprichting van het kapitalisme, en een regelmatige periode van gemiddeld negen jaar had vertoond, met soms een daling tot zeven jaar of een stijging tot elf jaar. Gemiddeld had het volgende crisisjaar 1938 moeten zijn, met een waarschijnlijkheid van uitstel tot 1939, vanwege de ongebruikelijke diepte van de depressie. In werkelijkheid is de crisis een jaar eerder dan gebruikelijk begonnen en is de volgende recessie al in 1937 begonnen.

Dit kwam zelfs als een verrassing voor degenen onder ons die ervan overtuigd waren dat "welvaart" niet kon blijven duren. Pas in het vorige nummer van de *Quarterly* besprak ik het effect van herbewapening en goedkoop geld op de naderende crisis, en hoewel ik erkende dat overmatige speculatie een voorbarige hausse had veroorzaakt, was ik van mening dat de impuls van de herbewapening ons in ieder geval tot de herfst van 1938 zou slepen, toen ik betoogde dat een oorlog om de verzamelde wapens te verbruiken alleen een crisis zou voorkomen. Sterker nog, ik waarschuwde voor het gevaar dat financiers opzettelijk oorlog zouden zoeken als alternatief voor een crisis.

Eigenlijk had ik de invloed van de Amerikaanse economie op de krimpende wereld van de financiële democratie onderschat, en het ontbreken van een grootschalig herbewapeningsprogramma in Amerika.
De nieuwe depressie straalt, net als tijdens de laatste crisis, uit Amerika en alle aanmoediging van winsten uit herbewapening is niet voldoende om te voorkomen dat Throgmorton Street reageert op de dramatische daling van de aandelenkoersen op Wall Street.

Hoewel deze vroegtijdige crisis, net als die van 1907, wellicht minder intens is en daardoor een minder grote klap voor de kapitalistische stabiliteit betekent dan een latere en ingrijpendere tegenslag, heeft ze één voordeel: ze is er al voordat de oorlogszuchtigen ons, ondanks al hun inspanningen, in een oorlog hebben kunnen storten. Naarmate de depressie heviger wordt, zal de publieke belangstelling terugkeren van buitenlandse zaken naar dringende binnenlandse problemen, en zal het gevaar van een internationaal conflict afnemen. Het gevaar van oorlog als preventief middel tegen een crisis is al aan het verdwijnen.

PANIEK OP WALL STREET

Ondanks de pogingen van onze pers om het te verdoezelen, was de paniek op Wall Street deze herfst net zo erg als in de herfst van 1929. De dalende vraag naar staal voor kapitaalgoederen was de doorslaggevende factor, en United States Steel en andere staalaandelen hebben de koersdaling aangevoerd. Begin dit jaar noteerde US Steel 129¼ voor het aandeel van 100 dollar. Zelfs na de goudcrisis in april lag de waarde ruim boven de 100. De gestage daling in september bracht US Steel
Staal naar 80. Toen kwam de oktoberdip, met waarden die dag na dag instortten. De VS daalde.
Staal steeg in de jaren 70 naar 68. Een korte rally en vervolgens paniekverkopen op "zwarte dinsdag" stuwden de prijs naar 54. Sindsdien is er een verder herstel, waardoor US Steel weer rond de 65 uitkwam, maar al in november zakt de prijs weer naar de 50 door nieuwe berichten over een verminderde staalproductie, die nu minder dan 50 procent van de capaciteit bedraagt.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Dit alles kan niet worden afgedaan als louter beurskriebels. Er zijn fundamentele oorzaken voor de malaise op Wall Street. De vraag naar consumptiegoederen is weliswaar nog goed op peil, maar de vraag naar kapitaalgoederen daalt snel. Overproductie, zo niet reëel, is in ieder geval potentieel, en industriëlen breiden hun productiecapaciteit niet meer uit. Producenten van kapitaalgoederen, waar staal nu in toenemende mate een rol in speelt, worden daardoor al zwaar getroffen. De waardedaling van staalaandelen, die de markt heeft ontregeld, is geen simpele marktmanoeuvre, maar een redelijke anticipatie op lagere winsten bij een lagere productie.

KAN ROOSEVELT HELPEN?

In staalsteden als Pittsburgh groeit de werkloosheid al, wat uiteraard gevolgen heeft voor de vraag naar consumptiegoederen, met een dubbele weerslag op de investeringen.
Amerika is opnieuw goed op weg naar een klassieke depressie, voordat het zich goed heeft hersteld van de vorige. Als Roosevelt ingrijpt, wat hij tot nu toe lijkt te aarzelen, zal hij tegen de stroom in zwemmen, zoals Hoover tussen 1929 en 1932 probeerde te doen. Deze keer zal het, net als in 1933, geen gemakkelijke opgave zijn om Amerika op het tij van een algemeen wereldwijd herstel te brengen. Deze keer zal de machtige president zijn volle kracht moeten inzetten.

Monetaire manipulatie, openbare werken en dergelijke zullen niet voldoende zijn om de crisis het hoofd te bieden. Binnen zijn bevoegdheden kan Roosevelt alleen helpen door gigantische staatsaankopen te doen. Die aankopen moeten misschien wel zo intensief zijn dat het grootste deel van de Amerikaanse industrie in overheidshanden komt.
Aangezien Roosevelt niet de macht heeft om het fascistische alternatief van staatscontrole over de industrie af te dwingen, en zijn New Deal door uitspraken van het Hooggerechtshof in diskrediet is gebracht en grotendeels vernietigd, zou hij wel eens gedwongen kunnen worden om de communistische methode van staatskapitalisme te gebruiken. In hoeverre zijn Joodse adviseurs in deze richting werken, moeten we nog afwachten. De VS en de USSR zouden nog dichter naar elkaar toe kunnen groeien als de twee grote materialistische republieken, waarin Joodse controle van het grootste belang is.

BRITSE REACTIE

Onze conservatieve politici verzekeren ons, ondanks alle bewijzen van een beurscrash, dat er geen tekenen zijn van een naderende "recessie" (een speciaal woord bedacht om het publiek gerust te stellen), dat Groot-Brittannië niet door dezelfde economische problemen wordt getroffen als Amerika, en dat de herbewapening ons erdoorheen zal slepen. Dit alles is onzin, aangezien alle financiële democratieën nauw verbonden zijn door de internationale financiële wereld, en Wall Street het financiële centrum van de wereld is en blijft.
Wat daar ook gebeurt, het zal ongetwijfeld elders repercussies hebben, net zo goed in 1937 als in 1929. Hebben we immers niet de nadruk gelegd op de "unie van de grote democratieën" door middel van een Driepartijenovereenkomst? Onderhandelt onze regering, te midden van het applaus van de "oude garde"-partijen, niet over nauwere handelsbetrekkingen met Amerika? Deze laatste manoeuvre lijkt ongeveer net zo nuttig als een zwemmer die opzettelijk een drenkeling omhelst: goed als ons doel de redding van de Joods-Amerikaanse financiële wereld is, slecht als we Groot-Brittannië willen redden van een nieuwe depressie.

Wat de herbewapening betreft, heeft het ons verre van een depressie gered, maar ongetwijfeld juist tot problemen geleid, niet alleen hier maar ook in Amerika. Speculanten, die uiteraard de volledige vrijheid van de democratie genieten, zagen in de herbewapening en de mogelijkheid van oorlog onnoemelijke winstmogelijkheden en, gebruikmakend van uitzonderlijk goedkoop geld, begonnen ze allerlei soorten aandelen op te kopen waarvan zij dachten dat de herbewapende landen die nodig hadden, of die in oorlogstijd schaars zouden kunnen worden.
Als gevolg hiervan stegen de prijzen van alle grondstoffen, met name metalen, binnen achttien maanden met bedragen die in sommige gevallen zelfs 100 procent bereikten: een speculatieve hausse die ongekend was in de geschiedenis tijdens een ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

een periode van vrede, die alleen overtroffen werd tijdens de ergste periodes van de laatste oorlog.

Gelukkig voor ons hebben de speculanten zich overschat. De oorlog die ze verwachtten, beperkte zich tot Spanje en China, ondanks de inspanningen van linkse oorlogsstokers, en net als iedereen die probeert producten in handen te krijgen, raakten ze al snel in verlegenheid door de hernieuwde productie, aangetrokken door winstgevendere prijsniveaus. Sterker nog, ze onderschatten de immense productiecapaciteit van de moderne industrie volledig en werden meegesleurd door de vloedgolf aan goederen die de hogere prijzen opleverden. Er is nu nog maar heel weinig stimulans nodig om overproductie te creëren ten opzichte van de huidige consumptie. De immense stimulans van een ongekende prijsstijging heeft niet alleen de speculanten zelf, maar ook de legitieme handel, die ondanks de herbewapening de overschotten niet aankan, volledig overspoeld. Sterker nog, er is al een hernieuwde vraag naar lagere productiequota's, nog voordat de depressie überhaupt is begonnen. Hoe dergelijke verlagingen zullen uitpakken met werkloosheid en het daaruit voortvloeiende gebrek aan koopkracht, laten we onze lezers zelf maar bedenken.

Er zijn nu al 80.000 meer werklozen dan in augustus.

ONDERLIGGENDE OORZAAK

Onder al deze uiterlijke symptomen, met hun reactie op herbewapening en oorlogsangst, schuilt één fundamentele oorzaak: de chronische ongelijkheid tussen moderne industriële productie en de algemene consumptie door het volk. Zolang deze absurde discrepantie bestaat, is ons economisch systeem uiteraard onderhevig aan een inherente instabiliteit, die gepaard gaat met de terugkerende bloei- en neergangperiodes van het financiële kapitalisme. Sterker nog, naarmate de wetenschap de productiekracht steeds verder vergroot en de vakbonden machteloos zijn om de lonen van de arbeiders verder te verhogen tegen de groeiende weerstand van de financiële combinaties, wordt de discrepantie steeds groter, en, zoals Mosley heeft opgemerkt, worden de bloeiperiodes steeds korter en de neergangen steeds langer, naarmate het kapitalisme achteruitgaat.

De fundamentele oorzaak hiervan, zoals van elke depressie, is een gebrek aan koopkracht bij de massa, en de crisis wordt in dit geval ongewoon vroeg veroorzaakt door de ongekende prijsstijgingen. Deze hebben niet alleen een overschot aan productie aangewakkerd, maar hebben ook de koopkracht van de bevolking verder ingeperkt, wier lonen geen gelijke tred hebben gehouden met de stijgende kosten van levensonderhoud. De resulterende inzinking kan alleen permanent worden gecorrigeerd, niet door bezuinigingen en loonsverlagingen, zoals de "oude garde" gelooft, maar door openbare werken en constructieve loonsverhogingen, totdat staat en volk samen de productie van de moderne industrie consumeren. Weliswaar consumeert de staat momenteel, door middel van herbewapening, de productie in een ongewoon tempo, maar zelfs dit compenseert geenszins het gebrek aan koopkracht van de meerderheid van de bevolking, die verarmd is door de recente stijgingen van de grondstoffenprijzen.

REMEDIES

De remedies die over het algemeen worden aangedragen, zijn monetaire hervorming en economische planning. De eerste heeft zijn sterkste argument verloren, aangezien geld in 1937 net zo goedkoop was als het in 1929 duur was, en toch is de crisis net zo erg als voorheen. Monetaire problemen zijn uiteraard ondergeschikt aan het primaire probleem van de economische onevenwichtigheid tussen consumptie en productie, en geen enkele vorm van monetaire theorie is de moeite waard als deze niet uitlegt hoe het geld de consument moet bereiken. Sociaal Krediet heeft in deze richting zijn belang en verdient aandacht, maar voorstanders van Sociaal Krediet moeten de noodzaak van extreme autoriteit erkennen om de huidige financiële dictatuur omver te werpen. In dit verband zijn de maatregelen die de regering van de Sociaal Krediet-regering in Alberta heeft genomen om de banken en zelfs de pers te controleren, zeer belangrijk.

******ebook converter DEMO
Watermarks*******

Machine Translated by Google

Economische planning is uiteraard noodzakelijk, maar ook hier is gezag vereist, en de vraag rijst hoe dit gezag zijn titel moet krijgen. Volgens de financiers, die, zoals Israel Moses Sieff, van de PEP, de industriële en distributieve combinatie voorstaan, komt het gezag om te plannen tot stand door kapitalistische aankoop en fusie. *Planning door aankoop* in feite. Volgens de socialisten, die nationalisatie van de productie-, distributie- en ruilmiddelen voorstaan, komt het gezag om te plannen tot stand door staatsconfiscatie onder het ambtenarenapparaat. *Planning door confiscatie* in dit geval.

De Britse Unie is voorstander van een minder materialistische manier om planbevoegdheid te verkrijgen, niet door gecombineerde kapitalistische aankoop of staatskapitalistische confiscatie van privébezit, die nauw verwant zijn, maar door de autorisatie van het volk om zowel private als publieke ondernemingen een economisch plan op te leggen. *Planning met instemming.* De manier waarop staatsgezag en privébezit worden samengevoegd tot een grotendeels zelfbesturend economisch systeem kan worden bestudeerd in een aantal reeds gepubliceerde boeken over de corporatieve staat. Wat echter begrepen moet worden, is dat de corporatieve staat bestaat om de producten van de industrie onder de bevolking te verdelen, en dat de financiën volledig ondergeschikt zijn aan dit hoofddoel. In het bijzonder zijn alle speculatie en buitensporige rendementen op kapitaal verboden om instabiliteit te voorkomen en ervoor te zorgen dat een eerlijk deel van de productie naar de producent gaat.

ISOLATIE TEGEN VERDERE INZAKKEN

De bedrijfsstaat moet niet alleen de productie van kapitaalgoederen en consumptiegoederen in evenwicht brengen, een einde maken aan de instabiliteit van speculatieve investeringen en de bevolking in staat stellen moderne wetenschappelijke producten te consumeren; ze moet de natie ook beschermen tegen externe concurrentie door goedkope buitenlandse arbeidskrachten, zoals die momenteel uit Japan komen. Hiertoe moet een beleid van een geïsoleerd rijk worden ingevoerd, waarbij de keizerlijke markten worden gereserveerd voor binnenlandse en binnenlandse industrie, en de dominions en koloniën een volledig beschermd deel van de binnenlandse marktvraag naar grondstoffen krijgen.

Alleen op deze manier kan een volledig plan voor onze economische zaken worden uitgevoerd, en alleen zo kunnen we onze bevolking beschermen tegen een herhaling van de verschrikkelijke crisis waarmee ze nu worden bedreigd. Nooit meer mag paniek op Wall Street de Britse industrie in een depressie storten. Laten we ons, zoals Duitsland heeft gedaan, isoleren tegen de waanzinnige schommelingen van de kapitalistische wereld, en onze zaken plannen in de volle wetenschap dat geen enkele onbekende factor buiten onze controle plotseling alles wat we hebben gedaan teniet kan doen. Alleen het Britse Uniebeleid van de corporatieve staat binnen een geïsoleerd rijk biedt veiligheid tegen hoog- en laagconjunctuur, en de distributie van de vruchten van moderne wetenschappelijke uitvindingen aan het Britse volk.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Revolutie verraden door Ezra Pound

T De revolutie die verraden is, is in wezen “onze” Amerikaanse Revolutie van 1776, niet in haar lokale en specifieke fasen, en zeker niet als een volkomen onnodige splitsing van het Engelse RAS.

Wat voor goeds er ook uit die splitsing voortgekomen mag zijn, de splitsing was volkomen onnodig en grotendeels onvrijwillig. Het was zeker geen voordeel voor Groot-Brittannië. Het was misschien wel de eerste grote wond die uw land werd toegebracht door de pandjesbazen die Cromwell binnenliet.

De negentiende eeuw was alles wat La Tour du Pin het noemde, alles wat Maurras en de Franse royalistische clowns probeerden te vergeten dat La Tour du Pin het noemde. Het was de eeuw van woeker. Het was de eeuw van ontbinding. Het was een eeuw die lager was dan alle andere die ik me kan herinneren, als het tijdperk van het VERRAAD van termen, de verpester en bezoedeler van de betekenis van woorden.

De VERRADEN REVOLUTIE is geen revolutie die binnen een jaar of twee wordt verraden door een of twee misstappen van Joe Stalin of van welke regering dan ook.

De revolutie die verraden werd, was de revolutie die voortkwam uit de hervormingen van Leopold in Toscane en die duidelijk zichtbaar was in het proces van Jefferson, dat culmineerde in de overwinningen – die echter veel te kortstondig waren – van Andy Jackson en Martin van Buren.

Vóór deze hervormingen hadden de Leopoldijnse hervormingen zich ontwikkeld tot het concept van autarkie en tot het geloof dat het GRAAN van een natie voornamelijk bestond zodat de natie (in de persoon van al haar burgers) kon ETEN.

Die revolutie is overduidelijk verraden door de generaties van Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, camouflagemensen in alle soorten en maten, Trotskis, Wallaces, Perkinses, de twee scholen adviseurs van Roosevelt, organismen als Morgenthau, die vanaf de wieg doordrenkt zijn van woekervooroordelen, de krenterige aryio-kikes.

Ik blijf bij deze term. Het Semitische gif wordt bij de Semieten getemperd door Semitische instabiliteit, door het wankelen van de Semiet van de ene excessen naar de andere.

Deze instabiliteit maakt hem een gevaar voor statische en verlammende rassen. Maar in Roosevelts afschuwelijke, gevaarlijke en subversieve entourage was het de Jood, M. Ezekiel, die met zijn *2500 dollar per jaar als eerste de economie van OVERVLOED heeft aangezwengeld.*

Dit boek is onaangenaam, het is zo ontwijkend als elke Semitische tekst maar kan zijn, het ontwijkt het echte geldprobleem. Het is een Joods compromis, het heeft alle J. Simonic-wens voor een soepele deal en algemene rust, MAAR het is beter dan Wallace en Perkins. En elke redelijke, objectieve antisemiet zal ook toegeven dat de feiten waarmee Mordechai Ezekiel een compromis probeert te sluiten, voortkomen uit het rapport van een commissie onder leiding van de sportieve Jood Loeb (de lul van meneer Hemingway).

Als u van mening bent dat een heel ras gestraft moet worden voor de zonden van sommige van zijn leden, dan geef ik toe dat de verdrijving van de twee miljoen Joden uit New York geen buitensporige straf zou zijn voor de schade die de Joodse financiën aan het Engelse ras in Amerika hebben toegebracht.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Wat kameraad Wyndham Lewis ook gezegd mag hebben over het feit dat Joden Engeland goed besturen, Joden besturen Amerika NIET op een bevredigende manier, maar de Joodse financier is niet ons ergste kwaad.

Ons grootste kwaad is de aryio-kike, die in staat is een vuile lijn te volgen en daaraan vast te houden zonder af te wijken of een schaduw te hoeven werpen, zonder dat de Joden ook maar enig moment van medelijden, opwinding of behoefte aan overvloedig vertoon kennen.

Een ras kan mogelijk verantwoordelijk worden gehouden voor zijn slechtste individuen. Het Joodse ras heeft al eeuwenlang geen verantwoordelijkheid meer genomen voor de handhaving van zijn eigen wet. In het evangelieverhaal, of je het nu als feit of als illustratieve fictie beschouwt, werd de executie van Jezus uitgevoerd door de verantwoordelijkheid af te schuiven. De wetshandhaving was in handen van de Romeinen. Als iemand antisemiet wil zijn, laat hem dan objectief antisemiet zijn. Laat hem zoveel mogelijk feiten verzamelen en ze niet verdoezelen.

De Jood heeft het antisemitisme over zichzelf afgeroepen door GEBREK AAN ORGANISATIE, door de weigering om verantwoordelijkheid nemen.

Als de Jood in een wereld van buren wil leven tussen VERLICHTTE volkeren, moet hij de minder aangename overtreders van de Joodse wet op zich nemen. Voor zover ik weet, is hij daar al 2000 jaar absoluut niet toe bereid. Geen enkel ander ras vraagt erom dat een land voor zich wordt geregeerd, of veroverd, tenminste niet in het Westen. Als brahmanen dat wel doen, verdienen ze de naam "vuile negers", en misschien geldt dat ook voor sommige Chinese epigonen, niet-confucianisten.

Roosevelts kabinet kampt met twee kwalen. De woeker van New York, die verbonden is met alle woeker in Londen en vandaar met Bazel en de riolen van Parijs.

Maar het heeft ook de aryio-kike gemeenheid en gierigheid van de Perkins. Dit is de gemeenheid van de "rondkop" en heeft de volharding van de rondkop, de valse moraal van gierigheid, waarschijnlijk geboren uit afgunst, maar in ieder geval verwerpelijk.

De ‘twaalf economen’ die de *New York Tribune* in november 1937 opsomde als degenen die Roosevelt adviseerden de crisis te beëindigen, verdienen geen menselijk medelijden voor het advies dat ze gaven, of dat nu uit pure onwetendheid of uit pure kwaadaardigheid kwam.

“Versterk het publieke vertrouwen,” etc. Deze mannen hadden de kans om het probleem van het gelijkstellen van de publieke koopkracht aan de beschikbare benodigde goederen aan te pakken, en hebben dat niet gedaan. Ze zijn net zo min medelijden waard als Neimeyer, Baruch of welke schoonzoon van de geïncorporeerde woeker dan ook.

Kijk eens hiernaar en daar!

Als we kijken naar de georganiseerde staat, dan hebben we een heffing op GEÏNSTICTEERD kapitaal.

Deze enorme stap veroorzaakte nauwelijks enige ophef in de pers in pseudo-democratische landen. De zeurende Rode Amerikanen begroetten het niet als een triomf van ideeën. De kranten van het leenkapitaal presenteerden het als een belasting op privébezit.

GEEN van de grote dagbladen maakt onderscheid tussen eigendom (grond, huizen, meubilair) en een claim op ‘rente plus eigendom’ of op rente ‘en op volledig bezit indien de rente niet prompt wordt betaald’. Uiteraard hebben ze dat niet gedaan, ze zijn een erfenis, een dode en verrotte hand uit het graf, uit de gemeenschappelijke sloot van de 19e eeuw.

Die eeuw was een verrader van woorden. Ze verontreinigde elk helder idee van de vorige eeuw. Voltaire, de deïst, werd voor atheïst uitgemaakt.

VRIJHEID, wat het recht betekende om te doen wat anderen NIET schaadt, werd vermomd als de recht om anderen te laten bloeden. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

GELIJKHEID betekende in Jeffersons mond dat mannen wettelijk dezelfde rechten hadden; dat niemand met een onoverkomelijke handicap geboren werd. Het had iets weg van Burns' "a man's a man for a" (een man is een man voor een ding), maar in Jeffersons tijd betekende het zelfs geen algemeen kiesrecht. Kiesrecht kon een beloning voor verdienste zijn. Het was niet zo strikt gedefinieerd als partijlidmaatschap, maar het werd niet zomaar aan de zwijnen opgelegd.
Voordat deze geestelijke vermogens konden worden verkracht en bezoedeld, was het noodzakelijk dat de horde woekeraars de communicatiemiddelen zelf verraadde. Taal moest worden getorpedeerd. Elk veredeld woord moest worden uitgehold om de sluipende gangsters van de bankuitgifte, 'Leihkapital', te bedekken.

VRIJHEID is onmogelijk zonder orde, en orde ontstaat door organisatie.

Een agrarische natie, zoals die van Jefferson, had niet direct een gilde nodig zoals de middeleeuwse steden die wel nodig hadden en ontwikkeld hadden. Geen enkel systeem is waterdicht en tijdloos. Ontwikkel een perfect sociaal mechanisme en zet het in werking, en de zonen des hels zullen beginnen te beitelen; bloedzuigers zullen bloed zuigen en ongedierte zal hoeken infecteren die onbeheerd zijn achtergelaten.

Hoezeer de pers de Angelsaksische lezer in Engeland en de VS heeft verbijsterd, blijkt uit een brief die gisteren en nu op mijn bureau belandde, van een man die bepaald geen idioot is. Ik citeer hem om te laten zien wat er mogelijk is:

In zijn nieuwste boek stelt Christopher Hollis dat Mussolini Italië een fatsoenlijk geldsysteem heeft gegeven door de private bankiers de macht te ontnemen om met een vulpen willekeurig geld te creëren of krediet te verstrekken. Hij suggereert dat de overheid de gelduitgifte daar controleert en *veroorzaakt* .
Omdat ik niet graag alleen op zijn woord geloof voor zo'n revolutionaire hervorming van de nationale economie, die met hand en tand door de bankiers moet worden bestreden, vraag ik u of dat inderdaad zo is. Zo ja, dan zou Italië een goede plek moeten zijn.

Dit is gedateerd november 1937, dus twee jaar na de Italiaanse bankhervorming. De feiten zijn er, maar de jongeman is zo geconditioneerd door de Leihkapital-pers dat hij ze gewoon niet kan geloven zonder persoonlijk bericht van een vriend.

Gent, net gezien in Café beneden, net uit Engeland, wist niet dat de heffing gold voor GEÏNSTICEERD kapitaal, niet voor privaat kapitaal. Hij dacht dat hij wist wat er gebeurd was. Hij had de korte, onopvallende mededeling in zijn Londense krant gelezen.

De Russische Revolutie was het EINDE van de cyclus. Ze zette het verraad van woorden uit de 19e eeuw voort, ze gebruikte valse woorden, zoals "dictatuur van het proletariaat", waarmee ze de dictatuur van een paar mensen bedoelde, enzovoort. De bolsjewieken willen zelfs nu geen woorden definiëren. Ze willen geen revolutie. Tenminste, niemand die ik in gedrukte vorm ben tegengekomen, of in de tijd dat ze om antwoorden vroegen, wil dat. Ze willen de strijd niet aangaan voor duidelijke termen, voor de heldere definitie van betekenissen, dus hoezeer men sommige dingen die ze wilden vernietigen ook mag haten, men kan gewoon niet blijven stilstaan, verankerd in hen.

We kunnen, of in ieder geval ik, op dit moment geen duidelijke informatie uit Rusland krijgen over wat Stalin op monetair gebied bedoelt. Niemand beweert zelfs maar dat hij, Stalin, het weet. Ik heb in ieder geval geen dergelijke bewering gezien, en zijn tegenstander, meneer Bronstein, is er al niet duidelijker over. Vandaar de roze intelligentsia.

Ze gaan NIET op zoek naar definiërende woorden. Ze gaan NIET op zoek naar informatie. Ze proberen niet verslag te doen van feitelijke gebeurtenissen op dit schiereiland, zoals Rossoni's daden en duidelijke...
uitspraken.

“Bij de *graaninzameling* is er bovendien een politieke reden: brood moet gegarandeerd zijn voor elke Italiaan, zonder absurde prijsstijgingen, zonder immorele speculaties.” Rossoni geeft toe dat

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

dit is geen nieuwe economie, of liever gezegd, zijn woorden zijn: "we bereiken geen nieuwe economie." We ZIJN echter wel degelijk van het wortel-voor-de-neus-isme afgestapt *("het nastreven"* van geluk).

In zekere zin is dit min of meer een terugkeer naar het negenveldensysteem dat Mencius bewonderde. Aan de negatieve kant stelt het geld niet DIRECT gelijk aan een massa consumptiegoederen. Maar aan de andere kant is het effectief, omdat elke eerlijke prijscontrole ten behoeve van het publiek en het algemeen belang de koopkracht van het bestaande geld beïnvloedt. Twee jaar geleden schreef een Italiaan, net zo bekend als Rossoni of misschien beter bekend, maar niet in het kabinet, me:

"De twee ziekten van de moderne samenleving zijn de legalisering van woeker via de banken en de legalisatie van diefstal in de wetgeving inzake vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid."

Het was een privébrief en ik heb nooit helemaal geweten of ik hem mocht citeren. Nu voel ik me daar vrij in, aangezien zo'n idee niet langer onvoorzichtig is. Of de brief nu oorspronkelijk een privé-opinie was of een indicatie van wat op een geschikt moment openbaar zou worden, het basisidee is IN ITALIË tot leven gekomen.

Je kunt het fascistische verloop meten in graden:

1. In de Consegna, anno XII: "disciplineer de economische krachten en stel ze gelijk aan de behoeften van de natie."

2. De toespraak in Milaan in de daaropvolgende herfst: "productie opgelost, economen aangespoord door de staat moet het distributieprobleem worden opgelost."

3. Autarchie. De doctrine van CH Douglas. Analogie met Jeffersons beleid. De grondslagen van een gezonde economie zijn al millennia hetzelfde. 'Een natie kan zeker GEEN behoorlijk en eerlijk dividend uitkeren totdat ze datgene heeft wat ze wil verdelen.

De verschillende mogelijke methoden om koopkracht te verdelen zouden een heel hoofdstuk vergen. dit dagboek om ze te beschrijven.

Om de lof in de juiste maat te houden, moet de antidemocraat toegeven dat de Amerikaanse grondwet de Amerikaanse regering het volste recht geeft om haar eigen munteenheid te centraliseren. Het is niets meer dan Rooseveltiaans gezwets en Baruchiaanse onzin om ballonnen op te blazen over grondwettelijkheid. Het Amerikaanse Congres, als het eerlijk was en ervan uitging dat het enkele tientallen mannen zou tellen onder zijn honderden apen, ZOU morgen de koopkracht van de dollar kunnen vaststellen op één bushel of wat dan ook tarwe, op zes pond beste biefstuk, op twee yards serge of vier pond wol van een bepaalde kwaliteit, of wat er ook maar gevonden zou worden na een grondige inventarisatie van de nationale hulpbronnen.

Alleen een leugenaar of een man die uit is op persoonlijk politiek gewin kan dit proberen te verdoezelen. In de VS is het NIET een gebrek aan het verbale instrument van de overheid, maar een diepgewortelde verdorvenheid van de wil of een regelrechte beestachtige onwetendheid die deze hervormingen in de weg staat.

Als zo'n hervorming fascisme is, dan moet het wel Jacksoniaans fascisme zijn. Elk land heeft een vorm van orde nodig. De Spaans-Amerikaanse oorlog, toen wij kinderen (kinderen van mijn tijd) werden gedrild, introduceerde een jargon over open orde. Het kan zijn dat de ultieme eilanden en het Amerikaanse continent een OPEN orde eisen, niet aangepast aan Europa als continent. Maar laten we in ieder geval proberen te zien wat er is en wat er is geweest, en laten we proberen deze realiteiten gescheiden te houden van wat Milords Bunkum en Wunkum ons vertellen en ons in hun kranten laten vertellen.

De discipline van troepen in open formatie verschilt van die van de troepen onder Braddock, die vóór 1776 probeerden de Indianen terug te vechten. Ik verontschuldig mij voor militaire vergelijkingen als het om manieren gaat.
******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

voor mij om dat te doen. Maar ik wil mijn punt toch op de een of andere manier duidelijk maken. Ik wil een echte grens trekken tussen de woorden "vrijheid", "orde", "verantwoordelijkheid" en "onbetrouwbaarheid".

Mussolini's recente uitspraak dat "het kapitaal ten dienste staat van de staat" is het antwoord op de uitspraak van Adam Smith: "Mensen van hetzelfde beroep komen nooit bij elkaar zonder dat er een samenzwering tegen het grote publiek ontstaat."

Het verwerpelijke aan de gevestigde pers en ingehuurde pseudo-economen is dat ze nooit de ware grootheid belichten van de schrijvers die ze beweren te bewonderen en aan wie ze hun schadelijke theorieën toeschrijven. Die zin van Smith was waar.

De 19e eeuw heeft er nooit mee te maken gehad. Het kostte honderd jaar en de zoon van de smid uit Romagna om een antwoord en evenwicht te vinden. Vandaar de verschillende corporazioni, of hoge centrale gildenorganisaties, waaronder de corporazione van "Vooruitziendheid en Krediet". Krediet werd uitgeroepen tot levensader.

De rest van dit artikel is bedoeld om te reageren op diverse uitspraken van eerlijke schrijvers. Iemand moet de huidige gedachtegang op een rijtje zetten en proberen bepaalde misverstanden uit de weg te ruimen, ook al *horen ze niet allemaal* bij hetzelfde onderwerp.

Als voetnoot in antwoord op de brief met de vraag of Italië haar eigen geld creëert. Italië creëert haar eigen geld, maar krediet is een natuurlijk menselijk product. Zolang de ene mens de andere vertrouwt, kan geen enkele staat ooit VOLLEDIG voorkomen dat kleine stukjes individueel krediet als gras opkomen, van nature weldadig en broederlijk.

Italië kent GEEN staatsverering. De uitdrukking "staatsverering" is bedacht uit onwetendheid en met propaganda als doel.

Je kunt het rechtstreeks uit de bron krijgen. De Italiaanse staat is er niet om individueel initiatief te onderdrukken, maar om misbruik te voorkomen en een rechtvaardige maatregel te vinden wanneer strijdende belangen niet voldoende zin hebben om zelf een oplossing te vinden.

In antwoord op een dozijn correspondenten en de laatste restjes van twee dozijn gesprekken: JA, er zijn momenteel gebreken in de Italiaanse bedrijfsstaat EN die zijn te wijten aan het bijgeloof, de overblijfselen, de smerige gewoonten van voormalige monopolisten. Er zijn in Italië, net als in alle landen, menselijke zwijnen, en trage en luie geesten die nog steeds ronddwalen in het oude moeras, proberen te saboteren, proberen hun buren te bedriegen, en eenvoudige en naïeve mensen ervan weerhouden maximale resultaten te behalen voor zichzelf en voor een zo groot mogelijk deel van het publiek als hun activiteiten maar kunnen beïnvloeden.

Maar ik ben er vast van overtuigd dat deze tekortkomingen te gepasten tijde zullen worden aangepakt. Ik heb nog nooit een ontmoedigende werking gezien op iemand die deze afnemende obstakels, of "windmolens", op eigen houtje wil bestrijden.

“De Romeinse donatie is maatstaf”, waarmee ik bedoel dat het Romeinse genie voor 2.000 en meer jaren is een genie voor het meten geweest.

Er zijn grenzen aan de macht van de staat (ongeacht de theorie), sommige dingen kan de staat NIET doen. Het buitensporige Russische experiment is nu bezig te illustreren wat er gebeurt als de staat probeert te veel over zijn Plimsoll te laden.

De negentiende-eeuwse staat probeerde het zonder ballast te stellen. Mussolini's Italië is misschien wel de eerste staat die zich serieus afvraagt hoeveel vrijheid er in private handen kan blijven zonder de kiem van de ondergang te vormen. Ik bedoel dat geen enkele andere staat deze vraag ooit serieus heeft onderzocht.

Jeffersons groep viel de kwalen van het privilege en de rotzooi van de gecentraliseerde financiële wereld aan.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

tirannie. Ze wisten dat ze voor hun tijd niet al te ver in de tegenovergestelde richting zouden kunnen gaan.

Als ik niet geloofde dat fascisme in Italië de volledige ontwikkeling en het maximale bereik van individuele vrijheid betekende, verenigbaar met een gezonde sociale orde, zou ik net zo antifascistisch zijn als de roze-theejongens en Franse pseudo-literati, die nog niet weten dat er iets in Italië is begonnen. Je mag in vrijheid geloven door orde. Je krijgt die veel eerder met fatsoenlijke verkeersregels dan via lafhartigheid of disinvoltura, zoals de held die erin slaagde zijn eigen kameel neer te schieten tijdens een kamelenaanval.

Ik maak me nu net zo'n zorgen over het gebrek aan economische en politieke nieuwsuitzendingen, of zeg maar over nieuws over de stand van zaken in het economisch denken, als ik 25 jaar geleden maakte over het gebrek aan echt nieuws over boeken. Er was toen geen plek waar je gemakkelijk kon weten wat er in het buitenland werd geschreven. Een serieuze antifascist zou vandaag de dag willen weten waar hij mee te maken had, en of zijn stokpaardjes overeenkwamen met een bestaande en objectieve realiteit.

“Er bestaat”, zegt Karl Winter in het oktobernummer van Civilta Fascista, “een antifascisme in de democratische wereld dat slechts een standpunt en een standpunt van kwade trouw inneemt; er bestaat ook een antifascisme dat onwetend en te goeder trouw is.”

Ik raad dat artikel van Winter aan, en wat hij te zeggen heeft over links als constructief element in totalitaire landen. Beniamino de Ritis levert ook een bijdrage aan dat nummer van "CF" met een artikel over het verdwijnen van de vijandigheid tussen Noord en Zuid in de VS, een artikel dat wellicht aanzet tot nadenken over de mogelijkheden van een nieuw en genezen Europa.

Ik heb herhaaldelijk gezegd dat iedereen die het nieuwe Italië op een intelligente manier wil liefhebben of haten, minstens een paar Italiaanse maandbladen moet lezen, zoals Rossoni's *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* of *de aria van Rassegna Monet, onder redactie* van prof. Spinedi, senator Bevione en Furio Lenzi.

Tot slot is er één uitdrukking in Montague Fordhams bewonderenswaardige artikel in BUQ van december die ik graag duidelijker gedefinieerd zou zien. Wanneer hij "de waarde van speciale gelduitgiften voor consumenten als zodanig in twijfel trekt", weet ik niet precies wat hij bedoelt. Zouden sommige lezers niet denken dat dergelijke uitgiften deel uitmaken van Douglas' essentiële these? Dat is niet zo.

Als we de totale koopkracht vergelijken met de beschikbare, gewenste goederen, zou het verschil, als dat er is, theoretisch gezien op de directe markt kunnen worden aangevuld door iedereen die nieuw geld (of krediet) kan creëren en uitgeven.

Talrijke anti-Douglasisten hebben gezien dat uitkering aan de meest behoeftigen de snelste besteding betekent. De Britse (verdomde) uitkering wordt zeker gegeven aan mensen die NIET betrokken zijn bij de productie, dat wil zeggen, aan pro tem niet-producenten. De "pro tem"-theorie is nogal mager in het geval van mannen die acht jaar zonder werk zitten.

Maar het Douglas-dividend wordt, zoals ik meen me te herinneren dat de majoor ons vertelde, uitgekeerd aan aandeelhouders in het land als zodanig. Het wordt uitgekeerd voor werk (voornamelijk inventief werk, maar ook werk in de bouw van fabrieken) dat is verricht door onze voorouders, dat wil zeggen door arbeiders die niet langer aanwezig zijn om te eten en huizen te gebruiken.

Ik weet niet of de heer Fordham de kinderbijslag in Italië beschouwt als een toelage voor toekomstige producenten of als een toelage voor niet-producenten; de toelage geldt in ieder geval voor directe consumenten en voor niet-producenten op pro tembasis.

Er zijn ten minste de volgende alternatieven, die aan de volgende voorwaarden voldoen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Kredietuitgifte - indien deze niet plaatsvindt als een directe uitgifte van niet-rentegevende "gemeten vorderingen", d.w.z. staatsobligaties (zoals Jefferson en alle sindsdien geïnformeerde economen dat tenminste in 1816 begrepen) - wordt uitgegeven door te lenen en rente te betalen. Ik zou graag willen weten wie volgens dhr. F. die rente zou moeten ontvangen, zelfs als die zo laag is als dhr. Roosevelt zou moeten betalen aan aanhangers van oude ideeën.

Uitgiften van geleend krediet worden geregistreerd als schuld.

Bij het uitgeven van niet-geleend krediet gaat het om geld.

De heer Fordham zegt “speciale geldkwesties”, en ik wil hier niet oneerlijk de betekenis van lezen.
wat betekent "uitgifte van een speciaal soort" geld.

Ik wil echter wel duidelijk maken dat de uitgifte van Moneta d'Avigliano of Gesellite scrip met de bijbehorende demurragekosten een uitgifte is van afgemeten vorderingen die in 100 maanden verdwijnen, zodat er geen schulden ontstaan.

Douglas noemt de maandelijkse zegels een belasting, maar ik wijs er nogmaals op dat de staat, door een ruilmiddel te verstrekken dat tevens een inwisselbare claim is, wel degelijk een dienst verleent en dat de maandelijkse zegel kan worden beschouwd als een vergoeding voor die dienst. Het elimineert in ieder geval de noodzaak van andere belastingen tot een bedrag dat per jaar gelijk is aan 12 procent van het in omloop zijnde zegelgeld.

Het is gemakkelijker te begrijpen dan welke annuleringsregeling van Douglas dan ook. De pedagogische waarde ervan is enorm. Ik bedoel dat zelfs vrij eenvoudige mensen die met dergelijk geld hebben gewerkt, een veel duidelijker idee hebben van wat geld IS dan de doorsnee Cambridge-studenten economie.

Er zijn talloze alternatieve regelingen voor liggelden op ongebruikte koopkracht, maar geen daarvan is zo leerzaam. Het Milhaud-plan zou bijvoorbeeld slechts een paar exporteurs en importeurs en een paar van hun bedienden opleiden.

Als je krediet of geld of zelfs speciale soorten geld uitgeeft in een hoeveelheid die de beschikbare GEWENSTE goederen overtreft, krijg je natuurlijk inflatie, dat wil zeggen een ziekte, die het doel van de uitgifte tenietdoet, TENZIJ je de overheid prijsafspraken laat maken, zoals Douglas en de APERATIVE vandaag de dag in Italië eisen.

Devaluatie is vals spelen en bovendien een drastische vermindering van de koopkracht in het algemeen. Degene die het moment van een devaluatie kiest, kan altijd iemand anders oplichten.
Ook al zijn zijn bedoelingen fatsoenlijk, hij verleidt en dwingt bijna tot speculatie door oplichters en door mensen die het moeilijk hebben en die moeten leven in de modderpoel van het mercantilisme en de hel van een mercantilistisch woekermilieu.

De goudbezitters, die veel slimmer, sluwer en bloeddorstiger zijn dan het grote publiek, hebben, heel logisch en (als we niet zulke ezels waren) leerzaam, stabilisatiefondsen opgericht om HUN belangen te behartigen.

Een SLAAF is iemand die wacht totdat iemand hem bevrijdt.

******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Marxisme, de leer van het verval door Francis Mcevoy

MARXISM is de leer van universele vernietiging die werd verkondigd door de Duitse Jood Karl Marx en die in Rusland politieke uitdrukking heeft gevonden onder het label ‘communisme’.

Deze laatste bedrieglijke opvatting, ontdaan van het pseudowetenschappelijke jargon over dialectisch materialisme en de onzin over dwazen – dictatuur van het proletariaat, broederschap der mensen, en de rest – ontpopt zich als niets anders dan een regime van despotisch staatskapitalisme, in stand gehouden door moord en terreur. In het collectivisatiesysteem is collectief vampirisme de dominante factor.

Het spreekt voor zich dat het utopische egalitarisme van de gedenationaliseerde intellectueel nooit ergens heeft bestaan, maar het is niet het zogenaamde politieke communisme dat dit land direct in gevaar brengt. Dat zou de uiteindelijke voltooiing zijn, maar voordat de oosterse commissarissen tot hun recht kunnen komen, moeten de geesten van de potentiële slachtoffers voorbereid zijn op de gebeurtenis, dat wil zeggen, verdorven en vergiftigd tot de noodzakelijke ontvankelijkheid. Hierin ligt de taak van het cultureel marxisme, de voorlopige bolsjewisering van de geest, mogelijk gemaakt door de ongerichte tolerantiepsychose van het liberalisme, inherent aan de sociaaldemocratie, en leidend tot haar uiteindelijke, onvermijdelijke ondergang.

Zo heeft het marxisme in Rusland momenteel de politieke overhand en beheerst het daarmee elke sfeer van activiteit, terwijl hier, en in de andere democratieën, zijn corrumperende invloed vooralsnog vooral merkbaar is in het sociale en culturele leven. Dit is veel verraderlijker en fundamenteel destructiever dan welke louter doctrinaire politieke activiteit dan ook, want de geloofsbelijdenis van het subversieve materialisme, subtiel geïntroduceerd in het leven van een volk, is de vernietiger van alle spiritualiteit, morele waarden en nationale cultuur. Het is, om de woorden van Mommsen te citeren, "een actief gist van kosmopolitisme en nationale ontbinding." Veel mensen, zowel tegenstanders als slachtoffers van het politiek communisme, evenals grote delen van de oppervlakkige massa, drijven onbewust mee in de Zee van Zaragoza van cultureel bolsjewisme, op de vele ongezonde stromingen die het hedendaagse leven infecteren.

Talrijk zijn de bloemen van het kwaad die de sensatiezoekers en de hedonisten van het kwaad verleiden. de moderne steden, met de iriserende pracht van hun verrotting!

Vergelijk wat tegenwoordig kunst heet met de betoverende prestaties van het Elizabethaanse tijdperk, of met die van andere en kleinere tijdperken, zelfs tot aan het begin van deze eeuw. De verdoving van de *volksgeest* zette ernstig in met de komst van de industriële revolutie en de daarmee gepaard gaande vernietiging van het boerenvolk. Nu het vormloos is geworden, is het niet meer in staat om te reageren op spirituele infecties. Ondanks alles kon de 19e eeuw in haar verval echter nog steeds enkele grote schrijvers en dichters, goede schilders en bekwame componisten laten zien.

Wat is het intellectuele voedsel van de mensen van vandaag, de ambrozijn van onze gezegende democratie? Surrealistische schilderkunst en beeldhouwkunst, een orgie van morbide en vervormde verbeeldingen, die haar kakofonische tegenhanger vindt in gezang en hete ritmes – junglemuziek besmet met de neurose van de nachtclub. Films geladen met opwinding, kosmopolitisme en propaganda. Boeken en tijdschriften, ofwel sensationeel ofwel seksueel, of beide. Kranten vol leugenachtigheid, trivialiteiten en foto's die er meer op gericht zijn de aandacht te vestigen op de lichamen van vrouwen dan op hun gezichten. Het is merkwaardig dat zoveel "mooie en glamoureuze Miss zo-en-zo" hun rokken optrekken om...

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

gefotografeerd worden.

Op economisch vlak geeft het liberalisme, het filosofische leidmotief van alle democratische partijen, ongehinderd ruimte aan roofzuchtige instincten en de overheersing of uitroeiing van de zwakken en minder sluwheid door de sterken. De apocriefe humanisten die verontwaardigd elk gebruik van fysiek geweld veroordelen, roepen op tot geen enkele beperking van de uitoefening van massale geldmacht, of de economische tirannie van gewetenloze "zakelijke bekwaamheid". Toch kunnen er andere en verachtelijker vormen van pesten bestaan dan grof fysiek geweld.

Slavernij en onderwerping zijn niet altijd alleen fysiek. Individuen die geen enkele reddende genade hebben, en geen talent dat verder gaat dan louter handelssluwheid, kunnen, en doen dat ook, andere oneindig veel waardiger en begaafder mensen dwingen tot een staat van verachtelijke economische afhankelijkheid. Ze hebben de strijd verplaatst naar het terrein waar ze zeker weten te winnen, waar de code van Mammon volledig heerst. Onder de gelddictatuur is winst noodzakelijkerwijs het eerste en laatste doel, en massastandaardisatie in elke levensfase biedt de meest gerationaliseerde en daarom lucratieve methode om de melkkoe leeg te zuigen. De natie wordt steeds meer gedomineerd door het financiële en commerciële ketensysteem van de wieg tot het graf. Morele, spirituele en culturele idealen zijn geen "betalende proposities". Ze kunnen niet "gekoesterd" of "gedragen" worden op de beurs. Ook missen mensen die ze bezitten de nodige volgzaamheid en apathie om de handlangers te worden van gestandaardiseerde uitbuiting en bedrog.

Zo marcheert marxistische spirituele subversie hand in hand met commercieel materialisme, en 'wint' ze dwaasheid en decadentie. Het ene precedent breidt zich uit naar het andere (een uitdrukking die de teloorgang van de moderne democratische geest kristalliseert), waarbij de vrijheid steeds meer vrijheid voortbrengt en culmineert in ongecontroleerd misbruik. De klassieke dunne kant van de wig wordt hier, daar en overal in geslagen, en de breuk wordt breder, totdat de 'echte' natie wankelt naar haar ondergang.

De apostelen van het verval noemen dit "vooruitgang". Dat is het, maar vooruitgang op de door henzelf aangewezen weg naar de hel. De vooruitgang van het spirituele bolsjewisme, de rotte darm van het marxisme die de vitale organen van de natie aantast – een sinister afrodisiacum, toegediend door de toverdokters van de decadentie onder de verschillende labels van democratische vrijheid, zelfexpressie en vooruitstrevend denken. "Men moet met de tijd meegaan" is de nutteloze kreet, alsof de huidige sociale anarchie het gevolg is van "overmacht" en het het onherstelbare lot van het Britse volk is geworden om ten onder te gaan in een stortvloed van kosmopolitische degeneratie.

Samen met de morele en culturele verrotting doet de doctrine van raciale atrofie en vermenging zijn intrede in het hedendaagse veld, en dezelfde vergiftigers staan voorop in de campagne voor rassenbeperking en de afschaffing van de rassenbarrière. De plattelandsbevolking, de bron van nationale gezondheid en cultuur, wordt economisch gewurgd en de barrière van hun instinctieve verzet wordt weggenomen. De laatste restanten worden in de steden verzameld voor een kunstmatige en onnatuurlijke omgeving om hen deel te laten uitmaken van de ontwortelde megalopolitische massa, vervreemd van de natuur, en het aantal passieve, kortzichtige slachtoffers van de financiële democratie te vergroten ten behoeve van de grotere winst van de internationale winkelketens en bioscopen.

Noch weekenduitstapjes naar het platteland of naar zee, noch het wonen in halfvrijstaande villa's in tuinwijken kunnen de algehele ontworteling van de bevolking en de bijna totale vernietiging van de Engelse boerenbevolking compenseren, want afgezien van de economische gevaren zijn de morele, fysieke en culturele gevolgen onberekenbaar. Geconfronteerd met de schreeuwende noodzaak van een volledige heroriëntatie en herplanning van onze nationale economie, biedt de sociaaldemocratie ons "groene gordels" en campagnes voor "nationale fitheid". Kinderachtige lapmiddelen, zandkastelen en schijnvertoningen. De weekendvluchtelingen

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

van een gemechaniseerde beschaving nemen de stad mee in hun gedachten en weerspiegelen die in hun onbewuste handelingen. De stad vergezelt hen in hun spraak en literatuur, hun jazzplaten voor de draagbare grammofoon en hun draadloze apparaten, in hun stedelijke gladheid en hun gekunsteldheid.
De slimme Alick vervangt de lang vergeten Amyntas, en een steatotische Jodin in korte broek is zijn Amaryllis.
("O Zanger van Persephone.") Op zoek naar Arcadia vinden ze een wegrestaurant. Ze horen geen fluit van Pan op lommerrijke open plekken, maar jammeren een negroïde jazzlied, of de Internationale, in verlaten velden die wachten op "ontwikkeling", waaruit de feeën zijn gevlucht.

In zo'n sfeer van verval bloeit het marxisme als een dodezeevrucht, terwijl de mens, zwakte, hebzucht, ijdelheid en ondeugd worden toegejuicht en uitgebuit. Ongezonde smaken en neigingen worden aangewakkerd door suggestie en propaganda die de leiding neemt, en vervolgens cynisch "publieke vraag" genoemd. De mooiste van onze meisjes tonen hun verleidingen in films, in internationale dansgroepen, of "striptease" in buitenlandse cabarets voor het veelkleurige uitschot van de mensheid.

De apotheose van nationale degeneratie, indien ongecontroleerd, is controle door politiek bolsjewisme. Het marxistische plan is om dit heimelijk op te leggen onder het masker van een pseudo-idealistisch socialisme, wanneer de collectieve geest voldoende vergiftigd is door het virus van collectief verval. De handlangers van het marxisme ondermijnen met de intensiteit van een muskusrattenplaag, en elke onverantwoordelijke genotzoeker, elke apathische egoïst en elke domme idioot die het modieus of slim vindt om alles wat traditioneel, patriottisch en heilzaam is te hekelen, draagt bij aan de dynamiek van onze nationale neergang.

Het is duidelijk dat de mensen niets anders zien dan beursverslagen, sportuitslagen, het dagelijkse programma van schamele genoegens, wreedheden en vervolgingsgeruchten, en de antifascistische litanie van haat? Het is veelzeggend dat juist tegen degenen die de voortekenen van dat geschrift hebben gezien en begrepen, al dit hyena-achtige gegrom is gericht.

Het marxisme profiteert van elke dwaasheid en zwakte, zoekt de verbinding in elk pantser en eist tolerantie en nog meer tolerantie, totdat de tijd is gekomen dat het zijn eigen onmetelijke intolerantie oplegt.

Zelfs al zou het kwaad maar half voltooid zijn, dan nog zou de vernietiging van de Britse ziel een te groot offer zijn op het altaar van de Antichrist.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De vijand is het liberalisme door JK Heydon

DEEL EEN

T De natie is een natuurlijke eenheid, die functioneert als een levend organisme dankzij een gemeenschappelijke liefde die de individuen die haar vormen, samenbindt. Ze bestaat van nature, want de mens is van nature zowel sociaal als individueel; ze bestaat voor het algemeen belang, dat, zoals Aristoteles erkende, verhevener is dan het individuele belang; en ze vormt daarom een leven dat in sommige opzichten de levens van de individuen die haar op een bepaald moment vormen, overstijgt.

Ik zeg "in sommige opzichten", omdat de waarheid altijd in evenwicht is tussen dwalingen die één aspect ervan overdrijven en een ander negeren. Het is een dwaling om, met Hegel, te zeggen dat de natie het individu in alle opzichten overstijgt, net zoals het een dwaling is om, met de liberalen, te zeggen dat de natie niet meer is dan de rekenkundige som van haar individuen. De waarheid ligt tussen deze dwalingen. De natie is een eenheid die uit delen bestaat, en daarom heeft ze een groter zijn dan haar delen; omdat datgene wat samengesteld is een groter zijn heeft dan dat waaruit het samengesteld is. Ze heeft een compositieprincipe, in dit geval liefde, dat de mogelijkheden van haar componenten actualiseert en zo een groter zijn vormt. Bovendien is het grotere zijn van de natie op vele manieren evident.
De natie bezit een zekere natuurlijke onsterfelijkheid die haar individuen niet bezitten; ze bezit een zekere mate van scheppingskracht, berustend bij haar fundamentele eenheden, de families; ze heeft het recht om het leven van een individu te nemen om een voldoende reden, iets wat geen enkel individu heeft. Het is dus duidelijk dat de natie, de volmaakte gemeenschap, de individuen die haar vormen, overstijgt.

Maar dit alles geldt alleen binnen de orde van de natuur, namelijk de orde waarin de natie bestaat.
De mens, het individu, is, in tegenstelling tot de natie, een bovennatuurlijk wezen. Strikt genomen heeft hij geen natuurlijk doel; hij heeft slechts een bovennatuurlijk doel, waaraan al zijn natuurlijke leven, persoonlijk of sociaal, ondergeschikt is. Hieruit volgt dat de natie, die zich enkel in de natuurlijke orde bevindt, qua finaliteit ondergeschikt is aan het individu. Zij bestaat van nature, juist opdat haar individuen tot bestaan kunnen komen en vervolgens in staat gesteld kunnen worden het bovennatuurlijke doel te bereiken waarvoor ze zijn ontstaan.

Deze kwestie is van het allergrootste belang en fascisten doen er goed aan dit helder voor ogen te houden, anders zouden ze de kern van hun zaak in gevaar kunnen brengen. Het gebruik van het woord "totalitair" moet worden afgekeurd, want het is zeer dubbelzinnig, vooral als het onderscheid dat ik zojuist heb gemaakt niet duidelijk voor ogen staat. Terwijl communisme strikt totalitair is en ontkent dat het individu een bovennatuurlijk doel of rechten heeft tegenover de burgerlijke macht, nemen fascisten soms genoegen met een neerbuigende houding ten opzichte van religie, alsof ze terecht een absoluut totalitarisme zouden kunnen claimen, maar dit grootmoedig zouden kunnen afzweren in het geval van religieuze praktijken. Als dit hun werkelijke houding zou zijn, zou het de hele kracht van hun zaak tenietdoen en de beschuldiging rechtvaardigen dat fascisme in wezen niet verschilt van communisme. Laten we het zo helder als wat houden dat wij het nationale organisme groter achten dan de individuen, en wel enkel in de orde van de natuur en met het oog op het algemeen belang. Dit algemeen belang moet worden begrepen in het licht van de bovennatuurlijke bestemming van de individuen.

Zelfs als dit duidelijk is gemaakt, moet het gebruik van "totalitair" nog steeds worden afgekeurd, omdat het leidt tot ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

misverstand. Het suggereert dat de staat, in de zin van de burgerlijke macht van de heerser, het recht zou kunnen opeisen om bijvoorbeeld kinderen aan de controle van hun ouders te onttrekken, indien dat passend wordt geacht, ook al hebben de ouders mogelijk niets gedaan om hun natuurlijke recht om hun kinderen op te voeden te verbeuren. Een dergelijk recht kan de staat natuurlijk niet opeisen, want het is tegen de natuur om het gezin te vernietigen en daarom kan het onmogelijk in het algemeen belang zijn. Fascisten hebben niet de bedoeling om een dergelijke onnatuurlijke claim te maken; maar ze noemen zichzelf soms totalitair, om het te benadrukken, wat betekent dat ze totale autoriteit claimen om te regeren in het algemeen belang. Dit gebruik van het woord is verdedigbaar; maar het is te vatbaar voor verkeerde voorstelling van zaken en zelfs voor onschuldige misverstanden.
Bovendien is de beoogde nadruk volkomen overbodig. De gezonde leer van de burgerlijke macht behoeft geen nadruk, want die luidt dat de heerser krachtens het natuurrecht *volledige* macht heeft ten behoeve van het burgerlijk welzijn. Geen macht kan vollediger zijn dan volledig, en daar kan de kwestie het beste bij blijven, behalve om te kijken wat er met burgerlijk welzijn wordt bedoeld.

In dit verband moet worden opgemerkt dat het nationale organisme niet zonder interne structuur is. Integendeel, het is organisch in zijn geheel. Liefde is het levensprincipe ervan, van echtelijke en ouderlijke liefde binnen het gezin tot patriottisme dat de natie als geheel persoonlijkheid geeft; en tussen deze beperkende manifestaties vormt het tussenconcentraties van allerlei aard, politiek, cultureel en economisch, die beantwoorden aan de behoeften van de natie, of aan de behoeften van individuen in diverse sociale maar subnationale hoedanigheden. Een man kan tegelijk echtgenoot, kiezer in de nationale en subnationale politiek, arts, aandeelhouder in verschillende bedrijven, golfer, natuuronderzoeker, kunstliefhebber en nog veel meer zijn; en in al deze hoedanigheden, sommige van nationaal belang en andere niet, vindt hij zichzelf verbonden met andere individuen door de band van een gemeenschappelijke liefde.

Sommige organische concentraties binnen de natie zijn van zo'n vitaal belang dat we ze alleen kunnen vergelijken met de belangrijkste organen van een mens, terwijl andere meer decoratief zijn. Zo is de heerser duidelijk het hoofd van de natie, landbouw en industrie zijn de handen, en transport is het rode bloed; publiciteit is het nationale oor, en het leger is de beschermende huid; de politie is misschien wel de fagocyten, enzovoort. De Koninklijke Academie daarentegen is een bevallig kuiltje, begeerlijk en dient een doel voor gezondheid en geluk, maar van minder urgentie.

Aangezien dit het leven van het nationale organisme is, volgt daaruit dat vrijheid voor ieder individu bestaat uit de mogelijkheid om een harmonieus evenwicht te vinden tussen alle aspecten van zijn leven die hem eigen zijn gezien zijn algemene en bijzondere aard, ongeacht of deze aspecten individueel of sociaal, belangrijk of onbelangrijk zijn. Bovendien moet gelegenheid in dit verband positief worden opgevat, aangezien liefde het principe van het sociale leven is.
Een kans is niet zomaar een *laissez-faire* om een aanpassing te maken die in de praktijk onmogelijk is, maar de gemeenschap moet een mens alle faciliteiten en aanmoedigingen bieden om harmonie te creëren in alle aspecten van zijn leven, zodat niets anders dan zijn eigen gebrek aan liefde hem daarvan kan weerhouden.

Kans, in de andere betekenis van louter afwezigheid van actieve preventie, kan misschien vrijheid worden genoemd, maar het is verre van vrijheid. De ethiek biedt bijvoorbeeld verschillende criteria waarmee we, althans bij benadering, kunnen inschatten wat het rechtvaardige loon van een arbeider in bepaalde omstandigheden is.
Dit loon kan onder geen enkele omstandigheid lager zijn dan het loon waarmee de man en zijn gezin in een sober bestaan kunnen voorzien, en het zal hoger zijn als de rijkdom die, deels door de arbeid van de man, wordt geproduceerd, meer dan voldoende is om een schamele beloning te bieden aan alle menselijke actoren die betrokken zijn bij de productie van die rijkdom. Maar de liberale theorie negeert het rechtvaardige loon van de ethiek en beschouwt arbeid als een product dat zo goedkoop mogelijk op de arbeidsmarkt moet worden gekocht; zij gaat ervan uit dat een natuurlijk loon voortkomt uit de vrije wisselwerking van vraag en aanbod naar arbeid;

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

en dit is de theorie over lonen die vandaag de dag in de gehele liberale organisatie van Engeland is belichaamd, ook al is het absolute *laissez-faire* aanzienlijk ingeperkt door de sociale wetgeving. In deze omstandigheden is het misschien geen pure onzin om te zeggen dat de arbeider *vrij* is om het marktloon te weigeren en het rechtvaardige loon te eisen, dat de werkgever *vrij* is om het rechtvaardige loon te betalen en het marktloon te negeren. Economen spreken over het looncontract als een vrij contract, en dit kan een betekenis hebben, net zoals het een betekenis heeft om te zeggen dat ik vrij ben om naar de maan te klimmen. De arbeider is vrij om een onrechtvaardig loon te accepteren of zich bij de werklozen aan te sluiten; in ons vrije land is het geen strafbaar feit om werkloos te zijn. En zo is het de werkgever vrij om een onrechtvaardig loon te betalen of te zwichten voor de vrije concurrentie van zijn rivalen en op te houden zijn maatschappelijke functie als werkgever te vervullen. Maar noch arbeider noch werkgever kan gerechtigheid eisen of geven en toch lang zijn maatschappelijke functie blijven vervullen. Daarom geniet geen van beiden vrijheid.
Vrijheid vereist als absoluut minimum dat rechtvaardigheid plaatsvindt bij de uitoefening van sociale functies, want rechtvaardigheid gaat vóór liefde. Als liefde het levensprincipe van het sociale organisme is en zich niet kan uiten in pure sociale rechtvaardigheid, dan moet het sociale organisme duidelijk ziek zijn en de vrijheid aangetast. Vrijheid is sociale gezondheid, een sociale omgeving waarin het individu alle mogelijkheden en aanmoedigingen heeft om harmonie in alle aspecten van zijn leven te bewerkstelligen.

Dit is de ware theorie van vrijheid en laten we die vergelijken met de valse liberale theorie, te midden van de doodsstrijd die de Angelsaksische beschaving nog steeds manmoedig en zielig probeert te koesteren. Op zijn best identificeert de liberale theorie vrijheid niet met *laissez-faire;* deze identificatie was een natuurlijke ontwikkeling vanuit een theorie die oorspronkelijk minder evident onjuist was. Op zijn best en meest presentabel beschouwt de liberale theorie vrijheid als een evenwicht tussen persoonlijke handelingsvrijheid en verplichtingen die voortvloeien uit een sociaal contract dat burgers geacht worden onderling te zijn aangegaan ter wille van de goede orde. De voorwaarden van dit contract moeten worden vastgesteld aan de hand van de publieke opinie, want de stem van het volk is de stem van God.
Individueel eigenbelang is de enige kracht die als werkzaam wordt erkend, namelijk gewoon eigenbelang wanneer persoonlijke vrijheid in overweging wordt genomen, en een verlichte vorm van eigenbelang wanneer de noodzakelijke beperkingen van persoonlijke vrijheid in overweging worden genomen. Liefde speelt hierbij geen enkele rol, omdat alle opoffering van persoonlijke vrijheid die noodzakelijk kan zijn ter wille van de orde, voldoende wordt geacht te worden verklaard door verlicht eigenbelang.

Deze theorie zou heel goed kunnen werken als mensen perfect waren. Ze zou kunstmatig en simpelweg onjuist geformuleerd zijn, maar ik zie geen reden waarom ze niet dezelfde resultaten zou opleveren als de ware theorie; omdat eigenbelang, in zijn perfectie, hetzelfde doel heeft als liefde, namelijk de keuze voor het hoogste goed.

Maar we zijn niet perfect. We zijn in wezen goed en waarheidslievend, maar niet perfect; we zijn absoluut vervormd naar eigenbelang van het soort dat egoïsme wordt genoemd, wat het tegenovergestelde is van liefde. Die vervormdheid is niet voldoende om ons van nature anders dan goed en mooi te maken, maar het is een duidelijke en onmiskenbare smet. Niemand ontkent of kan het bestaan ervan ontkennen, of hij nu de christelijke leer van de zondeval aanhangt of ons beschouwt als een evolutie van apen naar supermensen.

In dit licht zou je kunnen verwachten dat de liberale theorie evenveel, maar niet meer, afwijkt van de volmaakte werking als de mensheid afwijkt van de volmaakte verlichting in haar inschatting van eigenbelang; en je zou je kunnen afvragen welke betere werkhypothese we kunnen verwachten of hopen in een onvolmaakte wereld. Het is allemaal heel mooi om te spreken over liefde als het levensprincipe van de samenleving; maar aangezien de werking van de liefdestheorie net zozeer beïnvloed zal worden door onze neiging tot egoïsme als de theorie van het verlichte eigenbelang, wat schiet ik er dan mee op om de ene theorie door de andere te vervangen?

Een dergelijke redenering is misschien bedrieglijk, maar zou onjuist zijn, want de liefdestheorie is waar, terwijl
******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

De theorie van het verlichte eigenbelang, wat win ik ermee dat de valse theorie beter werkt dan een simpelweg valse theorie zou moeten, omdat liefde haar nog steeds helpt; en ik geef toe dat de ware theorie niet zo goed zal werken als zou moeten, omdat liefde besmet is met egoïsme. Maar desondanks blijft het waar dat de liberale theorie een valse theorie is, en een valse theorie in menselijke aangelegenheden moet, aangezien we onvolmaakt zijn, op de lange termijn noodzakelijkerwijs tot de ondergang leiden. Dat moet ook wel, vanuit abstracte principes.

Maar ik hoef me niet op abstract redeneren te verlaten. De liberale theorie bestaat al lang genoeg om ons in staat te stellen het ruïneuze proces dat zich daadwerkelijk afspeelt, te observeren. Toen ze voor het eerst werd geformuleerd, was de onvolmaaktheid van haar werking misschien niet groter dan de onvolmaaktheid van de mensheid. Sterker nog, ze had helemaal geen noemenswaardige werking; pas toen de theorie tot uitdrukking kwam in de economische doctrine en in de daarop gebaseerde politieke actie, groeide haar werking uit tot de liberale organisatie van de samenleving die ons nu bijna machteloos in haar greep houdt.

De uitdrukking van de puur theoretische hypothese van het liberalisme in de economie, en in de daarop gebaseerde politiek, was een kwestie van redeneren; en dat redeneren was het begin van het degeneratieproces. Zolang het hart vrij was om de valse theorie te overstijgen, konden er geen resultaten lager zijn dan de laagheid van de mensheid; maar redeneren op basis van een valse theorie kan onbegrensd leiden tot laagheid. Aanvankelijk was de veronderstelde balans tussen persoonlijke handelingsvrijheid en offers ter wille van de orde misschien slechts lichtjes scheefgetrokken ten gunste van persoonlijke vrijheid; maar naarmate mensen aan die valse balans gewend raakten en erover begonnen te redeneren, vond hun egoïstische inslag gemakkelijk excuses om de balans wat meer in het voordeel van persoonlijke vrijheid te laten doorslaan. En zo ging het proces door tot we bij het naakte *laissez-faire aankwamen,* dat plechtig werd verkondigd als de hoogste economische en politieke wijsheid.

Tegen die tijd waren we slaven van de valse theorie, althans in onze hoedanigheid als individu. Het had geen zin om goedhartig te zijn; onbeperkte concurrentie was aan de orde van de dag en werd beschermd door de wetten van het land en de gehele organisatie van de maatschappij; een goedhartig man kon alleen maar zuchten en zichzelf wijsmaken dat zaken zaken waren, dat de wetten van de economie de onverbiddelijke wetten van de jungle waren – eten of gegeten worden.

Maar de menselijke natuur bleef goed en mooi, en de resultaten van *laissez-faire* waren ronduit schokkend. Het individu kon er niets aan veranderen, maar de gemeenschap als geheel kon de wet van de jungle wel in toom houden; en zo kwam het dat mensen zich tot politieke actie wendden, terwijl ze voorheen eisten dat de industrie met rust werd gelaten en er steeds meer op aandrongen om in te grijpen met sociale wetgeving.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nationaal Socialist door William Joyce

THOMAS CARLYLE staat op de eerste plaats onder de Britse denkers die hem voorgingen. In hun geschriften toonden zij enkele van de belangrijkste stromingen van de fascistische filosofie, en onder hen droegen Shakespeare en Goldsmith veel bij; maar in de enorme omvang van Carlyle's geschriften is er niets dat kan worden beschouwd als iets anders dan het product van een nationaalsocialistische geest. Hijzelf had de geest van het nationaalsocialisme lang voordat die naam bestond. Zijn woorden zijn altijd de woorden van een patriot. Zijn hartstochtelijke vaderlandsliefde voldeed in zijn eigen tijd misschien niet aan de eisen van patriottisme, omdat hij niet van abstractie hield, maar van het volk; en hierin schuilt precies het fundamentele verschil tussen het oude en het nieuwe patriottisme. Het oude houdt zich bezig met ideeën en uiterlijke kenmerken; het nieuwe houdt zich bezig met de realiteit van het volk zelf, en is patriottisme omdat het socialisme is in de enige eervolle betekenis die aan de term kan worden toegekend.

Het doel van dit korte artikel is niet om over Carlyle te schrijven, hem te bekritiseren of toe te voegen aan de toch al logge massa generalisaties die onvermijdelijk rond elke grote schrijver geweven moeten worden. En nog minder is het onze bedoeling om te bespreken wat de onoplettende zou omschrijven als "Carlyles politiek". Laat degenen die over een overvloed aan tijd beschikken, zich dan maar bezighouden met onderzoek dat moet aantonen dat de grote auteur een Whig of een Tory was. Aantonen dat hij een van beide was, zou moeilijk zijn; maar afgezien van de moeilijkheid zou het nutteloos zijn, omdat deze oude termen niets betekenen wat er vandaag de dag in de Britse politiek nog bestaat. In plaats van te proberen onze stelling te bewijzen, zullen we Thomas Carlyle daarom nog eens introduceren.

Voor degenen die, onverstandig genoeg, lang afscheid van hem hebben genomen, laat hem dan zelf spreken, en zijn woorden zullen voor de nationaalsocialist zowel een inspiratie als een bevestiging van de fascistische theorie zijn. Elke voorstander van het fascistische nationaalsocialisme is zich bewust van de beschuldiging die voortdurend tegen zijn beweging wordt geuit: dat hij samenzweert om de vrijheid te vernietigen. Misschien is er wel geen enkele beschuldiging die vaker tegen de nationaalsocialistische geloofsovertuiging wordt geuit.

Bladerend door de pagina's van *Past and Present* lezen we:

> Vrijheid? De ware vrijheid van een mens, zou je zeggen, bestaat erin dat hij het juiste pad vindt, of gedwongen wordt het te vinden, en dat te bewandelen. Om te leren of onderwezen te worden in het werk waartoe hij daadwerkelijk in staat is, en vervolgens, met toestemming, overreding en zelfs dwang, daarmee aan de slag te gaan. Dat is de ware gelukzaligheid, eer, 'vrijheid' en het maximum aan welzijn. Als vrijheid dat niet is, dan kan vrijheid mij persoonlijk weinig schelen.

Waarschijnlijk is de uitspraak dat vrijheid zonder discipline onmogelijk is, nooit duidelijker geweest.

Evenzo zien we hier een duidelijke eis voor het recht om te handelen. Zoals Sir Oswald Mosley zegt: "Het begin van vrijheid is het einde van economische chaos. Maar hoe kan economische chaos overwonnen worden zonder de macht om te handelen? Constitutionele vrijheid moet behouden blijven, maar die vrijheid komt tot uiting in de macht van het volk om het parlement en de regering te kiezen, en zo de gewenste leiderschapsvorm te kiezen. Verder kan het niet gaan." Of om het officiële manifest van de

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Britse Unie: Fascisme is een leiderschap van de natie. Het is geen dictatuur in de oude betekenis van het woord, wat een regering tegen de wil van het volk in impliceert. Het is dictatuur in de moderne betekenis van het woord, wat een regering inhoudt die door het volk wordt bewapend met volledige macht om problemen te overwinnen die moeten worden opgelost als de natie wil overleven.

Carlyle's leer van leiderschap en autoriteit omvat geen van beide houdingen die de oude partijen ten opzichte van klassen aannamen. Snobisme en klassenstrijd zijn voor hem even weerzinwekkend. Lange citaten kunnen nauwelijks gerechtvaardigd worden, tenzij ze van uitzonderlijke waarde zijn, maar hier nemen we de vrijheid een lange passage te citeren, omdat deze een van de belangrijkste is die ooit in onze taal is geschreven:

> “Twee mannen eer ik, en geen derde. Ten eerste, de moeizame Ambachtsman die met aarden werktuigen moeizaam de Aarde verovert en haar tot de man maakt. Eerbiedwaardig is voor mij de harde Hand; krom, grof; waarin niettemin een sluwe deugd schuilt, onoverwinnelijk koninklijk, als van de Scepter van deze Planeet. Eerbiedwaardig is ook het ruwe gezicht, door weer en wind gebruind, bezoedeld, met zijn ruwe intelligentie; want het is het gezicht van een Mens die leeft als een mens.
> O, maar des te eerbiedwaardiger om je ruwheid, en zelfs omdat we je zowel moeten berouwen als liefhebben! Moeilijk te behandelen broeder! Voor ons was je rug zo krom, voor ons waren je rechte ledematen en vingers misvormd: jij was onze dienstplichtige, op wie het lot viel, en het vechten in onze gevechten was zo misvormd. Want ook in jou lag een door God geschapen vorm, maar die mocht niet ontvouwd worden; bezaaid moest hij staan met de dikke verklevingen en ontsieringen van de arbeid; en jouw lichaam, net als je ziel, mocht geen vrijheid kennen. Maar zwoeg voort, zwoeg voort: je bent in je plicht, wie wil, mag erbuiten; je zwoegt voor het absoluut onmisbare, voor het dagelijks brood.
>
> Een tweede man eer ik, en nog hoger: Hij die gezien wordt als zwoegend voor het geestelijk onmisbare; niet het dagelijks brood, maar het Brood des Levens. Is hij niet ook in zijn plicht; strevend naar innerlijke harmonie; deze onthullend, door daad of woord, door al zijn uiterlijke inspanningen, of ze nu hoog of laag zijn? Het allerhoogst wanneer zijn uiterlijke en innerlijke inspanning één zijn: wanneer we hem Kunstenaar kunnen noemen; niet slechts een aardse Vakman, maar een geïnspireerde Denker, die met een door de hemel geschapen Werktuig de Hemel voor ons verovert! Als de arme en nederige arbeid die wij verrichten, Voedsel oplevert, moet dan niet de hoge en glorieuze arbeid voor hem in ruil daarvoor, dat hij Licht, Leiding, Vrijheid en Onsterfelijkheid ontvangt? Deze twee, in al hun gradaties, eer ik: al het andere is kaf en stof, dat de wind laat waaien waarheen hij wil.

De waardigheid van arbeid is nooit getrouwer verwoord dan in deze regels, die Carlyle alleen al tot een groot nationaalsocialistisch denker verheffen. Talloze socialistische schriftgeleerden hebben veel over dit onderwerp geschreven, maar geen van hen behandelt het thema op deze manier. In het beste geval wordt arbeid voorgesteld als een last, en in het slechtste geval als een vloek. Hun algemene houding is dat arbeid een opportunistisch en onvermijdelijk onrecht is dat de mens wordt aangedaan die zich van zijn schande moet verlossen door de hoogste prijs voor zijn diensten te eisen. Maar hoe hoog de prijs die hij behaalt ook is, in de socialistische filosofie zal hij slechts een "loonslaaf" zijn. Het is daarom interessant om te lezen wat Carlyle te zeggen heeft over de motieven voor heldendom en prestatie. Hij schrijft: "Het is een lasterlijke bewering dat mensen tot heldhaftige daden worden

> aangezet door gemak, hoop op plezier, beloning – een suikerklontje van welke aard dan ook in deze wereld of de volgende. In de meest verachtelijke sterveling schuilt iets nobelers. De arme, vloekende soldaat, ingehuurd om neergeschoten te worden, heeft zijn eer als soldaat, los van de exercitievoorschriften en de shilling per dag. Het is niet om zoete dingen te proeven, maar om nobele en ware dingen te doen, en zichzelf te rechtvaardigen onder Gods Hemel als een door God geschapen Mens, waar de armste zoon van Adam vaag naar verlangt."

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

> Door hem de manier waarop hij dat doet te laten doen, ontsteekt de saaiste dagloner in een held. Ze doen de mens die zegt dat hij zich door gemak laat verleiden, ernstig onrecht aan. Moeilijkheid, zelfverloochening, martelaarschap, dood, zijn de verleidingen die op het hart van de mens inwerken. Ontsteek het innerlijke, geniale leven in hem, je hebt een vlam die alle lagere overwegingen verbrandt.

Dergelijke sentimenten kunnen nooit hun oorsprong vinden bij de financiële democratie of haar bewonderaars. Carlyle, dat moet gezegd worden, bespreekt hier motieven voor heldendom, niet voor louter werk. Hij pakt het oude marxistische dogma, bekend als de arbeidswaardetheorie, bij de wortel aan en vernietigt het. Hij toont het helderste begrip van wat Marx nooit zou begrijpen: dat creatief intellect en heldhaftig handelen volstrekt onvergelijkbaar zijn met de gewone arbeidsprocessen; en dat de edelste en daarom belangrijkste prestaties van de mens geenszins onder de categorie van louter mechanische inspanning kunnen worden geschaard.

Carlyle, zo zou men kunnen tegenwerpen, stelt de mens slechts voor als een redeloos of onredelijk wezen. Als dat zo is, heeft Carlyle gelijk.

In sommige samenlevingen slinkt heldendom tot het laagste niveau. In de financieel-democratische landen wordt het tegenwoordig zelfs geminacht en gehaat door Joodse financiers, omdat het het nationale karakter zou vormen met de trots die nationale onafhankelijkheid eist; maar dat heldhaftigheid eerder regel dan uitzondering kan zijn, is aangetoond in Duitsland en Italië. Hoewel het hele doel van het fascistische systeem is om het lot van de bevolking onherkenbaar te verbeteren, is de overgrote meerderheid van de mensen bereid alles op te offeren, niet voor materieel gewin, maar voor de principes die zij heilig achten.

Onze auteur toont in een zeer treffende passage de ware relatie tussen arbeid en imperialisme. Wanneer beweerd wordt dat Thomas Carlyle slechts een socialist was, moeten we denken aan de propaganda die het internationale socialisme al zoveel jaren tegen het imperialisme voert, en een van de meest treffende passages in Sartor Resartus aanhalen:

'Dat is waar, jij Gold-Hofrath,' roept de professor elders, 'het is inderdaad veel te druk.' Intussen, welk deel van deze onbeduidende aardbol hebben jullie daadwerkelijk bewerkt en uitgegraven, totdat het niet meer groeit? Hoe dicht is jullie bevolking in de pampa's en savannes van Amerika; rond het oude Carthago en in het binnenland van Afrika; op beide hellingen van de Altaïsche keten, op het centrale plateau van Azië; in Spanje, Griekenland, Turkije, het grimmige Tartarije, de Curragh van Kildare? Eén man, zoals ik het heb begrepen, zal in één jaar, als je hem de aarde leent, zichzelf en negen anderen voeden. Helaas, waar zijn nu de Hengisten en Alariken van ons nog steeds gloeiende, zich nog steeds uitbreidende Europa; die, wanneer hun thuis te eng wordt, zich zullen inschrijven en, als vuurpilaren, die overtollige massa's ontembare levende moed zullen voortleiden; nu niet uitgerust met strijdbijl en strijdwagen, maar met stoommachine en ploegschaar? Waar zijn ze? – Hun wild beschermend?

Het is interessant om hier een voorbeeld te noemen van de houding ten opzichte van de aristocratie die Carlyle bijna altijd herhaalt. Hij was een te diepzinnige denker en oneindig te eerlijk om te beweren dat de aristocratie onnodig was. Steeds weer wordt in zijn geschriften duidelijk gemaakt dat hij zich geen volk kan voorstellen dat als gemeenschap functioneert zonder leiding van een klasse van leiders. Maar wat hij van deze klasse verwacht, wordt ook heel duidelijk gemaakt en staat in schril contrast met wat de mensen van zijn tijd ontvingen en wat de mensen van onze tijd, voor een zeer korte tijd, nog steeds zullen ontvangen. Hij wilde een echt Brits Rijk opbouwen, en dit verlangen is duidelijk in zijn eigen woorden verwoord:

> "Engeland, binnenkort zal dit eiland van ons nog maar een klein deel van de Engelsen herbergen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

> In Amerika, in Nieuw-Holland, van oost naar west tot aan de Antipoden, zal een Saksenrijk grote delen van de aardbol bestrijken. En wat is het nu dat al deze landen in feite tot één natie bijeen kan houden, zodat ze niet met elkaar in conflict raken en vechten, maar in vrede en broederlijke omgang leven? Dit wordt terecht beschouwd als het grootste praktische probleem, iets wat allerlei soevereiniteiten en regeringen hier moeten bereiken.
> Wat zal dit bereiken? Parlementaire wetten, administratieve premiers kunnen dat niet. Amerika is van ons gescheiden voor zover het parlement het zou kunnen scheiden. Noem het niet fantastisch, want er schuilt veel realiteit in. Hier, zeg ik, is een Engelse koning, die door geen enkel parlement, noch door een toevallige samenvoeging van parlementen, van de troon gestoten kan worden. Deze koning, Shakespeare, schittert hij niet met gekroonde soevereiniteit over ons allen als het edelste, zachtaardigste en toch sterkste van alle verenigende tekenen; onverwoestbaar?

De conclusie is natuurlijk niet dat we Shakespeare als fascistische keizer zouden willen, maar dat de sterkste banden hun kracht werkelijk moeten vinden in de spirituele cultuur van ons volk, waar ter wereld ze zich ook bevinden; en uiteindelijk betekent deze stelling niets meer dan dat het gedrag en lot van volkeren worden bepaald door de filosofieën die ze aanhangen. Grondig geïnformeerd zijn over de nobelste filosofie betekent nobele daden verrichten; vernederd worden door een bastaardvervalsing van negroïde en Semitische culturen betekent de ondergang van de blanke man.

Carlyle wist dat noch verdragen noch conferenties de door hem zo gewenste wereldeenheid konden bewerkstelligen. De verwezenlijking ervan kon alleen mogelijk worden gemaakt door spirituele eenheid. Zoals we bij een andere gelegenheid schreven: "Waar geen collectieve geest is, kan geen collectieve veiligheid zijn." Maar deze bron van spirituele kracht, deze cultuur en filosofie, kan alleen voortkomen uit een ware aristocratie die niet gebaseerd is op klassenconventies zoals die in de financiële democratie. Aan de andere kant benadrukte Carlyle terecht het verband tussen landbezit en de macht om de cultuur van een land te beïnvloeden. In *Past and Present* wordt terecht gezegd: "Land is de juiste basis van een aristocratie; wie het land ook bezit, hij is, meer dan wie ook, gouverneur, onderkoning van het volk op het land. Het is in deze tijd zoals het was in die van Henry Plantagenet en Abt Samson, zoals het in alle tijden zal zijn. Het land is de moeder van ons allen; het voedt, herbergt, verheugt, verrijkt ons allen liefdevol: op hoeveel manieren, van ons eerste ontwaken tot onze laatste slaap op haar gezegende moederschoot, omarmt zij ons allen, als met gezegende moederarmen."

Carlyle voorzag de gevolgen van de Industriële Revolutie echter niet volledig. Hij kon zich de dag nauwelijks voorstellen waarop alles verwoest zou zijn en de landbouwer, de boer, de landeigenaar, tot een positie van ellendige onmacht zou worden gereduceerd, beladen met de ketenen van de Joodse woeker.
Hij had niet gedacht dat de landeigenaar in deze beklagenswaardige toestand de rol van een welwillende aristocraat zou kunnen spelen; want voor hem betekende aristocratie macht, en macht betekende verantwoordelijkheid en dienstbaarheid. "Een hoge klasse", schrijft hij, "zonder plichten te vervullen is als een boom geplant op een steile helling; aan de wortels waarvan de hele aarde is verbrokkeld. De natuur erkent geen mens die geen martelaar is. Wat is de betekenis van adel als dit nobel is? In een dapper lijden voor anderen, niet in een luiheid om anderen voor ons te laten lijden, lag adel ooit."

Om de haverklap kun je in Carlyle passages lezen over de omstandigheden van zijn tijd die evenzeer van toepassing zouden zijn op de omstandigheden van onze tijd. Je kunt je nauwelijks onttrekken aan de vraag of er in de afgelopen honderd jaar iets met het Parlement is gebeurd als je leest:

"Het Parlement zal zich, met alle mogelijke moeite, uit die diepe sleur van nietsdoen moeten rukken; en leren om overal iets verheffender te zeggen dan laissez-faire. Als het Parlement het niet kan leren, wat moet er dan van het Parlement worden? De zwoegende miljoenen van Engeland vragen het aan hun ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Het Engelse Parlement bovenal, kunt u ons regeren of niet? Het Parlement met zijn privileges is sterk; maar de Noodzaak en de Natuurwetten zijn sterker dan het. Als het Parlement dit niet kan, voorspellen we dat het Parlement iets anders zal doen, en wel dingen die, op de vreemdste en niet de gelukkigste manier, de verwezenlijking ervan zullen bevorderen – waarschijnlijk niet veel in het voordeel van het Parlement! Hoe dan ook, het moet gebeuren.

Zoals Adolf Hitler zei: "Etwas muss geschehen." Of zoals Oswald Mosley opmerkte: "Het resultaat van beide systemen van de twee grote organisatiepartijen van de staat is uiteindelijk hetzelfde: stabiliteit verward met reactie en weerstand tegen verandering, samen met vooruitgang verward met obstructief debat en onverantwoordelijkheid van commissieleden, eindigen beide in chaos. Beide zijn instrumenten om te voorkomen dat dingen gedaan worden en de eerste vereiste van de moderne tijd is dat dingen gedaan moeten worden." Deze passage uit The Greater Britain toont een overeenkomst met Carlyle die voorbij overtuiging overgaat in een manier van uitdrukken.

Elke willekeurige passage kan door onze auteur worden gekozen om zijn haat tegen het vuile te illustreren materialisme van de Manchester School:

"In deze gecompliceerde tijden", schrijft hij, "met contante betaling als enige verbinding tussen mens en mens, verklaart de werkende klasse van de mensheid, op hun verwarde maar zeer nadrukkelijke manier, aan de niet-werkende klasse, dat ze geregeerd zullen worden; dat ze dat moeten doen, op straffe van chartisme, gewelddadigheden, roofovervallen en zelfs nog ergere dingen dan die welke·contante betaling als enige verbinding vormen; en er zijn zoveel dingen die niet met contant geld te koop zijn! Contant geld is een groot wonder, maar toch heeft het niet alle macht in de hemel, noch op aarde."

Gezien alles wat Carlyle heeft geschreven en alles wat er over hem is geschreven, zou het ijdel en aanmatigend zijn om in zo'n kort artikel te proberen een volledige analyse van zijn werk te maken. Het zou zelfs voorbarig zijn om passages uit zijn geschriften te selecteren en ze te beschouwen als louter politieke geloofsbelijdenissen. Om deze reden hebben we de andere en directere methode gekozen: willekeurig passages uit zijn immense werk selecteren die niet bedoeld zijn om beperkt te worden door louter politieke doctrine, maar die in geest en rede uitingen zijn van nationaalsocialistisch denken waar elke fascist trots op zou mogen zijn.

Mocht worden gesuggereerd dat de selectie door partijdigheid is aangetast, dan is het enige antwoord dat geen enkele verantwoordelijke persoon Carlyle ooit van inconsistentie heeft beschuldigd. De filosofie die we op de ene pagina vinden, vinden we ook op de andere, en zo tot het einde van het boek. In plaats van aan te nemen dat onze aanvankelijke stelling naar tevredenheid van de lezer is bewezen, zouden we er veel meer de voorkeur aan geven dat hij het bewijs zelf zoekt in de verdere studie van Thomas Carlyle, wiens hardheid en zuiverheid van denken een voorbeeld zouden moeten zijn voor hen die de stalen geloofsovertuiging van een ijzeren tijdperk aanhangen, die, in de woorden van Mosley: "door de woorden van illusie heen snijdt naar het bereiken van een nieuwe realiteit".

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

William Morris - Nationaal Socialist door Arthur Reade

T De houding van Engelse socialisten ten opzichte van William Morris heeft al lang verbazing en teleurstelling gewekt bij zijn bewonderaars. Hier was een man, een van de grootsten van de 19e eeuw, die op het hoogtepunt van zijn macht veel van zijn vroegere belangen verwaarloosde om zich in de socialistische beweging te storten. Geen enkele Engelsman van gelijkwaardig kaliber had zich ooit bij de beweging aangesloten. En toch is hij in zekere zin altijd een vreemdeling in de beweging gebleven en wordt hij door zijn mede-socialisten ook zo ervaren. Zijn grootheid is soms met enige moeite door hen erkend, er is lippendienst bewezen aan zijn werk en prestaties, maar ze hebben hem nooit hun hart gegeven, hem nooit als een van hen beschouwd, en ook niet als hun bezielde leider. Die positie is voorbehouden aan de Duitse Jood Karl Marx.

Dit feit werpt aanzienlijk licht op de verlegenheid die Morris' aanwezigheid onder de socialisten veroorzaakte. Hij was het inderdaad met hen eens in zijn verlangen een einde te maken aan de ellendige armoede en de daarmee gepaard gaande kwalen, en in zijn geloof dat het socialisme, in welke vorm dan ook, de uitweg bood. Maar zijn levensvisie en zijn visie op het socialisme verschilden in veel essentiële opzichten van die van de "kameraden" en hij voelde in zijn botten dat een maatschappij die zichzelf aan hen aanbeval, een gevangenis voor hemzelf zou zijn. Hij worstelde plichtsgetrouw met Marx en probeerde hem gewetensvol te absorberen. Hij had zelfs momenten van enthousiasme voor "Das Kapital". Maar op de lange termijn kwam er iets in hem, sterker dan zijn oppervlakkige zelf, in opstand. Hij wilde een revolutie – ja, maar deze marxistische maatschappij was niet de levenswijze die overeenkwam met zijn visie. Ze was hem veel te mechanisch, te abstract, te stedelijk; te kosmopolitisch, te on-Engels.

Tussen de levensvisie van Marx en Morris gaapte inderdaad een grote kloof. Marx was een kosmopolitische Jood, Morris was een Zuid-Engelsman. Marx was een man van de studeerkamer, Morris een man van de buitenlucht en de werkplaats. Marx koesterde de stad, Morris droomde altijd van een platteland gezuiverd van "snuivende stoom en zuigerslag" en van een Londen "klein, wit en schoon". Marx was een machine-enthousiasteling, Morris verlangde ernaar het individuele vakmanschap dat Engeland mooi had gemaakt, nieuw leven in te blazen. Marx was een materialist, met visioenen van een gemechaniseerde sociale organisatie, Morris was een dichter, en als zodanig een beetje een anarchist. Marx predikte klassenhaat en burgeroorlog. De roep van Morris' hart was om kameraadschap. "Kameraadschap is de hemel, en gebrek aan kameraadschap is de hel: kameraadschap is het leven, en gebrek aan kameraadschap is de dood! En de daden die jullie op aarde verrichten, doen jullie omwille van de kameraadschap."

Morris was dus, hoe hard hij het ook probeerde, in zijn hart nooit een marxist. Kosmopolitisme, of het nu ging om internationaal socialisme of internationale financiën, was een gruwel voor hem. Niet alleen als dromer van dromen werd hij geboren uit zijn tijd, maar ook als socialist. Als socialist was hij een voorloper van iets dat nog in de baarmoeder van de tijd zat. Zijn spirituele affiniteiten lagen bij een beweging die pas lang na zijn dood ontstond en zich verzamelde. Zijn ware plaats is niet onder de marxisten, maar onder de nationaalsocialisten.

Want Morris was een man met sterke passies en niets in zijn leven was sterker of constanter dan zijn passie voor Engeland. Hoe liefdevol en begripvol schrijft hij over haar uiterlijk.

'Het land is een klein land, te veel opgesloten in de smalle zeeën, naar het schijnt, om veel ruimte te hebben om uit te groeien tot een enorm gebied; er zijn geen grote woestenijen die overweldigend zijn in hun somberheid, geen

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

grote eenzame wouden, geen angstaanjagende, onbetreden bergwanden: alles is afgemeten, gemengd, gevarieerd, en glijdt moeiteloos van het ene in het andere; kleine rivieren, kleine vlaktes die snel opzwellen en hooglanden worden, allemaal omringd door mooie, ordelijke bomen; kleine heuvels, kleine bergen, omheind met netten van schapenpaden: geen gevangenis of paleis, maar een fatsoenlijk thuis."

Dezelfde liefdevolle waardering is terug te vinden in de prachtige beschrijvingen van het Engelse landschap in de inleidingen, maand na maand, van de verhalen van "The Earthly Paradise", en vormt een voortdurende begeleiding van die droom van een vernieuwd en ontwaakt Engeland, die het thema vormt van "News from Nowhere", en die zoveel kleur en glans verleent aan "A Dream of John Ball". Morris' socialisme werd inderdaad grotendeels geïnspireerd door het verlangen om de oude Engelse waarden te redden of te herwinnen, de glorie van haar architectuur, de schoonheid van haar landschap, het individuele vakmanschap dat zelfs van haar eenvoudigste volk ambachtslieden maakte, het karakter van haar volk "inderdaad rustiek en bekrompen, maar serieus, oprecht en van eenvoudige gewoonten." In een afgelegen hoek van de Boven-Theems, vertelde hij ooit aan een publiek in Birmingham, had hij zojuist een half dozijn "kleine dorpskerkjes" gezien, "die elk een prachtig kunstwerk zijn. Dit zijn de werken van de boeren aan de Theems, zoals u ons zou noemen - niets grootser dan dat. Als dezelfde soort mensen ze nu zouden ontwerpen en bouwen, zouden ze niets beters kunnen maken dan de gewone, eenvoudige, non-conformistische kapelletjes die je verspreid over nieuwe buurten ziet. Daar komen ze mee overeen..." En over Westminster schreef hij: "De auteurs van dit grote epos zelf hebben geen namen achtergelaten. Want het is inderdaad het werk van niemand anders dan van de mensen in Zuidoost-Engeland. Het was het werk van de onafscheidelijke wil van een groep mannen, die werkten, zoals ze leefden, omdat ze niet anders konden..." Om in termen van het moderne leven een equivalent te vinden van die prestatie, die geest van een vroeger, gelukkiger Engeland - dat was de drijvende kracht achter Morris' socialisme.

Zijn werkelijke plaats bevindt zich dus in een socialisme dat niet langer kosmopolitisch is, maar nationaal is geworden. En doordrenkt als hij is van de middeleeuwen, zal hij bijzondere interesse hebben gehad in al die aspecten van het nationaalsocialisme die doen denken aan de middeleeuwse ambachtsgilden. Dat de corporatieve staat het burgerschap niet louter op een territoriale basis zou baseren, maar op actief lidmaatschap van een groot gilde van arbeiders, zou hem de hoogste vorm van gezond verstand hebben toegeschenen.
Hij zou het inderdaad betreurd hebben dat de individuele ambachtsman uit de middeleeuwen zo sterk was vervangen door de ingenieur en de technicus. Maar hij zou hebben gevoeld dat de bedrijfsstaat, door het belang van de georganiseerde arbeiders als zodanig te erkennen, door de juiste gedachte werd geïnspireerd.
Te lang was de politiek losgekoppeld van de behoeften en verlangens van de gewone man en overgelaten aan de gespecialiseerde handen van die juristen, schurken die op een achterstand staan en spijt hebben van wier monopolies de woedende bevolking in "A Dream of John Ball" zo graag af wil. In "News from Nowhere" zijn de Houses of Parliament slechts een interessant overblijfsel. Engeland wordt geregeerd door en voor de Engelsen en is niet langer de pion van de financiële belangen die vandaag de dag haar partijpolitiek in Westminster manipuleren.

Een ander kenmerk van het nationaalsocialisme dat Morris' volledige instemming zou hebben gehad, is de nadruk op het fundamentele belang van de landbouw. Morris, net als de nationaalsocialisten van vandaag, zag een gelukkige gemeenschap niet in termen van grote steden, maar van een voornamelijk agrarische samenleving. Het land is voor hem een passie. "De aarde en de groei ervan en het leven erop! Kon ik maar zeggen of laten zien hoe ik ervan hou!"

Maar niet alleen als iets om gedichten over te schrijven. Ook als iets om te cultiveren en een sterk ras te koesteren. Een van de mooiste taferelen ter wereld voor Morris waren "de groen groeiende akkers waar de groei begon" en in een van zijn brieven spreekt hij over augustus, met zijn gouden oogst.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

velden, als de beste maand aller tijden om het Engelse platteland te verkennen. "News from Nowhere" bevat een verrukkelijk vignet van de hooiers aan het werk in de Theemsvallei, allemaal vrolijk gekleed, zodat de weide eruitzag als een gigantisch tulpenperk. "Alle handen werkten doelbewust, maar goed en gestaag, hoewel ze zo luidruchtig en vrolijk praatten als een bos herfstspreeuwen." Het landschap werd al lang niet meer als iets waar op werd neergekeken, dat het werd verwaarloosd, dat het saai was. Elders schrijft hij: "Ik wil dat de stad doordrenkt is van de schoonheid van het platteland, en het platteland met de intelligentie en het levendige leven van de stad."

Morris zou inderdaad enthousiast hebben gezworen bij de hele doctrine die onder de naam economische autarkie valt. Hij begreep de romantiek en het nut van handel en schilderijen, onder de oude London Bridge, de kabbelende groene golven.

"Enkele kielen met Levantijnse duigen, gehouwen uit
het taxushout op de verbrande heuvel, en puntige
kruiken die met Griekse handen moeizaam werden
gevuld, en gekoesterde schaarse specerijen uit een
verre zee, goudlaken uit Florence en
wandtapijten uit Ieper, en linnen uit Brugge en vaten uit Guienne."

Bepaalde mooie en zeldzame dingen moesten noodzakelijkerwijs via handel worden verkregen. Maar voor de moderne economische doctrine van leven van de export, van alles opofferen aan "een gunstige handelsbalans", had hij niets dan minachting. De basis en het geheim van een gelukkig leven lagen voor hem in het produceren van dingen van eigen bodem. Een klassieke uitdrukking van dit gevoel is te vinden in zijn beschrijving van het leven van de mannen van Burgdale in die nobele roman "The Roots of the Mountains". In "News from Nowhere" heeft Engeland zich bevrijd van haar afhankelijkheid van een immense buitenlandse handel en geluk en aanzienlijke overvloed gevonden in haar eigen middelen.

Nog een andere link tussen het nationaalsocialisme en Morris is te vinden in diens filosofie van *Kraft durch Freude* (Kracht door Vreugde). Dit valt nauw samen met Morris' leer over werkvreugde. Veel gewone socialistische propaganda probeert werk af te schilderen als een vloek. Dit staat mijlenver van Morris af. "Ik probeerde te bedenken wat er met me zou gebeuren," schrijft hij, "als ik mijn gewone dagelijkse werk zou worden ontzegd; en ik wist dat ik zou sterven van wanhoop en vermoeidheid." Maar hij was van mening dat "geen werk dat niet met plezier kan worden gedaan, de moeite waard is", en hij streefde er met zijn socialisme naar dat al zijn collega's ook in staat zouden zijn om het werk te kiezen dat ze leuk vonden en ervan te houden zoals hij. Over de boeren aan de Theems waar hij al naar verwees, schreef hij: "Er was een tijd dat iedereen die iets maakte, naast een nuttig stuk goederen ook een kunstwerk maakte, en het gaf hen 'plezier om het te maken'. Wat ik ook betwijfel, daar twijfel ik niet aan." En verwijzend naar de huidige tijd, zegt hij: "In een goed geordende maatschappij zou iedere man die bereid is te werken verzekerd moeten zijn van: Ten eerste, eervol en passend werk; Ten tweede, een gezond en mooi huis; Ten derde, volledige vrije tijd voor rust van geest en lichaam." Hoe ver zijn we daar vandaag de dag nog van verwijderd! Kijkend uit een raam in Hammersmith, hoort hij het "geschreeuw en gegil en alle vernedering die de glorieuze tong van Shakespeare en Milton uitstraalt" en ziet hij "de brute, roekeloze figuren en gezichten voorbijgaan." "Ik weet door mijn eigen gevoelens en verlangens wat deze mannen willen, wat hen gered zou hebben van deze diepste diepte van wreedheid: werk dat hun zelfrespect zou vergroten en de lof en sympathie van hun medemensen zou winnen, en woningen waar ze met plezier naartoe zouden kunnen gaan, een omgeving die hen zou kalmeren en verheffen; redelijke arbeid, redelijke rust." Hij gelooft niet in overmatige specialisatie – een man zou zich met veel verschillende dingen moeten kunnen bezighouden. En plezier is te vinden in inspanning en inspanning, net zo goed als in het meer delicate en verfijnde werk. “News from Nowhere” bevat een energieke

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

beschrijving van een groep mannen die energiek aan het wegonderhoud werken zijn en van het plezier dat ze daarin hebben, en een woord van spijt dat het ruwe werk in deze utopische tijden steeds schaarser wordt.

Een ander raakvlak tussen Morris en het nationaalsocialisme is zijn hartstochtelijke verlangen dat een volk tot zijn eigen wortels zou komen. Van begin tot eind was hij een groot Noord-Europeaan. Hij had misschien kritiek op Hitlers nadruk op ras, omdat hij het overdreven vond, maar hij verafschuwde het kosmopolitisme dat daaraan ten grondslag lag en was diep Noords van hart. Hoewel hij alle elementen die de vorming van het Engelse karakter en verhaal bepalen, bewonderde, had hij toch een bijzondere voorliefde voor de elementen die Noordelijk zijn. Hoewel hij als verhalenverteller volledig recht deed aan de klassieke en Keltische wortels, waaruit wij ook ons bloed en onze kracht putten, en hun sagen met liefdevol enthousiasme navertelde, is het toch rond de Noordelijke sage dat zijn grootste enthousiasme opwelt, en met name rond die IJslandse sage die hij zo grimmig en ontroerend beschreef in "Poems by the Way". De onbekende schrijvers hadden 'de betovering gevonden waardoor de mist van angst oploste' en Morris richtte zich tot hen met de stress van zijn eigen leven en kon achteraf zeggen: 'Nou, jullie hebben me in mijn nood geholpen.' Dat mensen deze verhalen niet kenden, bezorgde hem fysieke pijn en door ze opnieuw te vertellen in zijn 'Sigurd de Volsung' gaf hij gretig al zijn kracht prijs. Tweemaal bezocht hij IJsland en begon het te beschouwen als een soort Heilig Land van ons ras.

Ons verzwakte Engeland van vandaag zou met voordeel die inspirerende, stimulerende lucht kunnen inademen.

Zelfs bij zo'n korte blik als deze is het duidelijk dat Morris' affiniteiten met het nationaalsocialisme van het meest opvallende karakter zijn. Zijn waarschijnlijke kritiek is niet moeilijk voor te stellen.
Hij was een groot dichter, en in de dichter schuilt altijd iets anarchistisch. Wat hem het minst aantrok aan het nationaalsocialisme, was de grote nadruk die het doorgaans op de staat legt. Daarin hebben nationaalsocialisten misschien wel gelijk; het is in ieder geval zeker dat in een periode van grote crisis en transitie, wanneer nieuwe vormen worden gecreëerd en uitgeprobeerd, een sterk, verenigd commando essentieel is om te overleven. Maar er bestaat altijd het gevaar dat een sterk gecentraliseerde organisatie, omdat het een noodzakelijk middel is voor sociale gezondheid in tijden van stress, blijft hangen en een doel op zich wordt, in tijden waarin grotere vrijheid vereist is. Het nationaalsocialisme kan dat gevaar het hoofd bieden als en wanneer het zich voordoet. Ondertussen is het niet verkeerd om door zo'n robuuste voorloper als William Morris eraan herinnerd te worden dat, ceteris paribus, het nationaalsocialisme, wanneer de nieuwe vormen die het heeft gecreëerd eenmaal stevig gevestigd en geconsolideerd zijn, eerder naar minder dan naar meer staatsbemoeienis zou moeten streven.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De Joodse mythe van “Scepticus”

A Tijdens de jaarlijkse bijeenkomst van de British Association in Nottingham in september 1936, sprak de heer HG Wells sprak de historische waarheid over de rol die de Joden speelden in het religieuze denken, waarvan hij beweerde dat die zwaar overdreven was. Toen Wells zijn toespraak hield, kwamen Joden uit alle lagen van de bevolking naar voren om te reageren, en kregen vele niet-Joodse publieke figuren zover dat ze de opvattingen van Wells verwierpen. Het belangrijkste Joodse argument in hun antwoorden was – zoals dat vanaf het begin het geval was – dat Hebreeuwse profeten de mensheid het monotheïsme hebben bijgebracht.

De grote vraag is of deze Hebreeuwse bewering onderbouwd kan worden aan de hand van spijkerschriftdocumenten en klassieke auteurs, die beide dateren uit de periode van de Hebreeuwse oorsprong en het Joodse koninkrijk in Palestina.

Het is opmerkelijk dat alle hierboven genoemde bronnen precies het tegenovergestelde van deze beweringen bewijzen.

De Egyptische documenten uit het Middenrijk (1750-1350 *v.Chr.)* onder de twee Amenhotepen tonen onomstotelijk aan dat Achnaton en zijn hof rond 1400 *v.Chr.* een religieuze revolutie doormaakten door het monotheïsme als staatsgodsdienst in te voeren. De feiten worden zorgvuldig beschreven in de Cambridge Ancient History.

Het bewijs van de Latijnse historicus Justinus dat de Joden oorspronkelijk uit Damascus kwamen, wordt nu ruimschoots bevestigd door de Tell-Amarna-brieven. Deze correspondentie laat zien dat Kanaän eeuwenlang slechts een Egyptische grensprovincie was, waarvan het bezit vaak door de Hettieten werd betwist. De correspondentie werd gevoerd in het Babylonisch.

Deze Tell-Amarna-brieven worden verder verduidelijkt door de Hettitische archieven van Boghaz-Keuy. Beiden noemen een klasse mensen genaamd *Habiru,* een klasse van slaven. Geleerden van Joodse afkomst in elk land ontkennen dat de *Habiru* iets met de Hebreeën te maken hebben. Er staan interessante details in de Tell-Amarna brieven. Zes brieven gericht aan de farao van Egypte zijn afkomstig van ene *Abdi-hiba,* de gouverneur van Urusalim (Jeruzalem). Ik geloof dat deze Abdi-hiba de Egyptische transcriptie is van de naam Abraham zelf, in ieder geval afkomstig uit Syrië, terwijl het Oude Testament Abraham uit het Ur der Chaldeeën noemt. Abdi-hiba wordt zwaar getroffen door de Habiru (rond 1400 v.Chr.). In brief na brief verzoekt hij Egypte om militaire hulp. "Aan de koning, mijn heer, mijn zon. Abdi-hiba, uw dienaar, aan de voeten van de koning, mijn heer, val ik zeven en zeven keer. Het is laster wat ze tegen mij beweren. Zie, ik ben geen vorst... Zie, noch mijn vader, noch mijn moeder heeft mij op deze plaats gevestigd; de arm van de machtige koning heeft mij het huis van mijn vader doen binnengaan."

In een andere brief om hulp schrijft hij aan de farao: "De Habiru veroveren de forten van de koning... ze zijn allemaal vergaan. Moge de koning, mijn heer, hulp naar zijn land sturen."

Het Oude Testament maakt geen melding van deze of latere feiten, en ook niet van de grote wereldoorlog tussen Ramses II (1292-1225 v.Chr.) en de Hettieten van Kades, waarbij alle georganiseerde staten van die tijd zich bij een van de twee strijdende partijen hadden aangesloten.

Er is geen woord over koning David of Salomo uit welke bron dan ook, behalve de mondelinge overlevering

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

van het Oude Testament dat vele eeuwen later werd opgeschreven, waarschijnlijk tijdens de ballingschap in Babylon, dat wil zeggen na 585 v.Chr. Het feit dat er in geen enkele bron over hen wordt gesproken, sluit de mogelijkheid van hun bestaan en de benaderende waarheid van het verhaal niet noodzakelijkerwijs uit; temeer daar het land dat het meest geïnteresseerd was in Syrië en Palestina, Assyrië, toen in een zonsverduistering verkeerde, dat wil zeggen rond 1000 v.Chr.

Het volgende spijkerschriftbewijs roept vragen op over de oorsprong van Jahur-Jehovah. De Oudtestamentische traditie over de Joodse oorsprong van de naam is welbekend. Maar Aramese inscripties gevonden in Zinjirli (midden-Eufraatvallei) laten duidelijk zien dat er ten tijde van de inval van Tiglat-Pileser III (740 v.Chr.) in het land Sam'al, een klein onafhankelijk koninkrijk Y'di bestond, dat inderdaad Yaudi is. Deze Y'di-dynastie werd blijkbaar in de 8e eeuw v.Chr. gesticht door KrL; die werd opgevolgd door Parra I, die een inscriptie aan zijn god Hadad heeft nagelaten. Daarom blijkt koning Azrian van Yaudi, die tot aan de ontdekking van deze Aramese inscriptie werd geïdentificeerd met Azaria van Juda (2 Koningen 15), tot een midden-Eufraat-dynastie te behoren. Deze onthulling heeft ook grote opschudding veroorzaakt in het Oudtestamentische verhaal.

Gedurende de periode van de militaire macht van Assyrië, van Assurnatsirpal II (884-860 v.Chr.) tot het einde van Assyrië (612 v.Chr.), worden één koning van Samaria en één van Juda door de Assyriërs genoemd. Het is vreemd dat Israël en Kanaän niet worden genoemd. Het waren kleine vorstendommen die altijd schatplichtig waren aan Assyrië, evenals aan het dichtstbijzijnde koninkrijk Damascus. Tijdens zijn 35-jarige machtsbewind viel Shabuanassar III (859-824 v.Chr.) veertien keer Syrië en Palestina binnen. Hij vermeldt minstens vijf invasies waarbij hij mensen uit Palestina naar Assyrië voerde. Tiglat-Pileser IV (745-728 v.Chr.), Sargon II (722-705 v.Chr.), Sanherib (705-682 v.Chr.), Azarhadon, enz., vielen achtereenvolgens Syrië en Palestina binnen en verwoestten het, elk meerdere malen, en voerden mensen weg naar Assyrië en Babylonië. Net als Amenhotep IV van Egypte zong Zoroaster hymnen aan de zon en de Ahuramazda, de zuiverste vorm van monotheïsme sinds het begin van de 8e eeuw v.Chr.

De ene god Ahuramazda, de bron van goedheid en zuiverheid, bleef bestaan, zelfs na – en waarschijnlijk dankzij – de marteldood van Zoroaster zelf. Het bewijs hiervoor is dat de Achaemeniden (vanaf 548 v.Chr.) Ahuramazda als hun ene god aannamen. Nu kan bewezen worden dat Zoroaster leefde in de eerste helft van de 8e eeuw v.Chr. De volkeren van Syrië en Palestina, die door de deportaties over het Assyrische Rijk verspreid waren, zouden de monotheïstische leer van Zoroaster wel kennen.

Het Oude Testament zegt dat Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) uit het Oude Testament, de koning van Babylon, het Joodse volk in gevangenschap voerde (rond 555 v.Chr.). Er is geen verslag hiervan in de Babylonische teksten. Maar ervan uitgaande dat het waar is, wat zeer waarschijnlijk is, zouden de Joodse gevangenen in Babylon, met name na de verwoesting van de tempel in Jeruzalem, natuurlijk geneigd zijn tot dieper nadenken. Het zoroastrische geloof moet daar wijdverbreid zijn geweest.
Er zijn bewijzen dat West-Azië diep geschokt werd door de totale ondergang van Assyrië (612-606 v.Chr.) en de opkomst van Arische volkeren, die allemaal min of meer Zoroaster aanbaden. Het idee van één god moet zelfs bij zo'n conservatief volk als de Babyloniërs zijn doorgedrongen. Nabunaid (553-538 v.Chr.), de laatste koning van Babylon, die zich bewust was van het opkomende tij, probeerde het gevaar af te wenden.
Onder een of ander voorwendsel verzamelde hij in de hoofdstad alle afgodsbeelden van de verschillende Babylonische steden, evenals de beelden van lokale goden. Deze actie veroorzaakte grote ontevredenheid onder de lokale priesters en hun vele aanhangers. Dit is waarschijnlijk een van de redenen waarom het Babylonische leger geen weerstand bood toen Cyrus heimelijk de stad binnentrok (538 v.Chr.) en een einde maakte aan het Babylonische Rijk.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De Oudtestamentische traditie zegt dat Cyrus de Joodse gevangenen vrijliet. Ik denk dat de relaxte Pers zich helemaal niet bekommerde om de mensen in de stad, zolang hij maar de schatting ontving. Mijn mening is dat het Joodse monotheïsme door de gevangenen van Babylon naar Palestina werd gebracht. Een kritische beschouwing van Ezra 1 en andere hoofdstukken in de Kronieken is vatbaar voor een dergelijke interpretatie. Een raciaal bewustzijn groeide onder de Joden – als dat al ooit vóór de grote verstrooiing in 71 n.Chr. was gebeurd – als gevolg van de ballingschap in Babylon. De ervaring had bewezen dat te veel goden de mensheid niet hadden gered. De kans op verlossing was groter door de aanbidding van één almachtige god.

Het heeft geleerden zeer verbaasd dat gedurende de Hellenistische periode het Grieks de gebruikelijke communicatietaal onder de Joden was. Natuurlijk waren er het Sanhedrin en de priesterschappen. De belangrijkste taal onder de Semitische inheemse bevolking lijkt een Aramese volkstaal te zijn geweest. Het is niet vast te stellen of de Joodse priesters onderling Hebreeuws spraken.

Cicero is zonder enige twijfel de intelligentste en eerlijkste staatsman van de Romeinse Republiek. In een wereld van volslagen corruptie en losbandigheid is hij alleen met Cato, tegen wie geen enkele beschuldiging van omkoping of wangedrag is ingebracht. Zijn geschriften bewijzen de reikwijdte van zijn intellectuele vermogens en redeneringen. Onder honderden consuls en praetors is hij de enige consul die met een eervolle staat van dienst uit Cilicië terugkeerde. Cicero is een verheven politiek denker, eerlijk en oprecht. Hij is zeer objectief ten opzichte van buitenlandse naties. Hij schreef over de lichtzinnigheid van de Grieken, over de slaafsheid van de Lydiërs, maar noemde nooit één van hen de vijanden van Borneo. Het zijn alleen de Joden die hij keer op keer "onze vijanden" noemt. *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Het volgende punt is de beschuldiging over het Joodse goud. *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. – Wat* betreft het goud dat door Joden uit Italië en uit al onze provincies naar Jeruzalem wordt geëxporteerd. . . . *Huic autem* barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit. Maar het weerstaan van dit barbaarse bijgeloof was een daad van waardigheid, het veroordelen van de menigte Joden was een daad van de grootste wijsheid, terwijl zij vaak het meest weerbarstig waren in de vergaderingen die werden gehouden ter verdediging van de belangen van de Republiek . . . *Non enim credo religieem et Iudaeorum et hostium impedimenta. – Het* religieuze geloof van de Joden, onze vijanden, vormde geen obstakel. . . enz., enz.

Deze rede van Cicero is waarschijnlijk een van de mooiste en meest patriottische werken in het Latijn; de afgelopen vijftig jaar is er echter geen schooluitgave van verschenen voor de openbare scholen en universiteiten in dit land, om voor de hand liggende redenen. Evenmin is er om dezelfde reden een uitgave van *de Historiën* van Tacitus verschenen. Tacitus (Annalium.il.85) vermeldt dat de senaat onder keizer Tiberius een decreet uitvaardigde waarin de Egyptische en Joodse eredienst werd verboden en 4000 Joodse vrijgelatenen uit Rome naar Sardinië werden verdreven, en de rest Rome onmiddellijk moest verlaten.

Tacitus stelt in een passage dat de Joden in de succesvolste periode van het Joodse koninkrijk (de eeuw v.Chr. en tot de verwoesting van Jeruzalem door Titus in 70 n.Chr.) een ezelskop in hun tempel aanbaden. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horatius en Juvenalis hebben er nog veel meer over te zeggen. Constantijn, de zogenaamde Grote, beging de gruweldaad door de heiligverklaring van het Oude Testament toe te staan tijdens het eerste concilie van Nicea in 325 n.Chr. Gedurende ongeveer een generatie of twee werden Joden zeer populair in de christelijke wereld als zonen van profeten. Maar nauwelijks een eeuw (d.w.z. vanaf het begin van de vijfde eeuw) werd massaal bevel gegeven Constantinopel en Alexandrië te verlaten.

Er kan weinig twijfel over bestaan dat de Joden, met het oog op wraak op het christendom,

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

speelde een aanzienlijke rol in de organisatie van de islamitische beweging. Toch is het hoogst merkwaardig dat, ondanks de diensten die de Joden bewezen, de eerste kaliefen hen een angstaanjagend fanatisme aandeden. Als "volkeren van het Boek" hebben Arabieren christenen nooit gedwongen de islam te aanvaarden, behalve via een formele uitnodiging. Maar tot de Abbasidische kaliefen (850 n.Chr.) erkende de islam de Joden niet als monotheïstisch. Hele Joodse gemeenschappen in de Levant werden gedwongen zich te bekeren en de mannen werden naar de voorste gelederen van de islamitische legers gedreven.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De moslimwereld en Palestina door A. Yusuf Ali

P De Britse Oost-Oorlog in Palestina is een slopende smet geweest op de betrekkingen tussen Groot-Brittannië en de moslimwereld. De misverstanden die hierdoor ontstonden waren al erg genoeg in de jaren twintig – in de jaren dertig was de hitte die ze veroorzaakten zo enorm dat er explosiegevaar dreigde. En in dit genadejaar 1938 is de wereldsituatie zo snel verslechterd dat niemand het zich kan veroorloven Palestina te negeren als een belangrijke factor voor de toekomstige wereldvrede. De Britse autoriteiten hebben zich vaagweg hun onmogelijke situatie gerealiseerd en binnen twee jaar twee commissies ingesteld om hen te helpen het probleem op te lossen. Wat ze zich niet realiseren, is de kracht van het moslimgevoel en de onaantastbare gronden waarop dat gevoel gebaseerd is.

Het is niet waar dat alleen de Arabische landen zich met de kwestie bezighouden. Wekelijks brengen de kranten uit India nieuws over bijeenkomsten in verschillende centra in het land, waar sympathie voor de Arabieren wordt betuigd en Groot-Brittannië wordt verzocht haar beleid in Palestina te wijzigen.

Niet alleen moslims, maar ook hindoes zijn geïnteresseerd in de kwestie. Er is meer dan één Palestinadag gevierd, waarop krachtige toespraken zijn gehouden. Hijrat (vrijwillige ballingschap) en het niet meewerken met de regering zijn geopperd als middelen om druk uit te oefenen op de autoriteiten. De Javaanse moslims onder Nederlandse soevereiniteit hebben dezelfde grote interesse getoond en hun regering in grote verlegenheid gebracht. In de Franse moslimkoloniën draagt het Palestina-gevoel aanzienlijk bij aan de zeer complexe problemen waarmee het Franse koloniale beleid te kampen heeft. En het is niet meer dan logisch dat in Arabische landen zelf het gevoel van sympathie voor hun Arabische broeders en van verontwaardiging over de repressie en het onrecht dat in Palestina wordt bedreven, sterk tot uiting komt.

Prins Saiful Islam van Jemen gaf tijdens zijn kroningsdelegatie in 1937 publiekelijk uiting aan zijn diepe gevoelens en die van zijn volk tijdens bijeenkomsten in Londen. Tijdens een receptie die werd bijgewoond door verschillende leden van het diplomatieke korps, zei hij: "Alle moslims ter wereld sympathiseren met de Arabieren in Palestina en zullen niet rusten totdat de Palestijnse kwestie is opgelost zonder afbreuk te doen aan de burgerrechten van de Arabieren." En Jemen heeft sindsdien niet stilgezeten, maar heeft verschillende pogingen gedaan om een oplossing voor te stellen.

Irak is nog nadrukkelijker geweest. De huidige premier van Irak heeft uitspraken gedaan die in sommige kringen zijn bekritiseerd als "flagrante indiscreties". Als het indiscreties waren, waren ze in ieder geval ingegeven door een oprechte bezorgdheid dat de Britse publieke opinie niet tot verdere fouten in Palestina zou worden verleid. Men gelooft dat zijn recente bezoek (in de herfst van 1938) aan Londen vooral bedoeld was om een redelijke oplossing voor de Palestijnse kwestie te presenteren, en een reactie was op de zeer sterke gevoelens die er onder zijn eigen volk in Bagdad over deze kwestie heersten. Transjordanië, als buurland en in sommige opzichten onderdeel van hetzelfde geografische gebied, is er uiteraard nauw bij betrokken. Koning Abdul Aziz Ibn-Saoed van Saoedi-Arabië heeft tot nu toe een diplomatieke stilte bewaard, maar zijn onderdanen, de vurige Ikwan, behoren misschien wel tot de belangrijkste Arabische groeperingen die de gebeurtenissen in Palestina met meer dan platonische belangstelling volgen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Syrië bevindt zich in de geboorteweeën van zijn nieuwe vrijheid als soevereine Arabische staat, en de Arabische visie op Palestina is nergens zo actueel als in Damascus. Historisch en geografisch gezien maakt Palestina deel uit van Syrië en de Palestijnse opstand geniet de grootste sympathie en steun in de ontluikende Syrische republiek. De Grootmoefti van Jeruzalem is een vluchteling in een van de deelstaten van Syrië – Damascus was en is een van de belangrijkste centra voor de steun aan de Palestijnse Arabische zaak. Meer dan één internationaal moslimcongres is gehouden in Bludan (bij Damascus). Het laatste congres vond plaats in Caïro in oktober 1938. Het werd bijgewoond door moslimleden van wetgevende machten uit verschillende landen. Het congres wijdde zich aan de verdediging van Palestina, de vestiging van een nationale regering in het land en het opgeven van het onuitvoerbare idee van een Joods Nationaal Tehuis in Palestina. Direct na het parlementaire congres vond in Caïro een internationale bijeenkomst plaats van vrouwelijke aanhangers van de Arabische zaak in Palestina, onder voorzitterschap van mevrouw Sharawy. De Egyptenaren, zowel het volk als hun religieuze en parlementaire leiders, zetten zich van harte in voor de zaak. En Egypte is het intellectuele middelpunt van de Arabischsprekende wereld.

Zo hebben we praktisch de unanieme stem van de moslimwereld in het verzet tegen de Joodse ambities in Palestina. Ook de christenen in Arabische landen zijn het in deze kwestie volledig eens met hun moslimbroeders. Het is niet overdreven om te stellen dat het hele Nabije Oosten in vuur en vlam staat over deze kwestie, en dat de hele moslimwereld sympathiek en meewerkend is.

Deze staten groeien geleidelijk in macht en belang. Hun ambitie is om een compact *blok te vormen,* en er zijn een aantal verdragen gesloten om dit doel te bereiken. Iran en Turkije hebben zich bij enkele van deze verdragen aangesloten. Is het de moeite waard om zulke belangrijke elementen in de bevolking van West-Azië en Noord-Afrika te vervreemden om de Balfour-declaratie uit te voeren, die zelf in strijd was met beloften aan de Arabieren? Sterker nog, als aan Joodse eisen moet worden voldaan, zouden ze een essentieel onderdeel van de Balfour-declaratie zelf schenden, want de brief van de heer Balfour aan Lord Rothschild, gepubliceerd op 2 november 1917, bevatte de onderstaande cursieve woorden:

> *"Wij staan positief tegenover de oprichting van een nationaal tehuis voor het Joodse volk in Palestina en zullen ons uiterste best doen om dit doel te verwezenlijken.* Daarbij moeten we er rekening mee houden dat er niets zal worden gedaan dat 'de burgerlijke en religieuze rechten van de bestaande niet-Joodse gemeenschappen in Palestina zou kunnen schaden'."

De Verklaring was dubbelzinnig en in strijd met de Britse goede trouw jegens de Arabieren. Ze is in de praktijk onuitvoerbaar gebleken en heeft het Britse prestige in de moslimwereld ernstig geschaad. Het is momenteel een slopende wonde in de wereldpolitiek en zal waarschijnlijk in de toekomst tot veel onrust en onrust leiden. De vijanden van Engeland vinden daar een veelbelovend terrein voor hun propaganda en zullen hun kansen in tijden van crisis of gevaar waarschijnlijk niet laten liggen. Intelligente en goed geïnformeerde opinies zouden zich ongetwijfeld fel uitspreken tegen een dergelijk absurd beleid.

Tot nu toe hebben we alleen beleidsmatige kwesties behandeld. Laten we de kwestie bekijken als een kwestie van rechtvaardigheid. Jeruzalem en het Heilige Land zijn niet alleen heilig voor de Joden; ze zijn nog heiliger voor christenen en moslims. De centrale gebeurtenis in de stichting van het christendom speelde zich af in dat land. De *Urasjid al-Aqsa* wordt uitdrukkelijk genoemd als een heilige plaats in de Koran (xvii. 1, 5 en 7). Al 1868 jaar, sinds de verwoesting van de Tempel door Titus in 70 *n.Chr.,* zijn de Joden uit het land verdreven. Al 2500 jaar (sinds de Babylonische ballingschap)

Joden hebben geen oppermacht in het land gehad. Gedurende ongeveer zes eeuwen (vanaf de tijd van Jozua in 1254 v.Chr. tot de verovering van Jeruzalem door Nebukadnezar in 587 *v.Chr.)* probeerden ze een gemengd land te regeren.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

bevolking, maar waren onderling verdeeld. Hun werkelijke macht duurde amper twee generaties, namelijk tijdens de regeringen van David en Salomo (1055 tot 977 *v.Chr.).* Ze vormden nooit een meerderheid in de bevolking, die bestond uit Filistijnen (naar wie Palestina is vernoemd) en verschillende Arabische stammen, zoals Edomieten, Amalekieten, Moabieten, enz. De Joden zijn slechts incidenteel in het land geweest, en slechts als minderheid.

Is het onder deze omstandigheden terecht om Palestina een land van de Joden te noemen? Het is juister om het te beschouwen als een deel van de Jazirat-ut Arab, het Arabische eiland dat vrijwel geheel omsloten wordt door de Middellandse Zee, de Rode Zee, de Arabische Zee, de Perzische Golf en de Eufraat-Tigrisvallei.
Economisch gezien kan Arabië, als het ooit tot bloei komt, zichzelf alleen onderhouden met de uitgestrekte vruchtbare kustgebieden die de zandwoestijnen omsluiten. Juridisch gezien maakt het mandaat dat Groot-Brittannië over Palestina heeft Palestina niet tot Brits grondgebied, noch machtigt het Groot-Brittannië om naar eigen goeddunken over het land te beschikken. Het is een trustee voor een "onafhankelijke natie" en haar functie is om "administratief advies en bijstand te verlenen", niet om een deel van haar grondgebied aan buitenlanders weg te geven of voor zichzelf te houden. Het Verdrag van de Volkenbond (Art. 22) zegt met betrekking tot Palestina en Syrië: "Bepaalde gemeenschappen die voorheen tot het Turkse Rijk behoorden, hebben een ontwikkelingsstadium bereikt waarin hun bestaan als onafhankelijke naties voorlopig kan worden erkend, onder voorbehoud van het verlenen van administratief advies en bijstand door een mandaat totdat zij zelfstandig kunnen functioneren. De wensen van deze gemeenschappen moeten een belangrijke overweging vormen bij de selectie van het mandaat."

De unanieme wens van de meerderheid van de oorspronkelijke bevolking van Palestina, d.w.z. bijna iedereen behalve het recent geïntroduceerde vreemde element, is dat zij tot een soevereine, onafhankelijke natie worden verklaard. Zij hebben enorme offers gebracht en hun bloed rijkelijk vergoten in de strijd voor dat doel. De enige eervolle koers die Groot-Brittannië dan nog rest, is:

Het mandaat opgeven;

Om het gebied als een soevereine natie aan het volk over te dragen, met een grondwet opgesteld door de mensen zelf;

Om elke toekomstige Joodse immigratie te verbieden;

Om een verdrag te sluiten met de nieuwe staat voor de redelijke bescherming van de Joodse minderheid die ervoor kiest om loyale leden van de staat te blijven en haar wetten te gehoorzamen, met waarborgen voor lokale autonomie zoals overeengekomen, op het principe dat *factum vale quod fieri non debuit;*

Om degenen die niet door de staat willen worden opgenomen, de vrije keuze te geven om zich terug te trekken.

Een dergelijke regeling zal zorgen voor toekomstige vrede en ontwikkeling en eindelijk recht doen aan de geplaagde Arabieren. Dit zou een van de laatste flagrante onrechtvaardigheden zijn die door het Verdrag van Versailles zijn begaan en die moet worden rechtgezet op basis van beginselen van billijkheid, goed geweten en een redelijke concessie aan de feitelijke omstandigheden.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Fascisme en de dialectiek

door A. Raven Thomson

T De ononderbroken opmars van het fascisme in Europa lijkt te wijzen op het bestaan van een nieuw historisch proces, dat niet ontkend kan worden, maar dat onvermijdelijk tot een einde komt.

Marxisten, die dachten dat ze van de profeet Karl een perfecte verklaring voor de historische vooruitgang hadden geërfd, zijn nu volledig de weg kwijt om deze onverwachte tegenslag te verklaren, die hun strategische plan in de war schopt op het moment dat de overwinning binnen handbereik van het proletariaat leek. Het is prima om fascisme "de georganiseerde uiting van de vastberadenheid van de kapitalisten om nergens voor terug te deinzen om aan de macht te blijven" te noemen, zoals John Strachey doet; maar dit verklaart niet de arrogante manier waarop fascistische leiders de grootste kapitalisten behandelen, noch hun volledige ondergeschiktheid van financiële vrijheid aan het nationale welzijn.

Laten we het marxistische systeem, "De materialistische interpretatie van de geschiedenis", eens bekijken om te zien waar het mis is gegaan. Allereerst moeten we terug naar Hegel, want zoals Lenin opmerkte: "Marx is onbegrijpelijk zonder Hegel." Hegel was zeker geen materialist; integendeel, hij was een idealist. Hij geloofde dat het universum volledig uit geest bestond, of beter gezegd, volledig uit "idee". Dit sprak de Jood Karl Marx niet aan; maar in zijn verklaring van verschijnselen bedacht Hegel een systeem genaamd "De Dialectiek" dat een immense aantrekkingskracht uitoefende op de subtiele geest van Marx.

Hegels concept van het 'Universum' was een enorme prestatie van het menselijk intellect, misschien wel de grootste mentale prestatie van de mensheid. Hij zag een ontzagwekkend schouwspel van een allesomvattend 'idee', verwikkeld in een oneindig proces van zelfkennis. In dit proces waren alle verschijnselen, inclusief het bestaan van de mensheid zelf, stukjes in een enorme en ingewikkelde 'dialectiek' of argumentatie, waarmee het 'idee' met zichzelf in conflict kwam in de zoektocht naar de ultieme waarheid, of beter gezegd, 'zelfkennis'. Hij vatte het proces op als de herhaalde veronderstelling van een 'these' of aspect van de waarheid, net zoals een wetenschapper een theorie poneert om chemische of fysische feiten te verklaren.

Omdat deze these feitelijk niet de volledige waarheid omvatte, zou ze een 'antithese' of tegengesteld concept afdwingen, dat vervolgens een 'dialectische' strijd zou aangaan met de onvolledige aanname van de 'these'. Net zoals de tegenstanders van een wetenschappelijke theorie hun argumenten ertegen zullen aanvoeren.

Uiteindelijk zou uit deze dialectiek een “synthese", inclusief aspecten van zowel these als antithese in een nadere waardering van de waarheid. Omdat deze synthese vervolgens een nieuwe, maar nog onvolledige these zou vormen, zou dit een verdere dialectische strijd, een verdere synthese, enzovoort, uitlokken in een progressieve zoektocht naar ultieme kennis. Opnieuw is de parallel met de voortgang van wetenschappelijk onderzoek duidelijk. Vanzelfsprekend achtte Hegel de mens, en met name de georganiseerde, beschaafde staat, het hoogst in aanzien als het meest geavanceerde instrument in de dialectische vervolmaking van het idee. Dit is de oorsprong van de nogal misvatte mening dat Hegel de verering van de staat bepleitte. In feite was Hegel een pantheïst; misschien wel de meest intense monotheïst die de mensheid ooit heeft gekend.

MARX EN DE DIALECTIEK

Marx had weinig van de intellectuele capaciteiten van Hegel, wiens systeem slechts in de meest ruwe vorm wordt geschetst.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Hij hield vast aan het dialectische proces als verklaring en rechtvaardiging voor de klassenstrijd. Marx deelde Hegels respect voor de mens en de georganiseerde staat en was daarom bijzonder geïnteresseerd in de ontwikkeling van de maatschappij onder het dialectische proces. Hij zag de maatschappij als een productie-instrument, niet, zoals Hegel, als een instrument van kennis. Hij beschouwde de "arbeiders" als de enige groep in de maatschappij die recht had op respect, en veroordeelde de onvolmaaktheid van een maatschappij die macht en prestige gaf aan parasieten en niet-producenten.

De marxistische "materialistische interpretatie van de geschiedenis" is gebaseerd op de dialectische strijd tussen klassen in de maatschappij met als uiteindelijk doel de perfectie van de klassenloze maatschappij waarin iedereen zal "werken", dat wil zeggen, iedereen zal deelnemen aan het productieproces. Hoewel dit marxistische plan ver verwijderd is van het sublieme universele concept van de Hegeliaanse filosofie, kan het niet anders dan de welwillende aandacht genieten van alle realisten die zowel idealisme als materialisme als complete bestaansfilosofieën verwerpen. We delen misschien niet het marxistische vooroordeel ten gunste van materiële producenten en behouden misschien nog steeds een ereplaats voor de zoekers naar de waarheid, of dat nu via kunst, wetenschap of religie is, maar we komen wel in opstand tegen de overheersing van de maatschappij door welke sektarische klasse dan ook, vooral als die klasse noch bijdraagt aan de kennis van de waarheid, noch aan de productie van rijkdom.

ONTVOUWENDE BESCHAVING

Wat onze visie op de ultieme waarheid van de Hegeliaanse filosofie ook moge zijn, het valt niet te ontkennen dat de Hegeliaanse "triade" van these, antithese en synthese een fundamenteel ritme van het bestaan vormt, zowel in de natuur als in de samenleving. Van proton en elektron die zich verenigen om een atoom te vormen tot man en vrouw die zich verenigen om een gezin te vormen, vinden we dezelfde fundamentele triadische basis terug. In de samenleving geldt dezelfde wet in een voortdurend dynamisch proces, dat, ongetwijfeld terecht, zou uitmonden in de geperfectioneerde klassenloze maatschappij. Laten we dit proces volgen door de ontwikkeling van de Europese beschaving heen.

Het moderne Europa vindt zijn oorsprong in de impact van barbaarse horden op het Romeinse Rijk. Welk perfecter voorbeeld van het dialectische proces zou men kunnen geven? De these van de Romeinse beschaving, kunstmatig, materialistisch en decadent, werd uitgedaagd door haar antithese, de Duitse barbarij, natuurlijk, idealistisch en viriel. Het resultaat was een bijna perfecte synthese, na een bittere dialectische strijd van verovering, herovering, slavernij en vandalisme, toen het feodale systeem op de ruïnes van Rome ontstond, geleid door barbaarse leiders die desalniettemin nog steeds de traditionele titels van het keizerlijke Rome droegen, dux (hertog), comes (graaf), imperator (keizer), enzovoort, die heersten over horigen, maar onlangs uit dienst waren gesteld aan de Romeinse villa's.

Dit feodale systeem berustte volledig op de militaire macht van bescherming door het zwaard in ruil voor militaire dienst aan de opperheer. Heel natuurlijk, in een dialectisch proces (dat Marx volledig negeerde), lokte militaire macht haar volledige antithese uit: spirituele macht. De macht van de feodale baron werd uitgedaagd door de macht van de priester, en de middeleeuwen werden gekenmerkt door de grote strijd tussen Kerk en Staat, culminerend in de rivaliteit tussen paus en keizer, die eindigde in Canossa met de triomf van het pausdom en de verbazingwekkende synthese van militaire en spirituele macht tijdens de kruistochten.

De pauselijke suprematie, gecentraliseerd in Italië, werd echter ondraaglijk voor de provinciale adel, die uiteindelijk de macht van Rome brak met de Reformatie en de onafhankelijke staten van Europa stichtte, waarmee de vroegere eenheid van het christendom werd verbroken. Een andere synthese volgde toen edelen en geestelijken zich verenigden in dienst van de absolute monarchie. Het doet er weinig toe of

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

dit werd bereikt door de meedogenloze methoden van Hendrik VIII, of de finesse van Lodewijk XIV, die een kardinaal tot zijn belangrijkste staatsminister maakte: in zowel protestantse als katholieke landen maakte de synthese van de monarchie een einde aan de dialectische strijd om wereldlijke en geestelijke macht.

De monarchie was echter slechts het schild en de rechtvaardiging voor het voorrecht van geboorte en geestelijkheid, dat aristocratische voorrecht dat door Karl Marx ten onrechte 'feodaal' wordt genoemd. Nu komen we eindelijk terecht in de korte periode in de geschiedenis die als enige de marxisten interesseert, de periode waarin materialistische motieven de overhand beginnen te krijgen over idealistische motieven, en klassenheerschappij voelbaar begint te worden. Onvermijdelijk kwam het gewone volk in opstand tegen aristocratische pretenties, en de Grote Opstand, de Franse Revolutie, het 'gekkenjaar' van 1848, waren slechts incidenten in een enorme dialectische strijd die eindigde met de omverwerping van de aristocratie. Toch maakte de meedogenloze logica van de synthese slechts een einde aan het ene voorrecht om een ander te beginnen, nog erger dan voorheen. Beursgenoteerde burgers vervingen de landadel. Het voorrecht van geboorte maakte plaats voor het voorrecht van rijkdom. Aristocratie maakte plaats voor plutocratie.

KAPITALISME

Zo ontstond het kapitalisme, en de nieuwe dialectiek van de klassenstrijd tussen de bevoorrechte bezitters en het onteigende proletariaat van arbeiders en boeren, die hun symbolische hamer en sikkel hanteerden. Net als de feodale landeigenaar vertrouwde de industriële kapitalist op pure macht om zijn positie te behouden, en net als de feodale landeigenaar werd hij geconfronteerd met een beroep op het recht van zijn arbeiders, die zich verzetten tegen hun negatieve verzet tegen zijn positieve macht. Vakbonden verenigden de arbeiders en ontwikkelden hun recht om te staken en hun arbeid te staken als een krachtig verdedigingswapen.
Organisatie was een essentieel onderdeel van deze operatie en in alle landen van de westerse wereld ontstonden grote vakbondsbewegingen.

De industriële kapitalisten reageerden door hun eigen enorme trusts en concerns op te richten, die zich al snel ver over de nationale grenzen uitstrekten tot internationale federaties, verbonden door de ultieme kapitalistische heersers van de internationale financiële wereld. Ondertussen breidden ook de arbeiders hun vakbonden uit tot steeds grotere organisaties, zochten ze hun internationale aansluiting en keken ze uiteindelijk naar Moskou en Stalin voor een leidende rol in de wereldrevolutie. Zo ontstonden de rivaliserende organisaties van de internationale financiële wereld en het internationale socialisme, die zich verzamelden voor wat de marxisten vurig hoopten dat de laatste strijd voor het sociale millennium zou zijn. Een vreemde parallel, inderdaad, met de internationale organisatie van feodaal Europa onder keizer en paus, voor wat vele miljoenen in die tijd zich voorstelden als een religieus millennium.

Waarom is dit millennium ondraaglijk uitgesteld? De productiecapaciteit is enorm uitgebreid door de wetenschappelijke uitvindingen en technische vooruitgang van de afgelopen jaren, maar toch blijft de levensstandaard van de massa laag en de sociale omstandigheden erbarmelijk.
Ondertussen houdt een grotere productie-efficiëntie slechts de creatie van een enorm leger werklozen in. Hoe is dit te verklaren? Waarom blijft de sociale revolutie steken?

PRIVILEGE VAN MACHT

De verklaring is dat machtsorganisatie haar eigen corruptie met zich meebrengt. De ontwikkeling van gigantische vakbondsorganisaties geeft de leiders van deze organisaties immense macht.
Ze aarzelen dan om hun organisaties te riskeren in het hoogtepunt van de klassenstrijd om een klassenloze staat te creëren, waarin zulke organisaties hun belangrijkste rechtvaardiging zullen verliezen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Vakbondsleiders die over miljoenen mannen beschikken, hebben er net zo goed belang bij als monopolistische kapitalisten die over miljoenen geld beschikken, dat een systeem in stand wordt gehouden dat hen grote persoonlijke macht geeft.

We hebben dus een nieuwe en corrupte synthese. Financiers en vakbondsfunctionarissen sluiten een wapenstilstand en gaan later zelfs een alliantie aan om het systeem te verdedigen dat zo voordelig is voor beiden. Het eerste verraad vond plaats toen vakbondsleider Ben Turner de internationale Joodse financier Alfred Mond (later Lord Melchett) ontmoette en de beruchte Mond-Turner-overeenkomst ondertekende waarin het stakingswapen werd verworpen. Het tweede en ernstigere verraad vond recenter plaats toen de bazen van het vakbondswezen en de financiers van het wereldkapitalisme zich verenigden om "de democratie te verdedigen" en "de vrijheid te behouden". Internationalisme, eerst gezocht als middel tot uitgebreide organisatie, want de klassenstrijd wordt een doel op zich, iets waarvoor arbeiders bereid moeten zijn lonen, arbeidsvoorwaarden en het leven zelf op te offeren. Zo komen de smeekbeden voor Abessinië en Tsjecho-Slowakije, China en Spanje, terwijl de werkloosheid en ellende in eigen land toenemen.

Wat is dit alles anders dan de oude vertrouwde strijd om het behoud van privileges – ditmaal het privilege van macht? Dat is de ellendige conclusie van de marxistische klassenstrijd in de westerse wereld. Geboorteprivileges maakten plaats voor het privilege van rijkdom: beide buigen nu voor het privilege van macht, dat in handen is van de bazen van de mens en van het geld.

DE KLASSENLOZE REVOLUTIE

Het dialectische proces eindigt hier echter niet. Men kan net zo min "Halt" roepen tegen de geschiedenis als tegen de vloed. De these van monopolieprivilege lokt onvermijdelijk haar antithese uit, en deze antithese is de massale volksbeweging van alle klassen die lijden onder financiële en vakbondstyrannie. Eindelijk ontstaat de hoop op een echte "klassenloze" staat, want de antithese van "bazenheerschappij" is de "klassenloze" revolutie. Alle klassenprivileges zijn nu geliquideerd. Slechts een paar mensen bezitten de macht die hen toebedeeld wordt door miljoenen arbeiders of miljoenen aandelen, en oefenen die macht vandaag de dag uit om het systeem dat hen dat recht verschaft in stand te houden. Tegen deze mensen stijgt het tij van de klassenloze revolutie.

Het is nauwelijks verrassend dat deze nieuwe revolutionaire kracht een nationale vorm aanneemt. Patriottisme is altijd de emotie geweest die alle klassen van de samenleving in gemeenschappelijke actie heeft verenigd. Het is dan ook tot patriottisme dat alle klassen zich wenden om zich te bevrijden van de tirannie die wordt uitgeoefend door buitenlanders zelf (voor het merendeel Joden) of door mannen die zich hebben vastgeklampt aan een internationale visie.

Zo speelt het fascisme een rol in de dialectische ontwikkeling van de samenleving. De revolutionaire beweging van de twintigste eeuw maakt evenzeer deel uit van het historische proces als de democratische beweging van de achttiende eeuw of de proletarische beweging van de negentiende eeuw dat ooit was. Sterker nog, de volgende synthese laat zich al voelen. Onverantwoordelijke machtsuitoefening heeft een volksopstand uitgelokt. Je zou verwachten dat deze opstand een anarchistische vorm zou aannemen in een verontwaardigde verwerping van persoonlijke macht. Maar als reactie op de onvermijdelijke wet van synthese grijpt de volksopstand naar macht als enige middel om tirannie te verslaan. Het principe van het fascisme is de verantwoordelijke machtsuitoefening door de volksleider, die door het volk de bevoegdheid heeft gekregen om in hun naam te handelen. Onverantwoordelijke macht, uitgedaagd door nationale opstand, creëert de ware synthese van nationaal gezag, dat verantwoordelijk is voor het gebruik van zijn macht ten behoeve van de natie.

HET EINDE VAN DE STRIJD?

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Het blijft alleen nog de vraag of de klassenloze revolutie van het fascisme een einde maakt aan het sociale proces en de klassenloze staat perfectioneert. Dit moet grotendeels een kwestie van de toekomst blijven. Het is te hopen dat de dialectiek nu verder reikt dan de natie en de wereldorde vervolmaakt, of dat ze van de politieke sfeer naar de culturele sfeer uitstijgt. Hoe dan ook, het lijkt logisch te verwachten dat een klassenloze revolutie een veel betere kans maakt om een klassenloze staat te creëren dan een doelbewuste klassenrevolutie zoals het communisme, dat in Sovjet-Rusland een staat heeft voortgebracht die nog steeds fel begaan is met klassenrivaliteit en snel haar eigen bureaucratische tirannie creëert van een sterk gezuiverde communistische minderheid.

Het is ook veelzeggend dat elke fascistische staat er alles aan doet om een organische structuur van de maatschappij te creëren en alle kunstmatige klassenonderscheid ondergeschikt te maken aan de nationale dienstbaarheid. Dit lijkt er zeker op te wijzen dat de klassenloze revolutie leidt tot de oprichting van de klassenloze staat, en daarmee tot het einde van de strijd voor klassenprivileges, die Marx veroordeelde. Het is goed mogelijk dat de nationale revolutie zal bereiken wat de internationale revolutie van het marxisme niet heeft kunnen bewerkstelligen.

Hoe dan ook, geen enkele fascist streeft naar een Joods "millennium" waarin de strijd ophoudt en stagnatie volgt. Het is voor ons voldoende dat we de kwalen van onze tijd moeten aanpakken en moeten deelnemen aan het historische proces dat een tijdperk dat verzonken is in smerig materialisme, alsnog tot wedergeboorte zal brengen. Klassenstrijd is een symptoom van materieel egoïsme. Het middeleeuwse Europa kende andere doelen en hogere idealen. Laten we een einde maken aan de klassenstrijd, zodat de westerse mens zijn blik kan richten op nobelere zaken. We juichen die toekomstige strijd, die grotere conflicten die nog moeten komen, toe.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De onterfden van de bodem door Francis Mcevoy

THIER zijn zovelen van ons die, net als u, Britse boeren, geboren en getogen zijn in het open veld, en die, voordat ze door de verwoestende tirannie van het moderne kapitalisme werden gedreven om hun brood te verdienen in de onvruchtbare steden, de vreugde kenden van elke ochtend wakker worden in zuivere lucht met het gezang van de vogels, of het geluid van de wind in de bomen, van de gloed van de zon, de stekende vorst of het zachte tikken van de regen op het gras. We hielden van de natuur in al haar stemmingen en in al haar seizoenen, want we maakten deel uit van haar. We leefden een leven van de grootste eenvoud, en daarom van de diepste tevredenheid. Het beste van al Gods geschenken aan de mensheid, een robuuste gezondheid en gemoedsrust, was van ons, want we overtraden geen wet, menselijk noch goddelijk. We vroegen zo weinig van het leven – alleen om te werken voor een bescheiden opbrengst, en daardoor genoeg te verdienen om te leven op het land van onze vaderen.

Maar de zwarte dagen braken aan voor de boeren. We werden vernietigd door het systeem dat de Britten in kantoren en fabrieken dwingt en de landbouw aan buitenlanders overlaat. Britten produceerden producten voor geïmporteerde levensmiddelen.

Het maakt niet uit hoeveel zo'n systeem de mensen schaadt, fysiek, intellectueel, moreel of hen blootstelt aan het gevaar van hongersnood in oorlogstijd, is het voor sommigen een 'lonende propositie'.

En zo kwamen we in de grote steden terecht, in economische slavernij. We werden bedienden, fabrieksarbeiders, winkelbedienden, verloren de bruine kleur van ons gezicht en leidden het angstige, zielloze leven van de loonslaaf. Ons werd verteld dat we dankbaar moesten zijn, en zo nodig moesten vechten, voor de zegeningen die de democratie ons schonk. Een democratie die hebzucht, materialisme, trivialiteit en de commerciële uitbuiting van elke menselijke behoefte en elk instinct belichaamt. Een afstomping van de mensheid die tot nu toe onbekend was in de geschiedenis, buiten Sovjet-Rusland. Lang leve de "kleine man", gestandaardiseerd als een massaal geproduceerde auto, de zwerm "Babbitts" uit de serviceflats en de voorsteden, gepropageerd, uitgebuit en verminkt, in "dit Engeland van ons"!

Het is waar dat nog niet iedereen het land heeft verlaten, maar hoe lang kunnen de zwaar beproefde restanten de strijd voortzetten tegen een economische orde die fundamenteel vijandig is en de burgeroorlog van fabriek op boerderij voert? Yeomen, boeren van Engeland, ons land is de slaaf van het exportkapitalisme, dat zijn volledige nadruk legt op de steden, die industrialiseren en verstedelijken.

Wat kan het u anders bieden dan tijdelijke lapmiddelen om het geschreeuw van uw slinkende ledenaantal te stillen en de schatting van uw misleide stemmen te innen? U is verteld dat er iets voor u gedaan zal worden; een verzekering die waarschijnlijk net zoveel waarde heeft als de slogan "huizen geschikt voor helden" van een verachtelijke herinnering. Wanneer u de nutteloosheid ervan hebt bewezen, laat het dan, in naam van uw Britse mannelijkheid en tradities, voor de laatste keer zijn. De Britse Unie heeft een beleid dat u en Groot-Brittannië zal redden en iedereen die dat wenst – en dat zullen er legio zijn – in staat zal stellen terug te keren naar het land van hun vaderen. U hebt ongetwijfeld veel gehoord en gelezen dat ons in diskrediet brengt, maar heeft u er nooit aan gedacht dat daar een reden voor zou kunnen zijn – dat we belangen ter discussie stellen die niet de uwe, noch de onze, noch die van de massa van het volk zijn? Is deze hele campagne van minachting dan zo onbelangrijk, denkt u? Wordt u nog langer verteld wat u wel of niet mag, en wordt uw politieke mening nu eenmaal beperkt tot de onzin van de "Oude Bendes"? Beoordeel ons beleid zelf, zoals het u aangaat, zonder de perfide ingevingen van de kranten. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

U zult merken dat wij vurige nationalisten zijn, volledig toegewijd aan het welzijn van de Britse bodem. Ook de industrie zal floreren, want die zal worden gesteund door het geld dat nu de buitenlander financiert, maar niet ten koste van de landbouw. Er zal een rechtvaardig en gezond evenwicht zijn, in plaats van de scheve, antisociale economie van vandaag.

Wij, ballingen van het platteland, houden net zo veel van de bodem als ieder van jullie. Het is onjuist om te zeggen dat we tirannie nastreven. We konden, zelfs als we dat wilden, de bevolking van Groot-Brittannië niet tiranniseren.

De dood van het platteland voorspelt de dood van de natie, want uit de bodem ontspringt alle leven, zowel fysiek als spiritueel. U, die deze waarheden instinctief begrijpt, moet weten dat wij niet misleid zijn, die ze op onze vaandels dragen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Bedrijfseconomie door A. Raven Thomson

A De ineenstorting van het huidige economische systeem heeft een GROOT probleem gecreëerd voor de moderne wereld. We kunnen geen systeem meer tolereren dat de meesten van ons tot armoede veroordeelt te midden van de grootste overvloed die de mensheid ooit heeft gekend, dat miljoenen mensen het recht ontneemt om in hun eigen levensonderhoud te voorzien en dat het gevaar van oorlog in de internationale strijd om krimpende wereldmarkten steeds dichterbij brengt. Wat is de oorzaak van deze universele ineenstorting? Waar zijn we de fout in gegaan?

Voordat we de oorzaak van de problemen volledig kunnen begrijpen, moeten we de drievoudige aard van de georganiseerde samenleving als volgt beschouwen:

- Een centrale overheid met de bevoegdheid om het nationale leven te plannen en te leiden.
- Een aantal sociale groepen met verschillende doelen en interesses.
- Een massa individuen, begiftigd met initiatief- en ondernemingsvermogen.

De klassieke economische theorie van de negentiende eeuw richtte zich vrijwel uitsluitend op het derde en minst georganiseerde aspect van de samenleving, en verafschuwde de bemoeienis van de staat of de groep met economische zaken. In vroegere tijden van relatieve schaarste bestond er mogelijk enige rechtvaardiging voor deze visie, aangezien het initiatief en de ondernemingszin van het individu toen van vitaal belang waren voor de ontwikkeling van latente productiekrachten en de bevordering van technische uitvindingen. Uiteraard zou het individu zijn initiatief en ondernemingszin optimaal ontwikkelen als hem de grootst mogelijke mate van economische vrijheid werd verleend, en dit is precies wat de economen van de Manchester School eisten toen zij pleitten voor "laissez faire" en vrijhandel.

Wat de voordelen van economische vrijheid ook mogen zijn bij het oplossen van het schaarsteprobleem, het is een ware bedreiging geworden voor de maatschappelijke welvaart in een tijdperk van overvloed. Het is niet nodig om de klassieke economische theorie als zodanig te veroordelen, maar we moeten beseffen dat er geen absolute economische 'wetten' kunnen bestaan, los van de sociale organisatie. Het individualistische systeem was ongetwijfeld zeer noodzakelijk in een tijdperk van schaarste, en we moeten de Manchester School danken voor het oplossen van het productieprobleem, maar de tijd is nu gekomen voor een nieuw economisch systeem dat aansluit bij de behoeften van een nieuw tijdperk. Individueel ondernemerschap, aangemoedigd door volledige vrijheid van exploitatie, heeft een einde gemaakt aan schaarste, maar is volstrekt niet in staat de overvloed die het heeft gecreëerd onder de bevolking als geheel te verdelen. Productie is van nature een individueel of hooguit een groepsproces: distributie daarentegen is gebaseerd op de behoeften van de hele gemeenschap en kan uiteraard niet slagen zonder een grote mate van bewuste sociale planning.

SOCIALISME EN DE KLASSENOORLOG

Nu het individualisme zijn nuttige periode heeft gehad en een reëel gevaar voor de economische vooruitgang is geworden, is het tijd om de economische belangen te richten op de sociale groep, zo niet op de natie als geheel. Tot nu toe hebben degenen die het huidige systeem het felst hebben aangevallen en collectieve termen als 'socialist' of 'communist' hebben aangenomen, nooit echt...

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

boven groepsoverwegingen verheven. Ondanks hun grootse bewering de productiemiddelen te "nationaliseren", ligt de basis van de socialistische en communistische oproep juist in de overdrijving van klassendifferentiatie en het aandringen op de "klassenstrijd". Het is duidelijk dat een dergelijke klassenbewuste doctrine tot het domein van de sociale groep behoort en niet kan opkomen voor enige waardering van de hele gemeenschap als een levend organisch geheel. De nadruk die de socialist legt op het internationalisme en zijn ontkenning van patriottisme bevestigen inderdaad zijn onvermogen om de volledige implicaties van de sociale organisatie te vatten, die ver boven klassenoverwegingen zou moeten uitstijgen tot een realisatie van het nationale doel. De ultieme "reductio ad absurdum" wordt bereikt wanneer het Sovjetregime in Rusland beweert dat het de "dictatuur van het proletariaat" is, want dit zou de permanente en bewuste overheersing van een groep over het nationale leven impliceren.

Eigenlijk wordt de klassenstrijd een regelrechte absurditeit in een tijdperk van overvloed, want wat kan een strijd tussen klassen nog betekenen als er overvloed is voor iedereen? De klassenstrijd is niets meer of minder dan een gruwelijk overblijfsel uit het tijdperk van schaarste, dat alleen maar kan voortduren tot in het huidige tijdperk vanwege de inefficiëntie van ons huidige economische systeem. Los het distributieprobleem op en de klassenstrijd is voorbij. Hoe dan ook, de scheiding van de samenleving in strijdende klassen is grotendeels een kunstmatige uitvinding van Karl Marx, want het onderscheid tussen bezittende en uitgebuite klassen wordt steeds moeilijker naarmate het moderne leven steeds complexer wordt.
Karl Marx had geen idee van de grote naamloze vennootschappen, waarbij het eigendom werd verspreid over grote aantallen mensen die normaal gesproken hun eigen brood verdienen in de industrie. Ook had hij niet voorzien dat er door de ontwikkeling van de moderne industrie grote aantallen organisatoren, ingenieurs, deskundigen en technici tussen werkgevers en werknemers zouden komen te staan.

Zelfs als we de verdeling van de samenleving in werkgevers en werknemers accepteren, betekent dit niet noodzakelijkerwijs dat hun belangen tegengesteld zijn. Het is waar dat zowel werkgevers als werknemers zichzelf beschouwen als vijandige legers met tegenstrijdige belangen, maar dit komt voort uit een onvermogen om het voordeel van collectieve organisatie voor beide partijen te begrijpen. In het geval van elke individuele onderneming is het duidelijk dat de belangen van werkgever en werknemer tegengesteld zijn, en dat als de werknemers te hoge lonen eisen, er geen winst overblijft voor de werkgever, terwijl als de werkgever de lonen kan verlagen, hij een hogere winst zal genieten. Hieruit volgt echter niet dat werkgevers en werknemers als geheel daarom hun eigen klasse ten koste van de ander kunnen bevoordelen. In een tijdperk van overvloed, zoals nu, gaan de belangen van werknemers en werkgevers hand in hand. De moderne industrie heeft uiteraard behoefte aan grote en groeiende markten. De poging om deze te vinden in de illusoire internationale handel is de afgelopen jaren jammerlijk mislukt, met als gevolg dat industriëlen zich nu steeds meer op de binnenlandse markt richten.
Het is echter duidelijk dat de koopkracht op de binnenlandse markt voor een groot deel wordt bepaald door de lonen. Het is dan ook in het belang van de werkgever dat de werknemers hogere lonen ontvangen, zodat zij de producten van de moderne industrie kunnen kopen.
De socialistische arbeiders zullen hun geloof in de klassenstrijd toch niet zo ver doortrekken dat ze hogere lonen weigeren, omdat dit in het voordeel is van de werkgevers?

HET BEDRIJFSCONCEPT

We zien dus dat het huidige economische systeem heeft gefaald omdat het te veel nadruk legde op de belangen van het individu, maar dat de socialistische en communistische doctrine evenzeer tekortschiet omdat ze de sociale groep verheerlijkt ten koste van de gemeenschap als geheel. Het fascisme wendt zich tot het derde alternatief en staat erop de gemeenschap te behandelen als één georganiseerde bedrijfsstaat, gecontroleerd en gepland door een centrale overheid die over voldoende bevoegdheden beschikt. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

autoriteit over individu en groep om het algemeen welzijn van het geheel te beschermen en de nationale doelstelling te bevorderen. Dit is het collectieve concept van de natie als een organisme van een hogere orde, maar in wezen vergelijkbaar met het menselijk lichaam, waarbij de organen en functies een collectief doel dienen.
Het vormt de essentiële basis van de organisatie van het fascistische regime in Italië, dat de relaties tussen Italiaanse werkgevers en werknemers reguleert op basis van gemeenschappelijke belangen, overeenkomstig de regels van het beroemde Handvest van de Arbeid.

Een dergelijk systeem, gebaseerd op een geheel nieuw concept van economisch doel, vereist een eveneens nieuwe wetenschap van economische aanpassing aan maatschappelijke behoeften. Ik ben ervan overtuigd dat deze nieuwe economische wetenschap zal worden ontwikkeld in dit land, dat zo lang het commerciële centrum van de wereld is geweest. Het zou zinloos zijn om te negeren dat zowel Italië als Duitsland, de eerste landen die een fascistische politieke grondwet aannamen, de grootste moeite hebben gehad met de ontwikkeling van de economische kant van hun regime, hoewel ze beide veel beter hebben gereageerd op de druk van de wereldwijde depressie dan democratische landen. We moeten niet vergeten dat, hoewel democratie en liberale principes eerst in Frankrijk en op het continent kwamen, het in Groot-Brittannië was dat de economische implicaties van het liberalisme werden uitgewerkt door de Manchester School van individualisten. Aangezien Groot-Brittannië deze gevaarlijke, bijna rampzalige economische theorie aan de wereld schonk, zal het duidelijk de plicht van Groot-Brittannië zijn om de nieuwe principes van het fascisme toe te passen op de economische sfeer en de commerciële structuur van de toekomst te creëren die de in diskrediet geraakte restanten van de liberale vrijhandel zal vervangen.

BEDRIJFSPRINCIPES

Het kan geen onderdeel zijn van de huidige discussie om de basis voor een dergelijke wetenschap te leggen, maar bepaalde principes van de bedrijfseconomie dringen zich onmiddellijk op, in tegenstelling tot het huidige individualisme. In plaats van de "economische mens", wiens persoonlijke zelfzucht de essentiële basis vormde van de oude school, zullen we de "economische gemeenschap" hebben, waarvoor het individu zich in patriottische dienst zal stellen. In plaats van groepen mensen die zich verenigen om hun gemeenschappelijke "belangen" te beschermen, zullen we beroepsgroepen hebben die zich verenigen in functionele dienst aan de gemeenschap als geheel. In plaats van de concurrentiestrijd tussen individuen die vechten voor hun bestaan, ieder tegen allen en de duivel zal het slechtst scoren, zullen we de samenwerking van individuen zien voor hun gemeenschappelijk voordeel.

Hoe moeten deze principes in de praktijk worden gebracht? Allereerst ongetwijfeld door het uitoefenen van gezag. Discipline en controle moeten worden geïntroduceerd in de chaos van de huidige economische situatie.
De verschrikkingen van het huidige systeem, die de klassenstrijd aanwakkeren en de socialistische agitator grond geven voor zijn aanval op het "kapitalisme", komen grotendeels voort uit de onrechtmatige uitoefening van economische macht door het machtige individu dat voldoende eigendom of kapitaal heeft vergaard om aanzienlijke invloed uit te oefenen op commerciële aangelegenheden en zo zijn belangen op oneerlijke wijze te bevorderen.
Onder het fascisme zal het geen enkel individu zijn eigendom in deze zin mogen gebruiken als middel om macht uit te oefenen ten eigen bate. "Macht" is het monopolie van de overheid.

Hier hebben we het volledige antwoord op de socialist die de afschaffing van het privékapitaal en de nationalisatie van de productiemiddelen eist. Het is waar dat de private kapitalist in het verleden zijn controle over kapitaal heeft misbruikt om zijn eigen belangen te bevorderen, maar dat rechtvaardigt niet de afschaffing van privébezit, maar eerder de controle op het gebruik ervan om antisociaal gedrag te voorkomen. De waarheid is dat de socialist niets meer is dan een ontevreden bourgeois, die de kapitalist benijdt om zijn rijkdom en macht. Impliciet aanvaardt hij het burgerlijke principe dat de eigenaar mag doen wat hij wil.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

hij houdt van het zijne, en kan daarom geen alternatief vinden voor kapitalistische uitbuiting dan grootschalige confiscatie, die de goede kapitalist overweldigt met de slechte. Het fascisme erkent dat kapitaal en geld individuen macht hebben gegeven die ze in het verleden hebben misbruikt, en eist van de kiezers voldoende gezag en actiemiddelen om de machtigste gevestigde belangen in het land te behartigen. Zoals Oswald Mosley het volkomen duidelijk heeft verwoord: "Onder het kapitalisme gebruikt het kapitaal de natie voor zijn eigen doeleinden; onder het fascisme gebruikt de natie het kapitaal voor zijn eigen doeleinden."

Het is duidelijk onuitvoerbaar dat de overheid, hoe machtig en efficiënt ook, zou proberen de economische zaken van de hele natie tot in detail te plannen. Dit zou een ontkenning zijn van elke groepsorganisatie, die een essentieel onderdeel is van een gezond staatsbestel, en zou de huidige dreiging van bureaucratie, die dit land snel socialiseert, alleen maar bestendigen en verergeren. Socialisten en conservatieven concurreren met elkaar om de macht en invloed van Whitehall te vergroten, dat snel het "Nieuwe Despotisme" ontwikkelt dat Lord Chief Justice Hewart heeft voorspeld. Onder het fascisme zal een groot deel van deze bureaucratische controle opnieuw langs nieuwe lijnen van functionele organisatie worden gedelegeerd aan bedrijven die de belangrijkste industrieën en groepen van industrieën in het land controleren. Bedrijven in de landbouw, visserij, transport, mijnbouw en geneeskunde zullen de plaats innemen van ministeries in Whitehall en zullen worden bemand door mannen die zich via hun industrie en beroep hebben ontwikkeld en veel beter in staat zullen zijn om het te besturen dan welke permanente overheidsfunctionaris dan ook. Deze nieuwe instellingen voor industriële zelfbestuur zullen de lokale zelfbestuursvormen vervangen, die snel achterhaald raken door de snelheid van moderne communicatie en de bredere planning van openbare nutsvoorzieningen. Hierdoor zal de groepsorganisatie transformeren van de meer rigide structurele basis van het verleden naar de meer flexibele functionele basis van de toekomst.

De bedrijven krijgen een zeer grote mate van zelfbestuur om alle interne aangelegenheden te regelen met betrekking tot de industrieën die zij controleren, en werkgevers, werknemers en consumenten zullen allemaal vertegenwoordigd zijn in de raad van het bedrijf. De werkgevers zullen vertegenwoordigd worden via hun werkgeversfederatie en de werknemers via hun vakbond, terwijl de overheid consumentenvertegenwoordigers zal aanstellen om de belangen van het grote publiek en die van andere bedrijven die specifiek geïnteresseerd zijn in het product te bewaken. Het bedrijf zal verplicht zijn om normen voor lonen en arbeidsvoorwaarden voor de industrie vast te stellen tussen werkgevers en werknemers, evenals prijzen en concurrentievoorwaarden tussen werkgevers en consumenten. Alle gemaakte afspraken zullen juridisch bindend zijn voor de gehele industrie en elke werkgever of werknemer die de in feite geldende statuten van het bedrijf overtreedt, zal zich schuldig maken aan een misdrijf waarvoor hij voor de rechter kan worden gebracht. Van werkgeversfederaties en vakbonden wordt verwacht dat zij de discipline handhaven onder hun leden, die 100% van de betreffende industrie zullen uitmaken. Met dergelijke adequate arbitragemiddelen zullen stakingen en uitsluitingen uiteraard verboden zijn, maar werkgevers, werknemers en consumenten kunnen een beroep doen op de minister van Ondernemingen, die in raadsvergadering zitting heeft met vertegenwoordigers van alle industriële ondernemingen, voor een rechtvaardige beslissing die in overeenstemming is met de algemene industriële praktijk en het nationale welzijn. Het zal duidelijk zijn dat door deze decentralisatie van bevoegdheden en zelfbestuur aan de ondernemingen de centrale wetgevende macht zal worden ontlast van een groot deel van de gedetailleerde wetgeving die momenteel het werk van het parlement belemmert.

GEBRUIK VAN BEDRIJFSORGANISATIE

Tot nu toe lijkt de nieuwe economie misschien een interessant nieuw concept, maar de praktische toepasbaarheid ervan is twijfelachtig. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

waarde om hun aanzienlijke complexiteit te compenseren. Een dergelijk systeem is echter niet louter bedacht als een intellectuele oefening, maar heeft enorme voordelen juist daar waar het huidige systeem bijzonder zwak is. Laten we bijvoorbeeld het allerergste probleem nemen, namelijk armoede te midden van overvloed, voortkomend uit wat de conservatieven vroeger "overproductie" noemden, maar wat veel beter omschreven kan worden als "onderconsumptie". Uiteraard kan dit gebrek in het huidige systeem alleen worden verholpen door een veel hogere levensstandaard te bewerkstelligen, wanneer de mensen in staat zijn de immense productie van moderne wetenschap en techniek te consumeren. Helaas dwingt het individualistische systeem de koopkracht te verlagen, hetzij in de vorm van lonen, hetzij in de vorm van winsten, tijdens een periode van overvloed, vanwege de intense concurrentie om goederen te verkopen op een reeds overvolle markt, wat fabrikanten dwingt de prijzen te verlagen in een moordende poging de markt te veroveren. Onder het fascisme zullen de prijzen en concurrentievoorwaarden echter worden gecontroleerd, en zal geen enkele fabrikant zijn werknemers mogen uitputten tegen de regels van zijn bedrijf om zijn concurrenten voor te zijn. Niet alleen zal de daling van de koopkracht hiermee worden tegengegaan, maar het hele loonsysteem kan permanent worden verhoogd door gezamenlijke actie in de gehele industrie. Dergelijke actie is uiteraard volkomen terecht en is de afgelopen jaren door verschillende politici bepleit, maar helaas kan dit niet worden gerealiseerd binnen het huidige individualistische systeem. Want als één werkgever zo dwaas zou zijn om te proberen de lonen van zijn werknemers te verhogen in het belang van nationaal herstel, zou hij al snel talloze onpatriottische concurrenten vinden die de hunne zouden verlagen en hem van de markt zouden verdrijven. Alleen onder de discipline en controle van het georganiseerde fascistische regime kan een dergelijk beleid met succes worden uitgevoerd.

Op dezelfde manier kan ook de grote plaag van de werkloosheid worden genezen. Want het is duidelijk dat dit uitsluitend het gevolg is van het volstrekte gebrek aan organisatie in onze huidige nationale economie.
Er moet in dit land te allen tijde een bepaalde hoeveelheid werk zijn, berekend in manuren, dat gedaan moet worden, en er moet een bepaald aantal werknemers zijn die bereid en enthousiast zijn om dit werk te doen.
Het werk kan zeker over het totale aantal werknemers worden verspreid door een aanpassing van de werkuren, zoals momenteel gebeurt in Italië, waar de 40-urige werkweek wordt ingevoerd. Eigenlijk zoekt de fascistische regering in dit land liever een gunstigere oplossing, namelijk het verhogen van de levensstandaard van de bevolking in plaats van het verkorten van de werkuren. Maar hoe dan ook, het werkloosheidsprobleem wordt volledig en permanent opgelost in de organisatie van een planmatige bedrijfsstaat.

DE FUNCTIE VAN FINANCIËN

Een van de grootste tekortkomingen van het huidige systeem is dat het de verschillende beroepen en maatschappelijke functies niet heeft doordrongen van een besef van hun functionele doel: dienstbaarheid aan het geheel. Dit heeft geleid tot de slechtste resultaten in de financiële wereld, waar de macht van het geld op schandelijke wijze is uitgebuit door bankiers en financiers ten eigen bate. Het is dan ook niet overdreven om te stellen dat dit land, net als vele andere landen, wordt gedomineerd door een dictatuur van de haute finance, die veel meer geïnteresseerd is in de lucratieve opbrengsten van de buitenlandse obligatiemarkt dan in het welzijn van het Britse volk. De eerste en meest urgente taak van de fascistische regering zal zijn om deze huidige dictatuur van de internationale financiële wereld te doorbreken en te vervangen door een autoritair regime dat door de natie wordt gemachtigd om zelfs de machtigste belangen in het land een functioneel en sociaal doel op te leggen.

De functie van geld, die tegenwoordig te vaak wordt vergeten, is het vergemakkelijken van de uitwisseling van goederen en diensten. Het feit dat we het zo moeilijk vinden om onze goederen te ruilen ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

en diensten vandaag de dag is een duidelijke indicatie van het falen van de financiële wereld om haar primaire taak aan de gemeenschap te vervullen. Hoe bekwaam en vindingrijk onze technici en uitvinders ook mogen zijn, de levensstandaard van de mensen kan niet naar een hoger niveau worden getild tenzij er voldoende valuta en andere ruilmiddelen in omloop worden gebracht. Anders zal het enige resultaat van uitvindingen en rationalisatie van de industrie zijn dat steeds meer mensen werkloos worden. Op dit moment lijden we onder een zeer ernstige beperking van geld, die wordt uitgevoerd door de banken in hun streven naar hun deflatiebeleid. De reden voor dit beleid is tweeledig. Ten eerste is er een zeker aangeboren conservatisme dat nog steeds vasthoudt aan de gouden standaard als een laatste overblijfsel uit het tijdperk van de ruilhandel.
Ten tweede beseffen financiers dat een beperking van de hoeveelheid van het artikel waarin ze handelen, het waardevoller maakt en henzelf machtiger. Om deze twee redenen is de hoeveelheid geld in omloop niet, zoals zou moeten, aangepast aan de omvang van de potentiële productie in het land, maar beperkt tot een deel van de voorraad van een bepaald edelmetaal, goud, in de kluizen van de Centrale Bank. Het is duidelijk dat de beschikbare voorraad van dit metaal volkomen irrelevant is voor het distributieprobleem dat de financiële wereld moet oplossen, en in feite is de hoeveelheid goud in de hele wereld jammerlijk onvoldoende om de immense productiecapaciteit van de moderne industrie te financieren. Maar in plaats van valuta en krediet uit te breiden om te voldoen aan de behoeften van de industriële ontwikkeling, proberen onze financiële meesters terug te keren naar de gouden standaard door de productie te beperken tot de grenzen die worden gesteld door de wereldwijde goudvoorraad. Ongetwijfeld behouden en breiden internationale financiers op deze manier hun controle over de wereldaangelegenheden uit, maar alleen ten koste van het veroordelen van een groot deel van de wereld tot armoede te midden van overvloed.

De fascistische regering zal aandringen op een omkering van deze onnatuurlijke overheersing van de financiële wereld over de industrie. Het moet volkomen duidelijk zijn dat de financiële wereld een dienstbare functie heeft ten behoeve van de industrie en op geen enkele manier geschikt is voor het bestuur van de industrie dat zij heeft overgenomen. Niet alleen moet er een einde komen aan de stimulering van buitenlandse productie in concurrentie met onze eigen productie via de buitenlandse beursintroducties van de City of London, maar onze financiers en bankiers moeten ook gedwongen worden het distributieprobleem onder ogen te zien, dat zij in het verleden zo consequent hebben verwaarloosd. We hebben er al op gewezen dat de toekomst van onze handel ligt in de heropleving van de binnenlandse markt, en de financiële wereld moet zich nu richten op middelen om deze heropleving te bewerkstelligen door de koopkracht van de bevolking te verhogen.

Dit betekent een enorme en revolutionaire breuk met de meest heilige tradities van het bankwezen, want het wezenlijke kenmerk van het probleem is dat het de financiering van consumptie betreft. Tot nu toe beperkten bankiers zich volledig tot de financiering van productie in de commerciële sfeer, want afbetalingshandel financiert niet echt consumptie, maar verpandt slechts toekomstige koopkracht ten behoeve van onmiddellijke verkopen.

We moeten een manier vinden om hogere lonen en salarissen te financieren om de productiekrachten te ontplooien. Op dit moment is een dergelijke procedure in een individualistisch systeem, verwikkeld in intense concurrentie, natuurlijk onmogelijk, en elke werkgever die naar zijn bank zou gaan en een roodstand zou aanvragen om hogere lonen te betalen, zou terecht als een gek worden veroordeeld, want hij kon geen garantie geven dat zijn concurrenten hetzelfde zouden doen of hun lonen niet zouden verlagen om de markt van hem te veroveren. Lord Beaverbrook, die herhaaldelijk hogere lonen heeft bepleit, is er nooit in geslaagd deze essentiële moeilijkheid te overwinnen.

De bedrijfseconomie biedt echter een onmiddellijke oplossing, juist met het doel om
Corporaties moeten de lonen en arbeidsvoorwaarden controleren en reguleren, zodat als de fascisten
Als de regering een beleid van hogere lonen zou voeren, zou er geen sprake zijn van onpatriottische of door vreemden gecontroleerde bedrijven die achterblijven om voordeel te halen uit hun concurrenten; alles zou

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

gedwongen zich aan dezelfde normen te houden. Als de werkgever vervolgens naar zijn bank zou gaan en een rekening-courantkrediet zou aanvragen om zijn deel van het programma uit te voeren, zou de bankier er geen moeite mee hebben hem tegemoet te komen, want hij zou weten dat de toegenomen koopkracht van de hele gemeenschap zou resulteren in meer orders en grotere welvaart voor het specifieke bedrijf waarmee hij zaken deed. Op deze manier zou het fascisme de levensstandaard van de mensen verhogen en het grotere volume aan valuta en krediet in omloop brengen dat nodig is om de toegenomen productiekracht van de industrie te financieren.

Het is duidelijk dat dit beleid van monetaire expansie een volledige breuk met de gouden standaard inhoudt. Conservatievere critici vrezen hierdoor mogelijk voor de stabiliteit van de munteenheid.
Het fascisme wijst er echter op dat geld in werkelijkheid een claim is op goederen en diensten, en dat geen enkel normaal mens werkelijk naar een bank gaat en goudstaven eist voor zijn bankbiljetten: hij is volkomen tevreden als hij zijn geld kan omwisselen voor de goederen en diensten die hij nodig heeft. Nu zijn er in dit land op dit moment uiteraard volop goederen en diensten beschikbaar: pakhuizen vol goederen, in feite, en meer dan twee miljoen landgenoten die tevergeefs hun diensten aanbieden. Zolang we geen bankbiljetten uitgeven die niet gedekt worden door de beschikbare goederen en diensten, kan er geen inflatiegevaar bestaan; dus zal het fascisme de munt baseren op de brede basis van alle productiemiddelen van het land, in plaats van op de enge, onzekere basis van goud in de Bank of England.

RIJK AUTARCHIE

De enige terechte kritiek op dit beleid van collectieve organisatie van de industrie, dat de levensstandaard van de hele bevolking verhoogt, is gebaseerd op het argument dat dit land in hoge mate afhankelijk is van zijn buitenlandse handel en zich daarom geen hogere levensstandaard kan veroorloven dan zijn concurrenten op de wereldmarkt. Dit argument kan echter worden weerlegd met een verwijzing naar het voorbeeld van Henry Ford, die de goedkoopste auto ter wereld produceerde tegen de hoogste lonen. Hij werd hiertoe in staat gesteld door de enorme binnenlandse markt in Amerika, die hem in staat stelde massaproductiemethoden te introduceren en gunstig te concurreren op de markten van landen met een veel lagere levensstandaard. In feite verliezen we onze overzeese markten, niet omdat onze goederen duurder zijn dan die van onze concurrenten, maar omdat deze markten voor ons worden afgesloten door onoverkomelijke tariefmuren, waarachter zich snel binnenlandse industrieën ontwikkelen. Hoe goedkoop onze goederen ook mogen worden, we kunnen niet verwachten dat andere landen hun eigen industrieën ruïneren en hun eigen bevolking werkloos maken om ze te kunnen kopen. In ieder geval kunnen oosterse volkeren, zoals de Japanners, ons hopeloos overbieden als we de kwestie van de lonen in ogenschouw nemen.

Export is in geen geval essentieel voor het welzijn van een land, omdat het inhoudt dat goederen het land uit worden gestuurd voor consumptie door buitenlanders, in plaats van ze in eigen land te houden om de levensstandaard van de eigen bevolking te verhogen. Alleen de financiële magnaten van de City of London profiteren op de lange termijn van een overschot aan export, aangezien zij op basis van dit overschot de grote buitenlandse leningen verstrekken waaruit zij zulke royale commissies ontvangen. Export is alleen gerechtvaardigd om essentiële importen te bekostigen, en de import van dit land zou aanzienlijk kunnen worden verminderd door alle geïmporteerde goederen die we in eigen land kunnen produceren, uit te sluiten. Het is een schandalig feit dat grote hoeveelheden industriële producten in dit land worden geïmporteerd, die hier perfect zouden kunnen worden geproduceerd, en er is geen excuus voor onze verwaarlozing van de binnenlandse landbouw, louter omdat onze hulpbronnen niet voldoende zijn om onze hele bevolking te voeden; we zouden ten minste zoveel mogelijk eigen producten moeten produceren voordat we ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

voor de rest naar het buitenland.

Zelfs als we in dit land een zo groot mogelijke verscheidenheid aan goederen produceren, is het zinloos om te ontkennen dat we onszelf niet volledig zelfvoorzienend kunnen maken. Maar aan de andere kant zijn er maar weinig producten die we nodig hebben en die niet ergens binnen het Britse Rijk te vinden zijn.
Fascisme is geen eng Little England-beleid, maar heeft een groots imperiaal plan voor autarkische ontwikkeling te bieden aan het Rijk als geheel. Een veel groter deel van de groeiende binnenlandse markt zal aan de dominions worden aangeboden dan in Ottawa werd geboden, omdat buitenlandse concurrentie volledig zal worden uitgesloten. Er kan geen enkele twijfel over bestaan dat het Rijk als geheel volkomen bereid zal zijn mee te werken aan een dergelijk economisch systeem, dat een volledig zelfvoorzienend Rijk zal vormen, afgeschermd van de gevolgen van wereldcrises en werelddepressies, en in staat zal zijn een hogere levensstandaard op te bouwen dan tot nu toe het geval was.

Ten slotte moeten we ons de bedrijfsprincipes van het fascisme voorstellen, toegepast op de internationale handel.
De importeur mag niet langer inkopen op elke markt die hij geschikt acht, maar zal verplicht zijn om via een Foreign Trade Board te werken, die de koopkracht van het land zal gebruiken om exportmarkten te veroveren. Vanaf het begin zal het fascisme het beleid hanteren dat Groot-Brittannië koopt van degenen die van Groot-Brittannië kopen, en als een buitenlands land ons goederen wil verkopen die wij niet hebben, zal het verplicht zijn onze goederen in ruil daarvoor te accepteren.
Naarmate andere landen soortgelijke methoden hanteren, zullen we uiteindelijk komen tot een algemeen systeem van georganiseerde ruilhandel van land tot land, wat de enige praktische manier is van geplande internationale handel, vrij van de machinaties van de internationale financiële wereld en de banden van internationale woeker.

WERELDORDE VAN HET BEDRIJF

Men mag er niet van uitgaan dat fascisme volledig egocentrisch is in de nationale zin. Het is ongetwijfeld een essentieel kenmerk van de fascistische filosofie om het eigen land op de eerste plaats te zetten, maar het zou voorbarig zijn om op grond daarvan te veronderstellen dat fascisme nationale rivaliteit impliceert en tot economische oorlogen kan leiden. Integendeel, een zeer ernstig gevaar van het huidige systeem is dat de steeds toenemende strijd om de wereldmarkt tot oorlog kan leiden. In het Verre Oosten hebben er al marktoorlogen plaatsgevonden, en de Europese mogendheden hebben slechts met moeite kunnen voorkomen dat ze in de strijd werden meegesleurd. Sterker nog, het corporatieve systeem van economische planning zal het oorlogsgevaar minimaliseren, omdat het de economische oorzaken van oorlogen onder bewuste menselijke controle zal brengen. Het zal er niet langer om gaan dat elk land een maximum aan export op zijn buren dumpt, maar dat autoritaire regeringen, die volledig collectief de controle over hun nationale economische zaken hebben, samenkomen om de essentiële grondstoffen die nodig zijn voor hun industriële ontwikkeling te delen en uit te wisselen. Aangezien er geen schaarste is aan deze grondstoffen en de productie ervan zelfs drastisch is teruggebracht om te voorkomen dat de markt ermee overspoeld wordt, zou het geen enkel probleem moeten zijn om tot een vriendschappelijke oplossing te komen voor dit relatief eenvoudige probleem. De landen moeten immers het belachelijke idee laten varen dat ze elkaar kunnen ruïneren.

Rivaliteit zal er zeker zijn in de wereld van de toekomst, maar rivaliteit in prestaties, niet in competitie. Alleen langs de lijnen van de collectieve organisatie van de samenleving en het economische leven kunnen we vrede en welvaart bereiken in een geordende wereld. Laten we onze rol spelen door onze eigen nationale aangelegenheden op orde te brengen en andere landen aan te moedigen hetzelfde te doen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De nazibeweging in perspectief door James Drennan

T De Italiaanse fascisten hebben nooit geprobeerd de enorme raciale achtergrond te geven aan het Italiaanse nationalisme dat Herr Hitler heeft voortgebracht als de intellectuele inspiratiebron voor het "Dritte Reich". Als er iemand in de verleiding zou komen om het moderne beleid te baseren op de claims uit het verleden, dan waren het misschien wel de heersers van Rome, maar Signor Mussolini lijkt te streven naar een ultieme pan-Europese associatie gebaseerd op de concepten van het fascisme in plaats van naar een letterlijke heropleving van de Romeinse territoriale glorie. Herr Hitler daarentegen heeft een ideaal van Duitse (of Arische) raciale exclusiviteit uitgewerkt, dat diepgeworteld is in de Duitse geschiedenis. Dit Duitse concept, mits goed begrepen, hoeft echter geenszins in strijd te zijn met de Italiaanse opvatting van fascisme als een geloofsovertuiging die bestemd is om de spirituele basis te vormen voor de wedergeboorte van het Westen. Evenmin zou het in strijd moeten zijn met de verheven opvatting van het Britse Rijk, die het fascisme in Groot-Brittannië inspireert, want er is nergens sprake van een belangenconflict. Integendeel, alle verschillende bijdragen aan de theorie van het wereldwijde fascisme kunnen elkaar juist aanvullen in plaats van verstoren.

Om inzicht te krijgen in de manier waarop de nazi's de raciale interpretatie van de geschiedenis omarmden, die voor het eerst in de vorige eeuw werd geformuleerd door niet-Duitse schrijvers zoals de Fransman Gobineau en de Engelsman Houston Stewart Chamberlain, en door de nazileiders werd omgezet in een revolutionair ideaal dat door de Duitse massa werd aanvaard en de drijvende kracht was achter het huidige staatsbeleid van het Duitse Rijk, is het noodzakelijk om bepaalde omstandigheden en trends in de Duitse geschiedenis over de gehele periode van de afgelopen duizend jaar te beschouwen. Alleen door een dergelijke studie kunnen we de grondslagen van het geloof van het moderne Duitse volk achterhalen en begrijpen in welke richting de Duitse heersers waarschijnlijk een volk zullen leiden dat toegewijd overtuigd is van de geldigheid van hun geloof.

Het waren de Germaanse stammen die in de achtste eeuw de keizerlijke opvattingen van het oude Rome daadwerkelijk overnamen. Het Keizerrijk van Karel de Grote – keizer van het Westen genoemd – was etnisch meer Duits dan Frans, en pas na zijn dood werden de Franco-Gaullistische elementen onderscheiden van de Duitsers, toen de erfgenamen van de verschillende delen van zijn domeinen de eed aflegden, respectievelijk in het Frans en Duits. Tot in de dertiende eeuw bleven de Hohenstaufen-keizers heel Italië en een groot deel van het huidige Frankrijk als provincies van het Duitse Rijk beschouwen. Het is opmerkelijk dat, hoewel Duitsland zich in die tijd nauwelijks uitstrekte ten oosten van de Elbe, de Nederlanden, Bourgondië en delen van Savoye en Franche-Comté in verschillende mate en op verschillende tijdstippen wel tot de keizerlijke domeinen behoorden.

Het is een van de tekortkomingen van het geschiedenisonderwijs in dit land dat we zelden in staat zijn onze eigen geschiedenis in perspectief te zien en te vergelijken met die van de rest van Europa. Gedurende de vier eeuwen tussen de troonsbestijging van Lodewijk de Duitser in 825 en de dood van Frederik II in 1250 – ruwweg de periode in onze eigen geschiedenis tussen de regeerperiodes van Alfred de Grote en Hendrik III – was de geschiedenis van Europa grotendeels de geschiedenis van Duitsland. In een periode waarin onze eigen geschiedenis buitengewoon provinciaal was – waarin de gebeurtenissen ervan zo ver verwijderd waren van die van de hoofdstroom van de Europese geschiedenis als bijvoorbeeld de individuele geschiedenis van het huidige Noorwegen van die van het huidige Europa – was Duitsland het toneel van de grote strijd die de geboorte van

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De middeleeuwse Europese cultuur en haar keizers, zoals Hendrik de Vogelaar, Otto de Grote en Frederik Barbarossa, werden de scheidsrechters van West-Europa en de meesters van gebeurtenissen van Jutland tot Sicilië, van Bourgondië tot Hongarije. Het is noodzakelijk om de betekenis van deze periode voor de moderne Duitsers te beseffen om hun buitengewone trots op hun geschiedenis en hun gevoel van frustratie en opsluiting in de territoriale omstandigheden van het naoorlogse Europa te begrijpen.

Otto de Grote – die bijna duizend jaar geleden, in 973, stierf – is de afgelopen jaren uitgegroeid tot de opperste figuur van het nazi-pantheon, en zijn portretten prijken bijna net zo vaak in Duitse boekwinkels als die van Hitler en Göring. Het hele proces van de Duitse geschiedenis is in feite een voorbeeld van het fenomeen van 'geremde ontwikkeling', en de merkwaardige manifestaties die we associëren met de hedendaagse Duitse nationale psychologie komen voort uit het 'frustratiecomplex', dat er onvermijdelijk een afgeleide van is. De omvang en reikwijdte van de Hohenstaufen-macht leidden tot de ondergang van het Duitse volk. De schitterende keizers van deze lijn waren gefascineerd door de droom van het pan-Europese rijk van Karel de Grote, en meer dan een eeuw lang verspilden ze de kracht van de Duitsers aan het nastreven van hun Italiaanse ambities. Het eerdere beleid van Otto de Grote was gericht op het consolideren van een grote Duitse staat. De Hohenstaufen werden aangetrokken door de pan-Europese opvattingen waarvan de Habsburgers erfgenamen werden. En de ondergang van de Hohenstaufen liet Duitsland verzwakt en zonder centrale macht achter, op een moment dat Engeland en Frankrijk op het punt stonden zich te ontwikkelen tot de nationale staat die uiteindelijk werd bereikt onder de Tudors en de Valois. De fouten van het beleid van de Hohenstaufen lijken vanuit Duits perspectief nog tragischer, wanneer men bedenkt dat de grote "Drang nach Osten" van de Duitsers over de Elbe en langs de oevers van de Oostzee werd ondernomen door de Duitse Orde tijdens het bewind van Frederik II, en dat deze opmars uiteindelijk in zijn bredere mogelijkheden werd afgebroken door het afnemen van de impuls vanuit het Duitse centrum.

Er liggen bijna precies drie eeuwen tussen de dood van Frederik II in 1250 en de dood van Maarten Luther in 1546. Hoewel dit een nogal willekeurige indeling is, is deze wel toelaatbaar voor generalisatiedoeleinden. Deze periode van drie eeuwen bracht een complete transformatie teweeg, zowel in de vooruitzichten als in het karakter van het Duitse volk. Er zijn drie belangrijke historische stromingen die een fundamentele invloed hebben gehad op de verdere ontwikkeling van het Duitse historische leven.

Ten eerste verloren zowel de Duitse als de Noord-Italiaanse steden hun economische suprematie die ze in de middeleeuwen hadden genoten, toen ze waren ontstaan langs de belangrijkste oost-westroute van de handel tussen Europa en het Byzantijns-Saraceense Oosten. De verovering van Constantinopel door de Turken vernietigde grotendeels de welvaart van alle regio's langs deze route, en de ontdekking van Amerika en de opening van de Kaaproute verplaatsten het economische machtscentrum naar de landen langs de Atlantische kust: Spanje en Portugal, Engeland, Frankrijk en Holland. Het is dan ook niet overdreven om te stellen dat zowel de Reformatie in Duitsland als de Dertigjarige Oorlog in de zeventiende eeuw hun oorsprong vonden in het verschrikkelijke proces van economische ontwrichting dat op deze verschuiving van de belangrijkste handelscentra moet zijn gevolgd.

De tweede grote historische stroming in deze periode was de opkomst van de Habsburgers, in de voetsporen van de Hohenstaufen. De Habsburgers waren Duitse vorsten met uitgebreide persoonlijke domeinen in Duitse landen, maar hun positie in Oostenrijk – de Østermark – aan de oostgrens van Duitsland maakte hen in wezen niet-Duits in hun eigen belang. Het traditionele beleid van de Habsburgers verklaart gemakkelijk genoeg de buitengewone haat die de Pan-Duitsers koesterden, en

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Met name de nazi's hebben de hele "Oostenrijkse theorie" overgenomen. De Habsburgers – net als de eerdere Hohenstaufen – beschouwden zichzelf als de erfgenamen van het Romeinse Rijk en maakten aanspraak op wereldheerschappij, of in ieder geval, in de praktijk van de politiek, op een pan-Europese suprematie. Dit verbazingwekkende Huis was in verschillende periodes van zijn geschiedenis een Italiaanse macht, een Spaanse en Zuid-Amerikaanse macht, een Slavische macht, een macht met aspiraties in Azië – en zelfs in Afrika – maar het was nooit een macht die bewust puur Duitse belangen liet prevaleren.[1] De Habsburgers vervulden een belangrijke rol in de vier eeuwen na de verovering van Constantinopel door de Turken. Ze remden de militaire opmars van de Turken naar het westen af en volgden de Byzantijnse keizers op als de belangrijkste beschavende machten in heel Zuidoost-Europa. Maar hun rol was even waardevol voor Europa als desastreus voor de opvatting van de Duitse nationaliteit.
Hun bezorgdheid over het Middellandse Zeegebied zorgde ervoor dat het eenwordingsproces van Duitsland voor onbepaalde tijd werd uitgesteld en hun dynastieke politiek leidde in de praktijk tot een verdeling van de Duitstalige gebieden.

De derde belangrijke invloed op de ontwikkeling van de Duitse geschiedenis was de deling van de Duitstalige landen en de transformatie van het gehele raciale karakter van de bevolkingsgroepen die zichzelf Duits noemden, een proces dat zich afspeelde in de periode 1250-1550. Dit fenomeen was van het grootste belang, vooral als men bedenkt dat in dezelfde periode landen als de Engelsen, Fransen en Spanjaarden, en zelfs de Hongaren, Tsjechen en Polen, ontstonden en zich consolideerden, en Europa de vormen begon aan te nemen die we nu kennen.

Ten tijde van Karel de Grote waren de verschillen tussen Germanen en Franken niet erg duidelijk gedefinieerd. Engeland, onder Saksische heerschappij, was grotendeels een Duits koninkrijk, en hetzelfde kan gezegd worden van Noord-Italië onder de Longobarden. Daar vond allereerst een absorptie van Duitse elementen plaats in Engeland, Oost-Frankrijk en Noord-Italië. Dit proces was eigenlijk al lang vóór de dood van Frederik II in 1250 voltooid. Gedurende de volgende driehonderd jaar werden de westelijke grenzen van Duitsland teruggedrongen richting de Rijn. Regio's zoals Bourgondië en Franche-Comté werden meer Frans en minder Duits. Nederland werd definitief on-Duits. Zwitserland kreeg vorm en aanzienlijke Duitse bevolkingsgroepen raakten gehecht aan het Zwitserse idee. De belangrijke Duitse opmars in Oostenrijk werd een integraal onderdeel van het grotendeels on-Duitse Habsburgse Rijk. De resultaten van deze detacheringen zijn nog steeds van belang in de moderne Europese geschiedenis. Ze verklaren de Oostenrijkse kwestie.
Ze verklaren de kwestie Elzas-Lotharingen – de vete over een regio die nooit helemaal is opgehouden Duits te zijn en die nooit volledig Frans is geworden. Ze verklaren ook de poging van de nazi's om een pan-Duits bewustzijn nieuw leven in te blazen, niet alleen in Oostenrijk en Tsjecho-Slowakije, maar in mindere mate ook in Nederland en Denemarken, Zwitserland en België.

Maar tegelijkertijd met de Duitse taalgrenzen die richting de Rijn werden opgeschoven, en terwijl bevolkingsgroepen van authentiek Duits bloed zich transformeerden tot Zwitsers, Frans en Nederlands, verspreidden de Duitse taal en cultuur zich snel naar het oosten, en leerden de primitieve niet-Duitse bevolkingsgroepen van Noordoost-Europa zichzelf als Duitsers te beschouwen. De Duitse kolonisatie naar het oosten was het werk van de Duitse Orde, die de Slavische en Finse stammen ten oosten van de Elbe, en later aan de overkant van de Oder, veroverden en bekeerden, en van de Duitse Hanzesteden die zich bezighielden met het stichten van handelscentra langs de hele Oostzeekust. Uiteindelijk werd de Duitse opmars in deze richting geremd door de militaire macht van Polen, de rivaliteit van de Scandinavische staten en, uiteraard, later, de opkomst van Rusland als grootmacht aan het begin van de 19e eeuw.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

achttiende eeuw. Maar het was een grote prestatie, vooral als men bedenkt dat deze drang tot een einde kwam tussen de dertiende en vijftiende eeuw, toen de inspiratie van Centraal-Duitsland zwak was en soms zelfs geheel afwezig. De rol van de Hanzesteden en de Duitse Orde in het Oostzeegebied kwam sterk overeen met die van de Italiaanse Republieken en de Latijnse Ridderorden in het Middellandse Zeegebied, die erin slaagden een agressieve Italiaanse politiek in het Oosten te voeren in een tijd dat er geen centrale Italiaanse mogendheid bestond.

In de halve mislukking van de middeleeuwse "Drang nach Osten" is het tweede element van het "frustratiecomplex" te ontdekken, dat ten grondslag ligt aan de interpretatie van de moderne Duitser van de geschiedenis van zijn land. De nazi's – met name die van wat men de "Pruisische school" zou kunnen noemen, waartoe generaal Göring en Herr Rosenberg behoren – kijken voortdurend uit naar een heropleving van de Duitse penetratie en kolonisatie van de Baltische landen, als compensatie voor de beperking van de Duitse aspiraties in het Westen.

Het belangrijkste resultaat van de middeleeuwse "Drang nach Osten" was de stichting van de Pruisische staat. De autochtone bevolking van Pruisen was grotendeels van Slavische en Finse afkomst – de meest primitieve stammen van Noord-Europa – vermengd met de oorlogszuchtige en behoeftige elementen die vanuit de oudere Duitse cultuurcentra naar het oosten waren gemigreerd. De Pruisen werden als volk uitgemoord als gevolg van twee eeuwen van de meest bloedige oorlogsvoering van de middeleeuwen.

De Reformatie in Duitsland – die de geschiedenis van het grootste deel van de zestiende en zeventiende eeuw beslaat – kan in bepaalde opzichten worden beschouwd als een grotendeels onbewuste beweging van gefrustreerd Duits nationalisme tegen pan-Duitse, rooms-katholieke opvattingen over de Habsburgers. De Reformatie culmineerde in de Dertigjarige Oorlog, die Duitsland bijna een eeuw lang ruïneerde en de Habsburgse macht ernstig verlamde. Het herstel van de Turkse macht, dat tot uiting kwam in het Beleg van Wenen in 1683, was een gevolg van de verzwakking van de Habsburgers, en de Dertigjarige Oorlog had waarschijnlijk tot gevolg dat de Turkse heerschappij in Zuidoost-Europa meer dan twee eeuwen duurde.

De opkomst van de Franse monarchie vormde een ernstige en blijvende bedreiging voor de consolidatie van elke vorm van Duitse eenheid. Frans I werkte samen met de Turken tegen de Habsburgers, en het waren de Valois die als eersten een Poolse barricade tegen Duitsland in het oosten begonnen te vormen. In de daaropvolgende eeuw was het Richelieu die de Duitse pionnen echt in beweging zette tijdens de Dertigjarige Oorlog. Het resultaat van zijn beleid was dat Duitsland een eeuw lang aan de genade van de Bourbonmonarchie werd overgeleverd, totdat de opkomst van Pruisen onder Frederik de Grote een geheel nieuwe macht in de Duitse politiek introduceerde.

Met de komst van Frederik de Grote naderen we de moderne fase van de Duitse geschiedenis – en die strijd tussen Hohenzollern en Habsburg, tussen het protestantse, half-Duitse Pruisen dat Duits wilde worden, en het Duitse Oostenrijk dat niet-Duits wilde worden, en – binnen dynastieke grenzen – pan-Europees, wat een van de belangrijkste, zij het indirecte, oorzaken van de laatste oorlog was. De Reformatie was binnen bepaalde Duitse grenzen een pan-Duitse beweging, en kan ook worden beschouwd als een reactie op de economische achterstand waarin Duitsland was geraakt als gevolg van de verschuiving van handelsroutes in de vijftiende eeuw. Wallenstein, ongetwijfeld de grootste Duitser van zijn eeuw, koesterde brede, zij het vage ideeën over pan-Duitse eenheid, en hij stierf als gevolg van intrigerende acties met de Noord-Duitse vorsten tegen de belangen van het Huis Habsburg. Frederik de Grote daagde de Habsburgse hegemonie in Centraal-Europa ernstig uit en maakte gebruik van de zwakte van Frankrijk in de periode vóór de Revolutie om de Poolse barricade tegen Pruisen in het oosten te slechten. De Napoleontische oorlogen waren nauwelijks meer dan een onaangename onderbreking in de rivaliteit. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

tussen de twee Germaanse mogendheden. Hun resultaten versterkten de Pruisische positie aanzienlijk, want ze verzwakten de onafhankelijke vorstenhuizen in Duitsland en stelden Pruisen in staat om in de eerste helft van de negentiende eeuw de kleinere staten tot douane-unies te dwingen. Frederik de Grote had Silezië veroverd. De gedwongen deelname van zijn opvolgers aan de continentale blokkade tijdens de Napoleontische oorlogen legde de basis voor de Duitse industrie, die werd opgericht om de leemte op te vullen die ontstond door de uitsluiting van Britse goederen. De douane-unies verenigden de oude Hanzesteden met Pruisen, en een gemoderniseerd Noord-Duitsland stond tegenover een Oostenrijks keizerrijk, dat in feite een overblijfsel was van de Renaissance.

In 1866 werd Oostenrijk uit de Duitse Bond verdreven en was het geen Duitse mogendheid meer. Rond dezelfde tijd werd het uit Italië verdreven, dat het tot na de eerste helft van de negentiende eeuw feitelijk had gedomineerd, en was het nu geen Italiaanse mogendheid meer. Maar hier is de verbazingwekkende politieke flexibiliteit van de Habsburgse dynastie te zien.

Oostenrijk ontwikkelde zich in de tweede helft van de negentiende eeuw snel tot een Slavische mogendheid, die heerste over een minderheid van Duitse onderdanen die toevallig in Oostenrijk en Bohemen woonden. Het is mogelijk dat Oostenrijk als een Magyaars-Slavische Confederatie had kunnen overleven als Frans Jozef eerder was gestorven en Frans Ferdinand langer had geleefd. Maar de oude keizer, zoals hij tegen koning Edward zei, "kon nooit vergeten dat hij een Duitse prins was."

In de twintig jaar voorafgaand aan de oorlog ontstond in Oostenrijk een krachtige pan-Duitse beweging, aangevoerd door Karl Leuger – de populaire burgemeester van Wenen – die oprecht verlangde naar het einde van het Habsburgse Rijk en de monarchie, en naar de vereniging van de Duitse delen van het Rijk binnen Groot-Duitsland. Als de pan-Duitse oplossing of de "Federale" (Slavistische) oplossing van aartshertog Frans Ferdinand was bereikt, had de geschiedenis van Europa wellicht een heel andere impuls gekregen. Maar de Hohenzollerns waren in feite de Hohenstaufen en de Habsburgers opgevolgd. Deze laatsten waren praktisch in de positie van vazalvorsten gemanoeuvreerd, en met de ontwikkeling van de politiek van de Drievoudige Alliantie gaven de Hohenzollerns slechts een nieuwe kracht en een nieuwe richting aan de pan-Europese politiek van de Heilige Roomse keizers.

Adolf Hitler groeide op in de sfeer van de pan-Duitse propaganda van het Wenen van vóór de oorlog, en in zijn geschriften na de oorlog hekelt hij scherp wat hij beschouwt als het anti-Duitse en puur dynastieke en kapitalistisch-monopolistische beleid dat hij toeschreef aan de Hohenzollerns. Hij verzette zich ook tegen het beleid van koloniale expansie dat de Hohenzollerns initieerden en dat oudere nationalistische politici zoals Hugenburg en Schacht nog steeds aanhangen. Het is daarom noodzakelijk om deze twee belangrijke stromingen die het nationaalsocialistische beleid in de praktijk bepalen, in gedachten te houden. Ten eerste is het nazibeleid in wezen nationaal in die zin dat het een reactie is op het rampzalige pan-Europese beleid van de Habsburgers en Hohenzollerns. In de geest van Bismarck, die verkondigde dat "de hele Oostelijke kwestie nog geen greintje waard is van één Pommerse grenadier", verwerpt het elke ambitie om niet-Duitse gebieden onder Duits gezag te brengen. Aan de andere kant vormt het een uitdaging voor het gevestigde statensysteem van Europa, wanneer het de noodzaak benadrukt om alle gebieden die bewoond worden door Duitstalige bevolkingsgroepen onder te brengen in de structuur van het “Drittes Reich.”

Oppervlakkig gezien lijken de pan-Duitse heroveringen van de nazi-idealisten onverenigbaar met de voortdurende vrede in Europa. Maar waar Hitler in wezen op lijkt te mikken, is de erkenning van het feit dat Duitsland niet alleen als een gelijke onder de grootmachten moet worden beschouwd, maar dat deze grootmachten ook een legitieme expansie van Duitsland moeten toestaan en, indien nodig, de mogelijkheden moeten vinden om zich uit te breiden.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Er is niets bijzonder immoreels aan een ambitieus Duits territoriaal beleid. De afgelopen vijftien jaar hebben we de exclusieve en onbuigzame continentale politiek van de Franse democratie getolereerd, en de Volkenbond is grotendeels gebruikt om de ontwikkeling van een nieuwe Slavische groep in Oost-Europa te bevorderen. We moeten niet vergeten dat de Europese grenzen altijd al uiterst flexibel zijn geweest, en er is geen historische rechtvaardiging om ze op dit moment in de Europese geschiedenis als bijzonder permanent te beschouwen.

In Oost-Europa moet de Slavische groep – Polen, de Tsjechen en de Balkanslaven, in tegenstelling tot de Russen – worden beschouwd als een vrij permanent element in de Europese geschiedenis. Zowel Polen als Bohemen waren feitelijk oudere staten dan Pruisen. Rusland daarentegen is een relatief recent fenomeen, dat pas aan het begin van de achttiende eeuw als Europese mogendheid opkwam. Het was het werk van twee grote heersers – Peter de Grote en Catharina de Grote. De laatste oorlog maakte het werk van Catharina ongedaan en de Russische grens werd teruggedrongen tot achter de Pripet-moerassen. De bolsjewieken hebben veel gedaan om zowel de culturele als de nationale basis van het voormalige Russische Rijk te ondermijnen. Stabiele instellingen en ideeën zijn vernietigd en de vele volkeren die de Sovjet-Unie vormen, ontwikkelen desintegrerende tendensen in een tempo dat over het algemeen niet wordt beseft. Rusland wordt een politiek niemandsland – een feit dat de Japanners in het uiterste oosten zeer lijken te beseffen.

In dit verband is het recente Duits-Poolse Pact van belang en wijst het op de mogelijkheid van een geheel nieuwe oriëntatie in de Baltische politiek. Zowel Duitsland als Polen hebben behoefte aan wat omschreven kan worden als ruimte voor "boerenexpansie". Herr Hitler en andere exponenten van de nazi-ideologie, zoals Darre en Rosenberg, hebben benadrukt dat nazi-Duitsland streeft naar lege gebieden waar de Duitse boer zijn land kan bewerken en waar Duitse gemeenschappen hun leven kunnen opbouwen als een integraal onderdeel van Duitsland. Het is een totaal andere opvatting dan het "koloniale imperialisme" van de Hohenzollerns en van de moderne conservatief-nationalisten zoals Schacht en Hugenburg. Nu zou een succesvolle oorlog tegen Polen het Duitse probleem van de "boerenexpansie" niet oplossen, want Polen zelf is dichtbevolkt en kent een groeiende bevolking. Maar beide landen hebben ambities in het Oosten die in de zeventiende en achttiende eeuw werden geremd door Zweedse interventie en de opkomst van het Romanov-rijk. De mogelijkheden van deze ambities werden hen onlangs nog duidelijk toen de Duitsers tijdens de oorlog de Baltische provincies bezetten en de Polen in 1920 Oekraïne bezetten.
De Oekraïense nationalisten, die afscheiding van Rusland nastreven, hebben zeer belangrijke banden met Berlijn en Warschau, en het is mogelijk dat deze elementen een belangrijke rol spelen bij het formuleren van de basis voor een gemeenschappelijk Duits-Pools beleid in het "verre oosten" van Europa.
Elk vooruitzicht op oorlog is natuurlijk verontrustend, maar het lijkt voor de hand te liggen dat de meest directe manier om een toekomstige oorlog in West-Europa onvermijdelijk te maken, is door niet alleen Duitse aspiraties, maar ook Duitse behoeften te negeren. En het vrijmaken van Duitse energie richting het oosten lijkt oneindig veel beter dan een "file" langs de Rijn en in Oostenrijk – wat het enige ultieme alternatief is.

Er is opmerkelijk weinig vijandigheid jegens Groot-Brittannië in nazi-Duitsland, noch lijkt er enige neiging te zijn tot directe officiële propaganda tegen Groot-Brittannië, ondanks de buitengewoon provocerende houding van delen van de pers in dit land – en ook van bepaalde politieke groeperingen sinds de nazi's aan de macht kwamen. Er is natuurlijk een beweging van agitatie voor de terugkeer van de Afrikaanse koloniën naar Duitsland, maar de inspiratie voor deze agitatie komt grotendeels uit de nu onbelangrijke conservatieve nationalistische kringen. Meningen kunnen verschillen over de waarde van deze specifieke koloniën, zowel voor onszelf als voor de Duitsers, maar Herr Hitler zelf betuigt minachting voor "het koloniale imperialisme" dat de nationalistische groeperingen inspireert.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Een beleid gebaseerd op "exportkapitalisme" – en dit is het beleid dat koloniën eist – is zeker in strijd met de economische theorie van de "autarkische staat", en we kunnen gerust stellen dat de nazi's – in ieder geval in de huidige fase – niet opnieuw het Afrikaanse veld willen betreden. De nadruk van hun propaganda ligt volledig op het herstel van het boerenleven als basis voor de autarkische staat, en op de behoefte aan verdere gebieden die geografisch grenzen aan Duitsland, waar de Duitse boerengemeenschappen zich kunnen verspreiden en dat Duitse bedrijfsleven kunnen ontwikkelen waarin de nazi's het begin en het einde van alle dingen zien. Als een dergelijk beleid hen in conflict brengt met machten en belangen die geen Britse belangen zijn, is het nauwelijks de taak van Groot-Brittannië om op kruistocht te gaan om de immuniteit te behouden tegen de meest corrumperende tirannie die ooit de geschiedenis van de mensheid heeft bezoedeld.

[1] Behalve mogelijk tijdens de korte regeerperiode van keizer Jozef II.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Sociaaldemocratie in verval door John Beckett

A Een analyse van de resultaten van de tussentijdse verkiezingen sinds de laatste algemene verkiezingen laat zien dat de Labour Party haar gemiddelde peiling ten opzichte van 1929 met bijna 15 procent heeft verhoogd. In 1929 behaalde ze 289 zetels en, met vijf onafhankelijke leden die haar steunden, had ze een lobbysterkte van 294. Dertien overwinningen meer zouden haar macht hebben gegeven. Op basis van de cijfers van 1929 zou een stijging in de peiling gelijk aan die van de tussentijdse verkiezingen voldoende zijn om de partij een duidelijke parlementaire meerderheid te bezorgen. Bij gebrek aan een grote zwaai richting fascisme in haar eerste verkiezingsstrijd, kan men met zekerheid concluderen dat er geen andere factor is die een dergelijke volgorde van gebeurtenissen kan voorkomen. De regelmatige omslag van de slinger zal plaatsvinden en de twee kampen van het Huis zullen wisselen als voetbalteams in de rust.

Niets zou amusanter zijn, ware het niet tragisch, dan de verschillende meningen van onze "nationale leiders" en de pers te bestuderen over de waarschijnlijke koers wanneer het parlement onder controle staat van Labour. Ze variëren van visioenen van Groot-Brittannië op de volledig rode route, met Sir Stafford als chauffeur, tot de aangename gemakken van Mr. Greenwood en Dr. Dalton, die ons een beeld schetsen van een onveranderd Groot-Brittannië, afgezien van welvaart, met een frontbank van ongelooflijk 'gentlemanly' supermannen die de huurinkomsten van Mayfair even gestaag verhogen als ze de sloppenwijken van het mooie land gladstrijken.

Grote tragedie, rode ondergang en weldadige efficiëntie worden achtereenvolgens voorspeld. Het is verbazingwekkend dat geen van de profeten de moeite heeft genomen om de principes van de sociaaldemocratie waarop de Labour Party is gebaseerd, en het lot van deze principes (of het gebrek daaraan) in elk land waar ze zijn beproefd, zorgvuldig te onderzoeken. Deze studie, ondersteund door een overzicht van de geschiedenis van Labour en een onpartijdig onderzoek naar het karakter en de prestaties van haar leiders, leidt onvermijdelijk tot minder dramatische, maar veel angstaanjagender conclusies dan de conclusies die we tot nu toe hebben besproken.

Het is mijn bedoeling te stellen dat een Labour-regering noch revolutie noch evolutie inhoudt. Het betekent een karakterloze regering door nietszeggende entiteiten zonder enige leidende principes; het betekent een stuurloos dwalen in een wirwar van gladde onoprechtheden; het betekent ongearticuleerde paniek te midden van economische onzekerheid en financiële paniek, aangewakkerd door nerveuze en onervaren ministers.

Zonder voordeel voor de underdog kan men erop rekenen dat Labour de topdog zal toeblaffen en alarmeren. Het resultaat zal geen plotselinge catastrofe zijn die gemakkelijk te beheersen is, maar een ondermijning van de vitaliteit van de natie en een versnelling van het verval tot een snelheid die onmogelijk te stoppen is. De theorie van de sociaaldemocratie wordt inderdaad belichaamd in de officiële apologie van de Labour Party voor 1933: "We zijn misschien ineffectief geweest, maar we zijn altijd op het goede spoor geweest."

Gezien de veranderde economische omstandigheden die het gevolg zijn van de enorme vooruitgang in productiekracht door moderne machines en wetenschap, strijden de drie basisideeën van fascisme, communisme en sociaaldemocratie al sinds 1918 om de suprematie in de geest van de beschaafde wereld.

Op het eerste gezicht is de sociaaldemocratie het aantrekkelijkst. Communisme eist onmogelijke

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

onrust en opoffering om zeer controversiële resultaten te behalen. Het fascisme doet een groot beroep op de hogere, zelfverloochenende kant van de mens. De gemiddelde mens is lui en zelfingenomen. Hij wil niet werken en discipline accepteren; bovenal wil hij niet hoeven nadenken en offers brengen ten behoeve van het ras. De sociaaldemocratie belooft plezier zonder pijn, idealisme zonder inspanning, welvaart en rechtvaardigheid zonder planning. Er zou geen effectievere vorm van drugs voor de massa kunnen worden uitgevonden, en het is dan ook niet verwonderlijk dat in Rusland, Italië en Duitsland, waar de volle kracht van de door de oorlog veroorzaakte sneeuwstorm werd gevoeld, deze landen zich tot de sociaaldemocraten wendden voor redding.

De ruimte laat geen uitgebreide beschouwing, met citaten, toe van het falen van de sociaaldemocratie in deze landen. Niet alleen slaagde ze er niet in de vreedzame transformatie van roofkapitalisme naar socialisme te bewerkstelligen, zoals ze had beloofd, maar ze slaagde er ook niet in de rover, met wie ze in ieder geval in Duitsland een snelle en hechte alliantie vormde, ook niet in het minst te beteugelen. In alle drie de landen bevonden de arbeiders zich er veel slechter aan toe dan vóór de machtsovername door de sociaaldemocratie, en in alle drie de landen bleek de les voldoende om dergelijke vormen van democratie de rug toe te keren en te proberen hun prestige en efficiëntie onder een nationale leiding te herwinnen. Rusland, het minder ontwikkelde land, adopteerde een nu snel verdwijnende vorm van communisme, terwijl Italië en Duitsland, met een hogere beschavingsstandaard, zich tot het fascisme wendden voor redding.

Een zeer oppervlakkig onderzoek van de sociaaldemocratische theorie is voldoende om aan te tonen dat wat wat in deze drie landen gebeurde, was onvermijdelijk en moet overal plaatsvinden waar het beleid ervan wordt beproefd.

De sociaaldemocraat is de rationalist van demagogie, terwijl zijn partij steevast door fracties wordt gedreven, met hoge posities vol mannen die misschien niets anders te bieden hebben dan de macht van het gemakzuchtige woord. De hoogste ambten staan open voor de demagoog, en alleen voor hem. Net zoals de principes vaag zijn en die van de tegenstanders vastomlijnd, zo missen de leiders het fanatisme van de communist of de strengheid van de fascist. Verwerf de macht door middel van stemmen – niet de macht om dingen te doen, maar de macht om aan de macht te komen. Beloof rijk en arm dat je hun vriend zult zijn. Schaf de sloppenwijken af en dineer met de sloppenwijkeigenaar. Verhoog de lonen, maar geef titels aan de slechte werkgever.
Nationaliseer de banken, maar gehoorzaam de bankier. Versla het internationale kapitaal met een welkomstkus.
De bewapening inperken en tegelijkertijd ingrijpen in de zaken van alle andere landen. Dit zijn enkele van de meest passende slogans voor Labour-kandidaten. Het is niet verwonderlijk dat in een wereld van grimmige realiteit deze mix van opportunisme, idealisme en pure karakterzwakte instort zodra er verantwoordelijkheid voor werd genomen.

Een blik op de geschiedenis van de Labour Party laat zien hoe nauwkeurig deze tendensen in de praktijk worden waargemaakt; en, rekening houdend met het verder gevorderde stadium van verval in de genoemde continentale landen, is niets opvallender dan hun recente geschiedenis te vergelijken met onze eigen ervaringen. Sociale en economische moeilijkheden hebben geleid tot een brede erkenning van de noodzaak van verandering in de structuur van de natie. De ogenschijnlijk gemakkelijke weg van de sociaaldemocratie is bewandeld; chaos en corruptie zijn gevolgd; en leiderschap, ten onrechte dictatuur genoemd, moest worden ingeroepen.

Een onderzoek naar onze Labour Party laat precies dezelfde tendensen zien als de reeds genoemde sociaaldemocratische partijen. Kan de meest optimistische aanhanger ervan werkelijk volhouden dat er in de hele partijopvattingen en het partijbeleid twee consistente kenmerken te vinden zijn? Zelfs als we geen bewijs hadden van hun eerdere ambtsperiodes, bevatten de toespraken van hun leiders en de columns van de *Daily Herald* alle mogelijke inconsistenties. De Socialist League en de meest bedaarde vakbondsleider zijn verenigd in hun streven naar verkiezingsoverwinning, maar het is onmogelijk om er één te vinden
******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Eensgezindheid in hun regeringsplannen zodra de overwinning is behaald. Woon een Labour-bijeenkomst bij waar meer dan één spreker is, en als de sprekers verder gaan dan hoogdravende ambities en zich richten op praktisch beleid, zullen de meest opvallende verschillen meteen aan het licht komen.

De eerste echt grote parlementaire Labour Party werd in 1922 heropgericht. Nooit, zelfs niet in het "parlement van losse flodders" van 1906, is zo'n vreemde verzameling excentriciteiten in Westminster aangekomen. Er is geen betere beschrijving van te geven dan die van Scanlon in zijn *Decline and Fall of the Labour Party:* —

"Politiek brengt echter, net als tegenspoed, vreemde bedgenoten voort, maar we kunnen gerust stellen dat de ergste vormen van tegenspoed er nooit in geslaagd waren zulke vreemde, uiteenlopende types bijeen te brengen als ze zich naast elkaar in ons Labour-bed in het Parlement van 1922 bevonden. Iedereen met . . . een grief sloot zich aan bij de Labour-partij in de veronderstelling dat de partij uitsluitend bestond om individuele onrechtvaardigheden te herstellen; en wanneer een rijke persoon zich bij de partij aansloot, voelde hij of zij meteen dat hij of zij voor het Parlement moest worden aangenomen, zodat de grief op de juiste manier kon worden behandeld. . . herinner u de heer Egerton Wake, de nationale organisator van Labour, wiens taak het was om kandidaten te plaatsen, die zei dat de grootste kwelling van de partij een overdosis ontevreden generaals was.

Al met al vonden enkele vreemde figuren hun weg naar de Labour Party... elk met een vaststaand idee: sommigen concentreerden zich op versleten paarden, anderen op onderdrukte minderheden, mits die minderheden niet te dichtbij waren. Er waren generaals die in de oorlog over het hoofd waren gezien en wilden dat het hele promotiesysteem werd aangepast. Anderen (geen generaals) waren bereid hun tijd en energie te besteden aan het heilig houden van de sabbat; anderen konden met een gerust hart kijken naar de zware omstandigheden waaraan werklozen werden blootgesteld, maar zouden de partij gewillig hebben vernietigd als ze had voorgesteld om ook maar één arbeidersclub aan de lijst toe te voegen. Er waren anderen die geloofden dat groepsbijeenkomsten voor dagelijkse voorbede tot God het armoedeprobleem zouden oplossen, en er waren anderen zonder uitgesproken mening over wat dan ook.

In 1906, toen enkele Labour-parlementsleden de wereld op de hoogte brachten van de grote vraagstukken waaraan ze hun parlementaire leven hoopten te wijden, bood de heer Bernard Shaw zijn excuses aan de wereld aan voor zijn betrokkenheid bij hen. Er is geen verslag van wat hij in 1922 zei.

Minder dan een jaar later werd deze bonte verzameling de officiële regering van het land. Na een paar maanden werd de regering door het land op staande voet ontslagen. Vijf jaar lang heeft de heer Baldwin bereidde het nationale bewustzijn voor op elk alternatief en in 1929 regeerde een Labour-regering, waarvan slechts een paar kiezers een meerderheid haalden en die bijna altijd een fysieke meerderheid hadden binnen de grenzen van het Huis van Afgevaardigden, met ongemak en schande gedurende tweeënhalf jaar, totdat de crisis van 1931 hun tijdelijke electorale ondergang betekende.

In Rusland waarschuwde Kerenski tot voorzichtigheid tot hij op de vlucht sloeg voor een verontwaardigde en teleurgestelde natie die zich tot de bolsjewieken had gewend voor het leiderschap dat hij nooit had durven tonen. In Italië bezetten de sociaaldemocraten de fabrieken en lieten zich, zonder plannen voor de exploitatie ervan, gedwee naar buiten leiden en vernietigen door de fascisten, die de Italianen plannen gaven in plaats van toespraken en actie in plaats van intriges. In Duitsland hadden de socialisten in 1919 alle macht in handen, maar renden in paniek naar de *Junkers* voor hulp; twaalf jaar lang kropen ze achter de Weimar-grondwet; en in 1933 maakten ze, met nauwelijks een protestkreet, plaats voor Hitler en de gedisciplineerde leiding van de stormtroepen.

Het is niet verwonderlijk dat we een voormalig Engels parlementslid vinden dat schrijft dat de sociaaldemocratie voor haar bestaan afhankelijk is van het nooit aan de macht komen. Dit artikel begon met een waarschuwing dat de

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Als de cijfers van de tussentijdse verkiezingen iets zeggen, moet de Labour Party bij de volgende verkiezingen opnieuw een zetel bemachtigen. De lezer vraagt zich wellicht af hoe het, gezien de voorgaande feiten, mogelijk is dat miljoenen kiezers opnieuw op Labour stemmen. Het antwoord ligt in het bedrieglijke excuus dat op elk Labour-platform wordt gebruikt: "We hebben nooit een meerderheid gehad."

Hoe verbazingwekkend het ook mag lijken, het overgrote deel van de kiezers lijkt oprecht te geloven dat als er in 1929 nog eens twintig vakbondsleiders of *intelligentsia* uit de middenklasse waren teruggekeerd, de Labour-regering erin geslaagd zou zijn de vele en uiteenlopende utopische beloften die ze tijdens haar verkiezingscampagne had gedaan, waar te maken. Hoe het ontbreken van een meerderheid de arbeiders verklaart waarom er in het Lagerhuis – vaak tegen de stemmen van enkele liberalen en conservatieven in – duidelijk anti-arbeidersklasse-wetgeving zoals de Anomalies Act en de Coal Mines Act werd ingevoerd en doorgedrukt, doe ik niet alsof ik het begrijp. Hoe het prediken van klassenhaat en het mobiliseren van de massa's om het kapitalisme te vernietigen, kan ontaarden in ongebreidelde snobisme en kruiperige onderdanigheid aan de City of London omdat er 294 parlementsleden zijn in plaats van 307, is een mysterie dat nooit wordt opgelost.

Wat er ook mis is met de Labour Party, ze heeft een grote stap gezet in het oplossen van het probleem van lastige vragen. Ze heeft ontdekt dat de beste manier is om ze de rug toe te keren. Uitleg maakt plaats voor veroordeling; uiteenzettingen worden gegeven door gefulmineerd; en het niet nakomen van beloften uit het verleden lijkt in de ogen van de kiezers ruimschoots te worden gecompenseerd door een extra gulheid in het doen van beloften voor de toekomst.

Het belangrijkste bewijs dat Labour niet kan regeren, is niet te vinden in haar falen, hoe verachtelijk dat in het verleden ook is geweest, maar in de psychologie van haar leiders en de goedgelovigheid van haar achterban. De buitengewone clementie die Groot-Brittannië altijd betoont aan degenen van wie algemeen wordt aangenomen dat ze zich tot hoge posities hebben opgewerkt, verklaart waarschijnlijk de vreemde manier waarop degenen die de waarheid kunnen kennen de zalvende aanspraken van de Labour-leiders op ongebruikelijke normen van rechtschapenheid onbetwist laten.

De heer MacDonald, als leider van de Nationale Regering, volgt vandaag de dag exact hetzelfde beleid als toen hij de zeer gerespecteerde en geliefde leider van een Labour-regering was. Het enige verschil is dat dat beleid succesvoller is omdat hij omringd wordt door capabele mannen in plaats van inefficiënte. Toch zien we Labour-leiders die er vóór 1931 trots op waren hem op te volgen, hem nu beschimpen en aanklagen voor precies dezelfde methoden waarmee ze voorheen, toen hij ze gebruikte, anderen aanklaagden omdat ze bezwaar maakten. De eerlijkheidsnorm is zo laag dat Labour-parlementsleden, zowel vroeger als nu, die vroeger bij zijn deur rondhingen in de hoop de kans te krijgen om hem te openen en "Goedemorgen" te zeggen, nu alle misdaden uit het verleden aan MacDonald, Thomas en Snowden toeschrijven. In één adem beweren ze een democratische partij te zijn; in de volgende zeggen ze dat in een parlementaire fractie van bijna 300 man sterk drie mannen verantwoordelijk waren voor wat ze nu afkeurend gedrag noemen.

Een algemeen voorbeeld van deze oneerlijke propaganda is te vinden in de steevaste verklaring van Labour-platforms dat zij de enige partij zijn die een balans publiceert, en hun veroordeling van de oudere partijen vanwege corruptie bij het verkopen van onderscheidingen en het verbergen van geheime inkomstenbronnen. Veel leden geloven deze beweringen ongetwijfeld wanneer ze ze doen. Aan de andere kant moeten velen zich ervan bewust zijn dat de leiders jarenlang grote privébijdragen hebben ontvangen en naar eigen goeddunken hebben gebruikt – bijdragen die nooit in een verklaring zijn verantwoord. De Labour-partij heeft altijd de loze pracht en praal van titels veroordeeld, maar een onderzoek van de erelijsten tijdens haar ambtsperiode suggereert geen enkele wijziging in de traditionele manier waarop deze lijsten werden samengesteld. De ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Het overgrote deel van de Labour-leiding is bewust hypocriet in deze kwesties. De leden zijn zo ongelooflijk goedgelovig dat het moeilijk is om niet te beweren dat ze het leiderschap verdienen dat ze hebben.

Wat zal het einde van de democratie zijn? Beginnend met het bestuderen van de geschiedenis van de sociaaldemocratie elders, moet onze beschouwing van de Labour Party in Groot-Brittannië ons tot de conclusie brengen dat, net zoals zij alle kenmerken van de continentale bewegingen vertoont, haar vooruitgang zich onvermijdelijk langs dezelfde lijnen moet ontwikkelen. Het kan best zijn dat dit allesbehalve een bemoedigende gedachte is. Tenzij de natie binnen zeer korte tijd tot bezinning komt en een krachtig en praktisch alternatief krijgt, zullen de negatieve deugden van een door financiën geplaagde Conservatieve Partij ons ongetwijfeld een Labour-meerderheid in Westminster opleveren. De Tories zullen een Labour-regering zeker twaalf maanden aan de macht houden. De kiezers zouden niet beseffen hoe slecht Labour was, en vergeten hoe slecht het conservatisme in die tijd was geweest.

Het is daarom van primair belang dat het fascisme dat alternatief zonder verder uitstel presenteert. De tragische geschiedenis van andere landen mag zich hier niet ontvouwen. Zij wendden zich tot constructieve planning en autoritair leiderschap als laatste redmiddel, toen ze door onconstructieve reactie en timide socialisme aan de rand van de afgrond werden gebracht.

Een Labour-regering die zich inzet voor de verbetering van de omstandigheden van de massa's, zal bij het betreden van haar ambt ontdekken dat de kast leeg is. De dagen zijn voorbij dat er uit overvloed een paar miljoen gevonden kon worden om de arbeiders om te kopen. Verbitterd door het totale falen van de Labour-regering om hen te helpen, en aangewakkerd door de roekeloze aard van hun propaganda, zullen de arbeiders hun toevlucht nemen tot rellen en communisme als uitweg. Gealarmeerd door de wilde toespraken die gehouden worden om een ambt te bekleden, zal de investerende klasse zich met rampzalige gevolgen vergrijpen aan onze economische situatie. De sociaaldemocratie zal geconfronteerd worden met haar historische probleem: — Hoe haar aanhangers tevreden te stellen zonder haar tegenstanders aan te vallen? Er is geen oplossing in het socialistische geloof. Over minder dan drie jaar zullen we te maken krijgen met een ware crisis die die van 1931 tot een zeer onbeduidende zaak zal maken.

Is het mogelijk te geloven dat de democratie, zoals we die nu kennen, deze gestage afglijding naar de ondergang zal overleven? Het fascisme moet ernaar streven de natie nu van zijn plannen te overtuigen, en niet wanneer de ramp ons treft.

De arbeidersklasse kan niet regeren en als de corporatieve staat pas tot stand komt als de sociaaldemocratie de chaos heeft binnengehaald, ligt de redding van de natie nog steeds in het feit dat de geesten van de mensen zijn voorbereid en de beweging van de zwarthemden zich heeft geconsolideerd.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Fascisme en oorlog

door generaal-majoor JFC Fuller

T De fascistische kijk op oorlog is een gezonde, want de fascist is een realist. Voor hem is het zinloos om het probleem van oorlog te overladen met woorden en anathema's, zoals zo vaak gebeurt door degenen die erin geslaagd zijn het laatste te vermijden, omdat emotionalisme de antithese is van realisme. Hij staat open voor het onderzoeken van het probleem zoals een arts een patiënt onderzoekt, maar hij weigert zich te laten afleiden door "glorie" aan de ene kant of door "gruwel" aan de andere kant.

Als het probleem oplosbaar is, zal het wetenschappelijk worden opgelost, dat wil zeggen door de waarheid te zoeken en de waarheid te handhaven. een onpartijdige geest en een ordelijke manier van werken. Hysterie zal het zeker niet oplossen.

Na oorlog historisch en psychologisch bestudeerd te hebben, komt de fascist tot de conclusie dat oorlogen in bepaalde omstandigheden noodzakelijk zijn en in andere niet. Daarom besluit hij dat omstandigheden de belangrijkste factor zijn, dat het deze zijn die oorlogen veroorzaken, en dat oorlog zelf bijgevolg geen ziekte is, maar het hoogtepunt van een ziekelijke staat van vredelievendheid. Het is niet de microbe, het is de koorts die door de microbe wordt veroorzaakt. Zonder deze koorts zou de patiënt gemakkelijk kunnen sterven aan inwendige vergiftiging, maar als zijn temperatuur boven een bepaald punt stijgt, zal hij zeker instorten; in ieder geval is de kans groot dat hij fysiek verzwakt is wanneer zijn ziekte voorbij is. Het is niet de koorts die de schuld moet krijgen, maar de oorzaak ervan. De fascist zegt daarom: "Ik zal dit probleem causaal aanpakken, en totdat de oorzaak of oorzaken zijn weggenomen, zal ik een voorraad chirurgische instrumenten en medicijnen, mijn marines, legers en luchtvloten achter de hand houden, omdat ik geen reden zie om mijn vertrouwen te stellen in geloofskuren en andere kwakzalverij. Bijgevolg zal ik niets te maken hebben met pacifistische hekserij die haar vertrouwen stelt in bezweringen, spreuken en pacten." Om deze reden weigert hij zich door ontwapening en dergelijke valse aanwijzingen van zijn waarheidsvinding te laten afleiden, want wapens kunnen op zichzelf onmogelijk oorlogen veroorzaken, net zomin als tangen en scalpels op zichzelf ziekten kunnen veroorzaken.

"Laten we daarom," zegt de fascist, "vrede onderzoeken, want in de onvrede over vrede zullen de oorzaken van oorlog worden ontdekt, en totdat die zijn weggenomen, ben ik niet van plan mijn chirurgische instrumenten weg te gooien. Sterker nog, hoe hysterischer de voorstanders van vrede worden, hoe zekerder ik ben dat de oorlog zal terugkeren. Daarom zal ik ervoor zorgen dat mijn instrumenten en medicijnen de best verkrijgbare zijn."

Vervolgens richt de fascist zich op het tijdperk waarin we leven, want uit dit tijdperk zal de volgende oorlog voortkomen. Na deze onpartijdige studie komt hij tot de conclusie dat er vandaag de dag twee belangrijke oorzaken van oorlog zijn: overbevolking en financieel-economische anarchie. Deze veroorzaken militaire oorzaken: de noodzaak om te veroveren, te terroriseren en onaantastbare grenzen te vestigen.

De eerste van deze twee belangrijke oorzaken bekijkt hij op deze manier: hoe betreurenswaardig en vervelend het ook mag zijn, het is een feit dat een hongerende man liever de wet overtreedt door voedsel te stelen dan te sterven van de honger. In elk beschaafd en onbeschaafd land is het eens dat een man het recht heeft zijn leven te verdedigen; waarom zou zo iemand zichzelf dan door honger doden als hij zijn leven kan redden door diefstal? Wanneer een land overbevolkt raakt, staan hem dus twee opties te wachten: het kan zelfmoord plegen in een burgeroorlog of een aangrenzend gebied bezetten, wat oorlog betekent tenzij het bewoond is.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

door door het pact dronken pacifisten. Dit zijn feiten die niet te weerleggen zijn. Nu Japan overbevolkt is, is het dwaas van de Volkenbond om bezwaar te maken tegen de Japanse expansie. Een veel verstandiger aanpak zou zijn om jaarlijks een paar duizend ton anticonceptiemiddelen naar dat land te verschepen.

Hetzelfde probleem staat ons in India te wachten: Witboek of geen Witboek, als de Indiërs zich in het huidige tempo blijven voortplanten, tenzij uitbreiding mogelijk wordt, moet India vóór het einde van deze eeuw ontploffen. In 1921 telde de bevolking 320 miljoen en in 1931 350 miljoen. Met dit tempo van groei zal het in het jaar 2001 ongeveer 700 miljoen zijn, en tenzij Marie Stopes aan de slag gaat of elke maïsstengel twee aren draagt, is een catastrofe onvermijdelijk. Dit is een feit dat geen pen en inkt of vrome woorden kunnen uitwissen; daarom werkt de fascist met feiten – hij is een realist.

Wat de tweede van de twee belangrijkste oorzaken betreft, wordt de fascist meteen geconfronteerd met wat wordt uitgeroepen tot "economisch nationalisme", waarvan velen beweren dat het de duivel van de staking is. Nooit betoverd door woorden of namen, ontdekt hij bij onderzoek dat wat er werkelijk mee bedoeld wordt, maar wat in de liberale democratie een ketterij is om te fluisteren, anarchistische handel is: ga waar je zin in hebt, doe wat je kunt, bedrieg, steek om, vecht en de duivel neemt de achterste. Markten en buitenlandse leningen spelen een grote rol in deze bloedeloze beurzenoorlog. Ik zal ze kort achtereenvolgens bespreken.

Omdat alle landen vandaag de dag meer produceren dan ze onder het huidige financiële systeem kunnen kopen, overtreft de wereldproductie de wereldvraag. Markten worden daarom oorzaken van onrust en plaatsen waar zowel ontevredenheid als goederen worden gedumpt. Omdat het voor elk land uiteraard onmogelijk is om meer te verkopen dan het kan kopen, spelen particuliere belangen een rol in hun respectieve regeringen en slingeren regeringen met hun zwaarden om elkaar bang te maken – hun geratel is de belediging van de dagelijkse pers. Hebzucht wekt afgunst op, afgunst hartstocht en haat, en dan volgt er een incident dat opgekropte emoties aanwakkert en er ontstaat oorlog. Hetzelfde gebeurt vrijwel altijd in de strijd om grondstoffen.

Een nog krachtiger oorzaak is de strijd tussen de grote centrale banken om financiële controle. Als goederen niet met goederen kunnen worden betaald, wordt de schuldenaar gedwongen een lening te accepteren en treedt hij onmiddellijk in financiële slavernij. Zoals een schrijver over internationale financiers zei: "Meer dan welke andere macht dan ook die in de chaos van de moderne wereld is losgelaten, hebben ze oorlog veroorzaakt." Eenmaal in hun greep zijn er slechts twee manieren om eruit te komen: verloochening of vechten. Omdat de eerste manier faillissement en oneer betekent, wordt doorgaans de tweede gekozen.

Zo komt het dat, vanwege de hebzucht en emotionaliteit die inherent zijn aan massademocratieën, wapens niet als chirurgische instrumenten worden beschouwd, maar als de dwangbuizen van nationale en internationale onvrede. Ze worden gebruikt om interne revoluties te beperken en vijandige buren te terroriseren, niet om rechtvaardigheid te handhaven, maar om hebzucht in stand te houden. Nogmaals, het is slechts één stap van een tariefmuur naar een versterkte grens, en als een bestaande grens zwak is, is er alle reden om een andere te zoeken die sterker is. Vroeger werden sterke verdedigingsgrenzen nagestreefd om het nationale bestaan veilig te stellen, nu worden ze nagestreefd om internationale woeker te bewerkstelligen.

Op 11 juli 1933 zei de heer Chamberlain in het Lagerhuis: "Wij blijven zelf van mening dat we altijd al hebben gekoesterd, namelijk dat de grootste problemen waaraan de wereld vandaag lijdt, internationaal van oorsprong zijn en alleen kunnen worden opgelost door internationale actie en overeenstemming." Wat hun oorsprong betreft, heeft hij gelijk, maar aangezien Satan een merkwaardige afkeer heeft van het uitdrijven van Satan, twijfelt de fascist meer dan aan zijn remedie. Daarom gelooft hij niet in ontwapeningsverdragen, vredesverdragen en internationale politiemachten die eerst van binnenuit en vervolgens van buitenaf worden bediscussieerd door de leden van de Volkenbond of haar aanhangers.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De Volkenbond staat niet voor vrede, maar voor de status quo: ze staat voor een mythe, inertie, en niet voor een verandering van de realiteit. De wereld beweegt en wij moeten meebewegen; er is geen stilstand zonder verrotting, en verrotting wekt oorlog, want ze verrot de beschaving. Neem bijvoorbeeld het probleem van Oostenrijk, momenteel het centrum van de Europese verrotting: in 1918-1919 werd een groot rijk gereduceerd tot een kleine staat met een immens kapitaal; dat wil zeggen van de positie van een miljonair tot een arme die nog steeds zijn huis moet betalen – Wenen – de huur van een miljonair. In 1931 stelde Duitsland een douane-unie voor, en Frankrijk, dat voelde dat het op het punt stond te worden getorpedeerd, besloot onmiddellijk deze Unie te torpederen met dat onfeilbare vernietigingswapen, de Volkenbondsraad. In wezen een economische kwestie, werd het ter beslissing voorgelegd aan het Permanent Hof van Internationale Justitie en op de politieke pijnbank gelegd, waarbij de lieren onder andere werden bediend door Salvador, Cuba, Colombia en China – destijds in een staat van openlijke anarchie. Als Cuba of Salvador andersom hadden gestemd, zou de Unie een voldongen feit zijn geworden; aangezien geen van beide dat deed, werd de Unie verworpen.

Is dit verstandig of krankzinnig? Is dit de manier om de wereld te integreren en eeuwige vrede te stichten? Het zou verstandiger en eerlijker zijn geweest als de Volkenbond had verkondigd: "Oostenrijk is een onmogelijk land, het is de verarmde van Europa, en als het deze Unie niet mag krijgen, moeten we het behouden en het jaarlijks een uitkering van miljoenen ponden betalen." Zelfs toen, welk recht had de Volkenbond om te veronderstellen dat de Oostenrijkers – een trots volk – in een armenhuis wilden wonen? Want alles wat ze wilden was zelfbeschikking, en ze willen het nog steeds, maar kunnen het niet verkrijgen, omdat ze gedwongen zijn niet te leven onder een regering die ze zelf hebben gekozen, maar onder een corrupt despotisme.
Oostenrijk wordt feitelijk verhinderd haar rechtmatige bestemming te verwezenlijken door haar een heimelijke internationale politiemacht op te leggen – de internationale van het geld die geen buitenlandse huurlingen hoeft te kopen; ze kan immers altijd huurlingen uit eigen land inhuren. Het is dit soort macht, de gedenationaliseerde moordenaar wiens enige drijfveer geld is, die de Volkenbond, de Nieuwe Gemenebestbeweging en het aftakelende kapitalisme de wereld willen opleggen. Als ze dat zouden kunnen, zou het resultaat vroeg of laat een catastrofale revolutie zijn die zou uitmonden in een wereldwijd bolsjewisme. Is dit dan hun uiteindelijke doel?

Maar ondanks deze flagrante politieke schurkenstreek is waar de fascist zich het meest tegen verzet de sluwe morele aanval die onder een rookwolk van vrome platitudes en hysterische hypocrisie wordt gelanceerd tegen alles wat mannelijk en spiritueel is in de mensheid. Eer, deugd en geloof in iets edelers dan louter leven dienen onderworpen te worden aan internationale juridische controle. Maar is vrede, of het handhaven van vrede tot elke prijs, het einde van het leven? Is er niets in deze wereld dierbaarder dan het leven? Zijn mensen louter dieren? Met James Martineau gelooft de fascist dat:

"De eerbied voor het menselijk leven wordt tot immorele afgoderij verheven wanneer het als heiliger wordt beschouwd dan rechtvaardigheid en recht, en wanneer het schouwspel van bloed gruwelijker wordt dan de aanblik van verwoestende tirannieën en triomfantelijke hypocrisie...niets kan zwakker of suïcidaler zijn dan wanneer mensen die burgers zijn van een gemenebest, verkondigen dat zij van hun kant het leven hoger achten dan rechtvaardigheid. En als de dag komt dat naties zich tevreden stellen met het onderwerpen van elk geschil, ongeacht de oorsprong ervan, aan de uitspraak van een rechtbank, is het mogelijk niet zo dat de wereld beter is geworden, maar dat mensen gemener en minderwaardig zijn geworden omdat er niets meer is dat hen dierbaarder is dan het leven."

Leven is de drang van de natuur; maar rechtvaardig leven – dat wil zeggen, in overeenstemming met onze diepste overtuigingen – is ongetwijfeld de basis van alle moraal en religie. Kan een man die gelooft dat hij de wil van God weerspiegelt, zijn geloof ter beoordeling aan een politierechtbank voorleggen? "Leef gevaarlijk" lijkt daarom een nobeler en rechtvaardiger levensmotto dan

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

"Veiligheid voor alles" kan, wanneer toegepast op het hart van de mens, geen ander doel bereiken dan het kweken van een ras van ontspiritualiseerde eunuchen.

Zo komt het dat in de filosofie van het fascisme het leven wordt beschouwd als een middel tot een doel en niet als het doel zelf. Het individu is sterfelijk, maar de staat, niet alleen de massa van individuen, maar wat nobel, geïnspireerd en inspirerend is in hun geschiedenis – kortom, nationale spiritualiteit – is onsterfelijk en oneindig veel groter. Hiertoe moet elk individu leven, niet alleen om het in stand te houden, maar ook om het te ondersteunen met zijn of haar leven, gedachten en daden. Het is een strijd voor wat gedaan moet worden en niet slechts een pas op de plaats maken na wat bereikt is. Als er in deze geest nog iets van de activiteit van het everzwijn aanwezig is, dan is er, de hemel zij geprezen, nog niets van de traagheid van het varken.

Vanwege deze dynamiek, deze essentiële viriliteit, staat het fascisme voor vrede, maar vreest het de oorlog niet, want het vreest alleen een levenloos bestaan. Daarom luidt de geloofsbelijdenis van de fascist over vrede en oorlog als volgt:

Het legitieme doel van oorlog is een meer volmaakte vrede, omdat oorlog een chirurgisch instrument is.

Het legitieme doel van vrede is een volmaakt mens, omdat vrede een creatief instrument is.

En het legitieme doel van de mens is een meer volmaakte wereld, omdat de mens een goddelijk instrument is.

Hoe zet hij deze overtuiging om in daden, want zonder activiteit kan er geen wedergeboorte zijn? probleem dat ik nu zal onderzoeken.

De geschiedenis van conflicten kan worden onderverdeeld in twee grote categorieën: interne revoluties en externe buitenlandse oorlogen; de eerste bevrucht de tweede en de tweede de eerste. Ik zal ze nu achtereenvolgens bespreken.

Wat de fascist zegt, is dit: internationale onvrede is niets meer dan de som van ontelbare nationale onvrede. Als we de wereld vergelijken met een huis, dan verzakken de fundamenten ervan voortdurend en storten de muren in, omdat de stenen en het cement ervan verrot zijn. Daarom is het eerste probleem bij het tot stand brengen van een creatieve wereldvrede dat elk land zijn eigen huis op orde moet brengen; want zolang de landen in een staat van interne verrotting verkeren, zullen hun politici, zodra er een crisis dreigt, proberen hun gezag te behouden door hun onvrede naar buiten te richten, weg van huis en op buitenlandse zaken. Dit is de oudste en zekerste weg naar oorlog.

Een uitstekend voorbeeld hiervan is Frankrijk na de oorlog. Haar regeringssysteem is ronduit corrupt, dus wat doen haar politici? Om de aandacht van het volk af te leiden, verkondigen ze luidkeels dat Frankrijk in gevaar is en hypnotiseren ze het volk met het woord "veiligheid". Als het mogelijk zou zijn Frankrijk te beschermen tegen elke vorm van aanval, zouden de Franse politici dan dankbaar zijn? Nee, ze zouden doodsbang zijn, want ze zouden beseffen dat de bevolking dan niets te vrezen zou hebben van een buitenlandse oorlog en zich zou richten op interne hervormingen en revolutie. "Veiligheid" is in feite geen schild dat Duitsland wordt toegestopt, maar het kogelvrije schild waaronder de Stavisky's kruipen.

Hoewel in bijna elk land de oorzaak van ontevredenheid economisch van aard is, is de uiting ervan, zoals onvermijdelijk, moreel. Armoede creëert niet alleen gebrek, maar ook een gevoel van onrechtvaardigheid. Dat er in een tijdperk van potentiële overvloed nog steeds daadwerkelijke en buitensporige armoede bestaat, lijkt crimineel, en wanneer een regering wordt beschouwd als een verzameling gangsters, gaat de lijdende en denkende mens geloven in zijn recht om haar omver te werpen. Dit is de fundamentele oorzaak van alle sociale revoluties. Een rechtvaardig deel van de productie ontzegd worden vanwege een achterhaald distributiesysteem is niets minder dan diefstal. Als een inbreker je huis binnendringt en je leven bedreigt, heb je het recht om het te beschermen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Zelfs ten koste van zijn eigen vermogen. De wanhopige man bekijkt politieke moord vanuit een vergelijkbare hoek, en wanneer hij zich realiseert dat het de financier is die de politicus als lokaas gebruikt tussen hem en wat hij beschouwt als zijn rechtmatige deel van de rijkdom, mogen we de eerste recessie verwachten die ooit in de geschiedenis van bankiers heeft plaatsgevonden.

De fascist zegt: Waarom dit probleem van financiële anarchie oplossen met sociale anarchie? Waarom het niet oplossen met economische reorganisatie? Armoede en, bijgevolg, revolutie worden veroorzaakt door een verkeerde verdeling van de welvaart, door een verrot financieel systeem, door loonsverlagingen, stijgende prijzen en een algemene verlaging van de levensstandaard; waarom organiseren we de nationale industrieën dan niet zo dat ze zichzelf kunnen controleren, zich kunnen uiten en zichzelf kunnen hervormen? Dit is geen socialisme, waarin de staat de arbeid controleert, want de controle over de industrie die hier wordt gesuggereerd, wordt uitgeoefend door degenen die arbeid creëren en in stand houden. Het is in feite de zuiverste vorm van coöperatieve democratie, die politieke democratieën nooit hebben geprobeerd te realiseren. Deze controle wil de fascist vestigen door middel van de corporatieve staat. Industrieën zullen worden verdeeld in zelfbesturende groepen die elk een industriële corporatie kiezen die bestaat uit werkgevers, werknemers en consumenten. In een dergelijke organisatie is er geen plaats voor klassenstrijd, stakingen en lock-outs. In plaats van te vechten voor hogere lonen, zal het doel zijn de levensstandaard te verhogen, terwijl wetenschap en industrie de productiecapaciteit vergroten. Wat betekent dit? Dat uitbuiting zal worden vervangen door organisatie en dat er een nieuw sociaal lichaam zal ontstaan.

Nu de welvaart is gevestigd, is de volgende stap het blazen van nieuw leven in het economische stof. Zoals de mens deels fysiek, deels moreel en deels intellectueel is, zo is een samenleving van mensen deels economisch, deels cultureel en deels politiek. Hieruit volgt dus dat, net als in de mens zelf, de economische factoren gegroepeerd moeten worden in organen en ledematen; zo moet ook de culturele bijna volledig aan individuen worden overgelaten en moet de politiek gezag over het geheel hebben. Daarmee bedoel ik dat de belangrijkste activiteiten van de politiek zullen bestaan uit het reguleren van de relaties tussen individuen en tussen groepen en uit het aansturen van die organen en ledematen, de nationale diensten, die alleen zij kunnen controleren.

Hieruit kunnen we het volgende afleiden: dat het privéleven van individuen zo vrij mogelijk zal zijn; dat de welvaart van groepen arbeiders afhankelijk zal zijn van een organisatie volgens functies, en dat het bestuur van het geheel zal worden uitgevoerd door mensen met een hoge intelligentie, kennis en ervaring. Met andere woorden: het culturele leven is individueel, het economische is collectief en het politieke is directief en autoritair. Wanneer deze drie groepen activiteiten – zelfexpressie, groepsexpressie en nationale expressie – samenwerken, zal de hoogste economie van het cultureel-economische en politieke leven ontstaan. Deze economie is ware vrijheid, en vrijheid van ontevredenheid vormt de basis van nationale vrede.

Ik ga nu over tot de tweede helft van het oorlogsprobleem, dat wil zeggen van nationale revoluties tot buitenlandse oorlogen, en ook hier zien we dat echte vrede op een economische basis tot stand moet worden gebracht.

Wat is die basis vandaag de dag? De anarchie van goud, de hoeksteen van de bestaande internationale en nationale monetaire systemen. Om goud te winnen of gouden valuta's te creëren, moeten landen actieve "gunstige" handelsbalansen hebben. Degenen die daarin slagen, kunnen goud onttrekken aan landen met "ongunstige" balansen of hen dwingen het verschil te lenen in de vorm van een lening. Zoals een schrijver over deze kwestie zegt: "In plaats van goederen en diensten te verhandelen die tot wederzijds voordeel strekken, worden landen gedwongen met hand en tand te vechten voor "gunstige" balansen – d.w.z. goud – op straffe van zich in de vernederende en ellendige positie te bevinden van een pand aan hun succesvolle concurrenten." Dit is de directe weg naar oorlog, want, zoals ik al heb aangegeven, kan alleen oorlog, afgezien van verwerping, deze slavernij afschaffen. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

De oplossing voor dit probleem ligt uiteraard in het afschaffen van goud als maatstaf voor rijkdom en in het baseren van valuta op reële rijkdom, niet op één product dat kan worden gemonopoliseerd, maar op alle producten met een marktwaarde. Dan zullen exporten moeten worden betaald met importen, anders worden ze geschenken aan het land dat ze ontvangt. Zoals de schrijver hierboven zegt: door de staat gesubsidieerde exporten zullen dan doelloos worden. Tarieven, voor zover ze importen uitsluiten, zullen in die mate exporten uitsluiten. Wisselkoersen zullen onveranderlijk vastliggen, waardoor de speculant wordt geëlimineerd en de angst voor de geldschieter zal verdwijnen.

Ik kan hier niet in detail treden over hoe de bestaande financiële anarchie moet worden geliquideerd; maar het is duidelijk dat in democratische regeringen, die voor hun macht afhankelijk zijn van de belangen en vooroordelen van de goudstandaard, de oplossing niets anders kan zijn dan een catastrofe. Kijk naar het bestaande mechanisme in dit land dat een dergelijke ingewikkelde hervorming zou moeten doorvoeren.
De premier moet het probleem voorleggen aan het kabinet, en het kabinet aan de parlementaire partij. Mocht er een Labour-regering aan de macht zijn, dan moet de parlementaire partij het voorleggen aan het Trades Union Congress en het Labour Party Conference, terwijl achter al deze vergaderingen gevestigde belangen aan de touwtjes trekken.

Onder een fascistische regering zal de premier, nadat de experts de kwestie hebben onderzocht, "ja" of "nee" zeggen. Zo ja, dan wordt de maatregel wet. En mochten andere landen interesse tonen, wat bijna onmogelijk is als ze onder fascistische leiding staan, dan is een snelle overeenkomst, gezien het besluitvormingsproces, mogelijk.

Als we het erover eens zijn dat deze fundamentele oorzaak van oorlog is geëlimineerd, dan houden we over wat we de biologische oorzaak kunnen noemen, namelijk overbevolking. Hierop kan geen enkele economische aanpassing direct invloed uitoefenen, omdat deze buiten de controle van de overheid valt.

In landen met een hoge levensstandaard wordt dit probleem automatisch opgelost door een daling van het geboortecijfer. Maar in landen waar een lage standaard heerst, dat wil zeggen in landen waar de industriële beschaving nog niet volledig ontwikkeld is, mag jarenlang een stijging van het geboortecijfer worden verwacht. Als we de wereldstatistieken bekijken, zien we dat de bevolkingsgroei in West-Europa weliswaar afneemt, maar in Oost-Europa niet, terwijl er in Rusland en uitgestrekte delen van Azië ruimte is voor honderden miljoenen mensen. Mocht Azië geïndustrialiseerd worden zoals nu in Rusland gebeurt, dan lijdt het geen twijfel dat deze honderden miljoenen geboren zullen worden en dat er een tijd zal komen dat overbevolking een uitbreiding naar het westen zal afdwingen. Wat betekent dit? Niets minder dan een intercontinentale oorlog tussen Azië en Europa. Om zich op deze oorlog voor te bereiden, moeten de Europese landen hun onderlinge ruzies staken en zich verenigen, en zich verenigen zullen ze nooit zolang economische en financiële onvrede hen scheidt. Als Oost-Europese landen binnen hun grenzen geen ruimte kunnen vinden voor hun groeiende bevolking, dan is het minste kwaad dat ze oostwaarts uitbreiden en niet westwaarts. Een dergelijke uitbreiding zal niet alleen verlopen langs de lijn van de minste bevolkingsweerstand, maar ook in de richting van, en niet weg van, de grootste oorlogsdreiging die de westerse beschaving ooit zal bedreigen.

Uit deze korte excursie naar toekomstige mogelijkheden blijkt, en ik denk definitief, dat het oorlogsprobleem niet kan worden opgelost met vredesverdragen en uitvoerige verdragen. Het is een reëel en actueel probleem, waarvan een deel kan worden opgelost door organisatie, en een deel alleen kan worden behoed door een verenigd en militair sterk Europa.

Omdat het overduidelijk onmogelijk is, zelfs wanneer het fascisme aan de macht komt in dit land, om in zijn eentje het lot van Europa te bepalen, is het meest cruciale militaire probleem waar we voor staan de veiligheid en verdediging van ons rijk. Hier staan we op eigen terrein en binnen bepaalde grenzen.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Gedefinieerde grenzen kunnen we naar eigen inzicht opbouwen. Dit betekent leiderschap en actie.

Omdat in een beschaafd land de materiële basis van alle militaire macht economische rijkdom is, is het eerste probleem in de imperiale veiligheid de ontwikkeling van het rijk. Er kan echter worden gesteld dat, aangezien de Dominions tegenwoordig autonome, zelfbesturende naties zijn, het voor geen enkele binnenlandse regering, fascistisch of anderszins, mogelijk is deze taak uit te voeren. Als dwang wordt overwogen, dan is de fascist het daar van harte mee eens. Maar voor hem is dwang volstrekt onnodig, want als realist gelooft hij dat, aangezien ontwikkeling afhankelijk is van samenwerking, samenwerking op haar beurt gebaseerd moet zijn op eigenbelang.

Het heeft geen enkele zin om te spreken over bloedbroederschap en traditionele banden, omdat dit geaccepteerde feiten zijn en niemand twijfelt aan hun bindende kracht; bovendien staan ze buiten de materiële sfeer en spelen ze dus geen rol in de economische kwestie. Wat wel degelijk van nut is, is de suggestie dat een autonoom rijk niet alleen een welvarender rijk betekent, maar ook een veiliger rijk, omdat het, binnen de gemeenschap van naties, zo'n krachtig instrument van vrede zal vormen dat het oorlog vrijwel zal verbieden. Voor een autonoom rijk zijn oorlogen, anders dan die welke voortkomen uit overbevolking en die buiten de politieke controle vallen, schadelijk. Daarom is het in het voordeel van het rijk dat de wereldvrede wordt gehandhaafd. Daarom is het in zijn voordeel dat al zijn onderdelen economisch samenwerken. Dit kan een verlies aan buitenlandse investeringen betekenen, maar binnenkort zal dit verlies volledig worden gecompenseerd door een steeds toenemende welvaart.

Het veiligstellen van deze welvaart brengt ons direct bij het probleem van de verdediging. Waar ligt de macht om te verdedigen? Ten eerste bij de Britse marine, omdat de Dominions de komende jaren niet in staat zullen zijn om krachtige oorlogsvloten te bouwen en te onderhouden. Ten tweede bij de luchtmacht en het leger.

Wat betreft het derde verdedigingsinstrument, aangezien moderne, dat wil zeggen gemechaniseerde legers, het soort zijn dat we nodig hebben, zal zich voor de Dominions hetzelfde kostenprobleem voordoen als bij de bouw van moderne vloten. Maar wat betreft het tweede, de luchtmacht, ontvouwt zich een heel ander verhaal. De Dominions, die enorme landoppervlakten bestrijken, vormen namelijk de natuurlijke broedplaatsen voor burgerluchtvaart, en burgerluchtvaart vormt de basis van de militaire luchtmacht.

Het probleem lost zich dus als volgt op: Groot-Brittannië moet allereerst verantwoordelijk zijn voor haar eigen luchtverdediging, en vervolgens imperiaal verantwoordelijk voor alle zeeverbindingen en voor het in stand houden van een klein maar krachtig gemechaniseerd leger dat in oorlogstijd zal opereren als een imperiale brandweer. Op hun beurt moeten de Dominions verantwoordelijk zijn voor hun eigen luchtverdediging en bijgevolg sterke en efficiënte luchtmachten opzetten.

Als dergelijke troepenmacht aanwezig is, dan komt het probleem neer op een kwestie van samenwerking. Bij de oplossing daarvan spelen twee hoofdfactoren een rol: de oprichting van een netwerk van verdedigde landingsterreinen dat qua doel vergelijkbaar is met ons bestaande netwerk van verdedigde kolenstations, en de oprichting van een Imperial Air Council die de landen van het Keizerrijk kan adviseren over de ontwikkeling van de luchtverdediging en de luchtmacht.

Hoewel, als ons rijk wil voortbestaan, dit ons meest vitale probleem is, is het onze meest dringende taak onze gevechtseenheden te reorganiseren en te herbewapenen. Sinds het einde van de oorlog heeft een reeks van machteloze regeringen hen tot een staat van machteloosheid gereduceerd. Onze vloot van twee machten is verlaten en we hebben vandaag de dag een gevaarlijk tekort aan kruisers, torpedobootjagers en onderzeeërs. Wat dit laatste betreft, zijn we nu overgeleverd aan de genade van Frankrijk. Ons leger is in omvang en efficiëntie verminderd, en hoewel een gebrek aan paardenvlees ons gedeeltelijk heeft gedwongen te motoriseren, heeft een overvloed aan archaïsche hersenen een dergelijke nutteloze massa in stand gehouden.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

infanterie, dat het niets meer is dan een buitensporig dure politiemacht. Ondertussen is de Royal Air Force gezakt van de eerste naar de zesde plaats onder de luchtmachten ter wereld.

De fascist heeft hier geen boodschap aan. Hij maakt zich niet druk om machtsnormen en emotionele beperkingen. Hij is een realist en zegt: "Als ik, zoals ik nu doe en moet, in een mijnkamp van de goudkoorts zou wonen, dan ben ik van plan een geweer op mijn heup te dragen."

Zijn standpunten zijn als volgt:

We moeten duizenden kilometers aan zeeroutes beschermen. Om deze te verdedigen tegen niet alle, maar wel de meest waarschijnlijke aanvallen, hebben we een marine nodig die in alle opzichten geschikt is voor dit doel.

We hebben een leger uit de negentiende eeuw; in plaats daarvan zouden we een twintigste-eeuws leger moeten hebben. Geen leger afgewogen in tonnen mensenvlees, maar gemeten in mechanische slagkracht: weinig mannen en meer machines, want dit is een machinetijdperk en geen spiertijdperk.

Wij willen en zullen een luchtmacht hebben die ons kan verdedigen door zo krachtig te zijn dat elke
Een vijand binnen een effectief bereik zal meerdere keren nadenken voordat hij ons aanvalt.

Ten slotte willen we een strategisch Ministerie van Defensie dat de drie krijgsmachten kan plannen en plannen alsof ze één gecombineerde krijgsmacht vormen. Dat wil zeggen, we willen een defensieautocratie in vredestijd, omdat we weten dat in oorlogstijd alleen een autocratie de strategie doelbewust kan of zal sturen.

Mochten andere landen verkondigen dat dit onze verzekering tegen oorlog is en onze garantie op overwinning in oorlogstijd militaristisch, laat ze dat dan doen. Hoewel we niet verlangen naar een bewapeningswedloop, zijn we niet van plan om ons de volgende keer dat we worden aangevallen in een positie te bevinden waarin we gedwongen worden om weg te rennen van de bewapening van onze vijand. We geven er de voorkeur aan de feiten openlijk en eerlijk onder ogen te zien in plaats van ze blindelings te negeren.

Ik denk dat ik nu de belangrijkste problemen heb behandeld waarmee we worden geconfronteerd met betrekking tot oorlog en de voorbereiding ervan, en dat ik duidelijk heb gemaakt dat het verschil tussen de visie van de fascist en de meeste andere mensen is: terwijl zij oorlog onvermijdelijk of te voorkomen achten onder alle omstandigheden, beschouwt hij oorlog, afhankelijk van de vredesvoorwaarden, als noodzakelijk of onnodig. In feite is dit verschil identiek aan dat wat de alchemist onderscheidt van de wetenschapper.

Oorlog is een realiteit en moet als zodanig worden behandeld. Het is begrijpelijk dat de mensen na de laatste oorlog hun toevlucht zochten tot idealisme, al was het maar om de sfeer te veranderen. Het is ook begrijpelijk dat alle regeringen die zich laten leiden door de publieke opinie, van nature gedwongen zijn olie op het water te gooien. Dit zijn feiten die niet kunnen worden tegengesproken; maar dit betekent niet dat het feiten zijn die niet kunnen worden veranderd. Hoewel de fascist geen oorlog wil, omdat oorlog een maatstaf is voor onvrede in vrede en dus een maatstaf voor regeringsfalen, vervalt hij niet in het andere uiterste en stelt hij zijn vertrouwen niet in politieke hocus-pocus en goochelarij.

Sterker nog, hij gelooft niet dat dit een tijdperk van oorlog is, en hij is van mening dat deze overtuiging wordt bewezen door het feit dat regeringen nooit ophouden over oorlog te praten. Hoe kan dat? Omdat er slechts twee grote categorieën problemen in het nationale leven zijn: de ene is intern en de andere extern – binnenlandse zaken en buitenlandse zaken. Als je niet wilt dat mensen de eerste onderzoeken, concentreer je dan op de tweede. Deze truc, die elke goochelaar kent, is de drijvende kracht achter democratische politiek.

Hij gelooft dat het probleem van oorlog een wetenschappelijk en geen emotioneel probleem is: ontdek de oorzaken ervan, isoleer het virus en ontwikkel een tegengif in plaats van gebrabbel en gejammer. Zoals het nu gaat,

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Het lijkt erop dat voorlopig niets, behalve een universeel hoge levensstandaard, oorlogen die voortkomen uit overbevolking zal kunnen uitbannen. De fascist is echter van mening dat er strijdkrachten nodig zullen zijn en dat efficiënte strijdkrachten daarom nuttiger en zuiniger zullen blijken dan verouderde. Hoewel een mens beïnvloed wordt door tradities, en mannelijke tradities van het grootste belang zijn in oorlogstijd, kunnen wapens dat uiteraard niet zijn. Daarom vermengt de fascist geen sentimenten met kanonskogels.

Hoewel een verenigd Europa een groot ideaal is, dat de fascist verwelkomt en mogelijk acht onder fascistische controle, omdat alle regeringen dan via een georganiseerd systeem met elkaar zullen omgaan, is het belangrijkste feit vandaag de dag dat de enige echte Volkenbond ter wereld het Britse Rijk is. Hier ligt dus ons ware startpunt op weg naar een creatieve vrede. Een startpunt dat ongeveer een kwart van de wereld beslaat en een kwart van de inwoners omvat. Vrede ligt in onze handen, als we die maar realistisch zouden vatten. Gaan we als natie, na eeuwen van zwoegen, nu uit de pas lopen en een troep achterblijvers worden? De fascist antwoordt "Nee"; vandaar zijn motto: "Voorwaarts".

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Vooruit in het fascisme

door Oswald Mosley

FASCIST Propaganda is een integraal onderdeel van ons nationale leven. Twee jaar werk en opoffering leverden als beloning de erkenning van deze beweging door het volk op als een patriottische, revolutionaire en intrinsiek Britse macht.

De Britse arbeider is er eindelijk in geslaagd zijn natuurlijke liefde voor het vaderland te identificeren met zijn rechtvaardig en noodzakelijk verlangen naar fundamentele verbetering van zijn omstandigheden.

De imperialist, die vroeger geen aandacht schonk aan de ellende en de nood waaronder miljoenen van zijn eigen volk gebukt gingen, is nu in staat te begrijpen dat er in dit moderne wetenschappelijke tijdperk voor werkloosheid en armoede geen excuus of vergoelijking bestaat.

Het derde jaar van het bestaan van onze Beweging heeft ongekende overwinningen op het gebied van propaganda opgeleverd. De grootste prestatie is echter de oprichting van een wetenschappelijke en uiterst betrouwbare organisatie, zonder welke propaganda geen blijvende resultaten kan opleveren.

De organische structuur van de Beweging als geheel omvat nu bijna 500 districtsformaties die momenteel georganiseerd worden volgens parlementair gebied, en die allemaal gecorreleerd en verenigd zijn door een organisatie die gebaseerd is op de activiteit van de Zwarthemden. De constructie van deze volkomen betrouwbare machine is inderdaad des te opmerkelijker omdat ze niet zoveel energie van de Beweging heeft geabsorbeerd dat het de propaganda heeft geschaad. Integendeel, ze heeft enorm bijgedragen aan het succes van twee van de grootste propagandacampagnes in de moderne Britse geschiedenis. De inmiddels beroemde campagne 'Mind Britain's Business' wekte de weerstand van de bevolking tegen een zinloze oorlog op in een mate die met de dag meer en meer wordt gewaardeerd, nu politici afstappen van de fantastische en bombastische houding die ze aannamen toen ze, onbewust van onze propagandakracht, voor het eerst de inzet van militaire en zeemacht overwogen in een geschil dat niet kan worden opgelost.

ons aangaan.

De tweede grote operatie zal worden herdacht onder het motto “Volgende keer fascisme”.
Tijdens de recente verkiezingscampagne hield onze Beweging net zoveel bijeenkomsten als de oude partijen maar konden organiseren. Onze bijeenkomsten zaten over het algemeen bomvol, die van hen vaak vrijwel leeg. Onze bijeenkomsten waren, vrijwel zonder uitzondering, vreedzaam en ordelijk; die van hen werden zeer regelmatig gekenmerkt door taferelen van hooliganisme en geweld, die bij geen enkele fascistische bijeenkomst zouden zijn toegestaan. Wij hebben de vrijheid van meningsuiting gehandhaafd; zij hebben geprobeerd die te ontkennen en zijn die zelf kwijtgeraakt.

Tijdens onze bijeenkomsten werden grote aantallen rekruten gerekruteerd, terwijl er volop strijd was voor de verkiezingen. Dat er met interesse naar ons zou worden geluisterd, dat we niet het zwijgen zouden worden opgelegd door de oosterse ondermensen die we kenden, maar dat massa's mensen zich bij ons zouden aansluiten juist op het moment dat wij weigerden kandidaten voor te dragen, is het hoogste eerbetoon dat gegeven kan worden aan de wijsheid om ons van verkiezingsstrijd te onthouden totdat we de vijand met de uiterst technische middelen die daarvoor nodig zijn, over de gehele lengte van zijn gehavende en verdeelde front konden aanvallen.

Zo kunnen we, nu het jaar 1935 ten einde loopt, terugkijken op evenveel succes in propaganda als in organisatie. Hoewel we nooit tevreden kunnen zijn totdat onze taak is voltooid, kunnen we allemaal trots zijn op elk uur werk dat we hebben verricht, elk klein offer dat we hebben gebracht voor de zaak die ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

Red ons volk door al het nobele van het nationalisme te verenigen met al het nuttige van het socialisme.

Achteraf gezien moet bovendien erkend worden dat ons verzet tegen de Joodse aanval even triomfantelijk als noodzakelijk is gebleken. Omdat de Joden een Britse beweging niet alleen voor Groot-Brittannië zouden laten werken, denken en voelen, omdat ze ons in een catastrofale strijd zouden storten met een groot volk wiens leider Europa van het communisme heeft gered, zijn ze teruggeworpen in een gestaag afbrokkelend defensief, omdat ze in Groot-Brittannië een antisemitisch sentiment hebben opgeroepen waarvoor ze alleen zichzelf de schuld kunnen geven. We mogen er trots op zijn dat, als onze beweging niet de moed had gehad om de dreiging van de Joodse internationale financiën en het Joodse bolsjewisme te bestrijden, ze er niet alleen niet in geslaagd zou zijn het vertrouwen van het volk te rechtvaardigen: ze zou ook de cruciale test, waaruit ze als een object van gehard staal is tevoorschijn gekomen, ontlopen zijn.

Wij verheugen ons in beproevingen van deze aard, want alleen zij kunnen ervoor zorgen dat onze leden standvastig, trouw en bereid zijn om offers te brengen in de schitterende manifestatie van die hoge menselijke kwaliteit die wordt opgeroepen door de fascistische strijd: “het vermogen om te volharden”.

In het komende jaar moeten alle inspanningen worden verdubbeld en alle successen worden gebroken. We hebben ons nu geëngageerd om de volgende verkiezingen te winnen; en deze verbintenis zal worden vervuld door de immense inspanning om in honderden kiesdistricten kiesorganisaties te vormen die superieur zijn aan die van de oude partijen. De taak is zwaar; maar ons actieve ledenaantal overtreft dat van alle oude partijen aanzienlijk.

Een drie weken durende tournee, die vlak voor Kerstmis werd afgesloten, heeft zowel een personele als een spirituele dimensie onthuld die geen enkele andere macht in Groot-Brittannië kan evenaren. Officieren uit elk district kwamen elke avond en op vele middagen bijeen voor gebiedsconferenties. Zij waren waardige vertegenwoordigers van de karakteristieke Britse mannelijkheid die zij in hun respectievelijke districten leidden. Ook vrouwelijke officieren vertegenwoordigden de steeds groeiende kracht van onze Beweging van ware Britse vrouwelijkheid. Lokale organisatie- en beleidsmatige problemen werden onderzocht met een nauwgezette aandacht voor details die onmogelijk was in de korte, vage en kinderachtige jaarlijkse conferenties van de oude Partijen. Nationale plannen voor het komende jaar werden uitgebreid en openhartig besproken en in het hele land met een bemoedigend universeel enthousiasme ontvangen. Bovenal werd dat nauwe persoonlijke contact en die relatie behouden, zelfs tijdens de huidige grote groei van de Beweging, die de begindagen van de fascistische broederschap zo levendig kenmerkte.

Een nieuw jaar van fascistische kracht ligt voor ons. De beweging die zo stoutmoedig is geweest om de gezamenlijke kracht van de Joodse internationale financiële wereld en de propagandamiddelen waarover zij beschikt, te bespotten; de beweging die met succes de "gevestigde macht, het Rode Front en de massale gelederen van de reactie" heeft getrotseerd, kan zich niet langer tevreden stellen met een defensieve houding. Nu we de enorme obstakels die ons in de weg staan hebben overwonnen, moeten we werken aan onze eigen overwinning. De omvang en snelheid van deze overwinning moeten afhangen van de niet-aflatende en doelbewuste inspanningen van elk lid.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Kracht door vreugde
door Dr. Robert Ley

TDe Nationaalsocialistische organisatie *Kracht door Vreugde* werd in het leven geroepen op bevel van onze leider, Adolf Hitler. Hij liet me op een dag roepen en zei: "Ik wil dat de Duitse arbeider voldoende ontspanning en vakantie krijgt, zodat de zenuwen van de natie gezond blijven; want het is onmogelijk om iets te bereiken, zelfs niet met staatsmanschap van het grootste genie, als de zenuwen van de natie vernietigd zijn." Het werd mijn plicht om deze opdracht van de leider uit te voeren, en in november 1933 werd *Kracht door Vreugde* opgericht. Velen, zelfs onder mijn meest intieme medewerkers, begrepen niet wat ik beoogde, noch wat de bedoeling van de leider was. Velen dachten dat het een middel was om de arbeider zand in de ogen te strooien en zijn legitieme verlangen naar sociale rechtvaardigheid af te leiden. Anderen zagen er weer een nieuw werkterrein in voor de oprichting van nieuwe kantoren. Slechts weinigen herkenden destijds de enorme onderneming die vandaag de dag door heel Duitsland pulseert en zich al uitstrekt tot ver buiten de grenzen van ons eigen land. Het lijkt een wonder als je bedenkt hoe een idee dat door velen werd uitgelachen, door anderen werd veracht, door tegenstanders werd beledigd en beschimpt en zelfs door onze naaste vrienden met angst en wantrouwen werd bekeken, in de korte tijd van iets meer dan twee jaar toch de harten van de mensen heeft veroverd en door de mensen zelf in praktijk is gebracht.

Als beschrijving van het doel dat we voor ogen hebben, is de naam volkomen juist: Nationaalsocialistische Gemeenschap *Kracht door Vreugde.* We moeten de betekenis van elk afzonderlijk woord zorgvuldig overwegen: Nationaalsocialistische Gemeenschap. De gemeenschap is haar fundament, en hier wordt opnieuw duidelijk uitgedrukt dat alleen de gemeenschap in staat en bevoegd is om vreugde te brengen. Hierin zien wij nationaalsocialisten opnieuw duidelijk dat cultuur en kunst verbonden zijn met de gemeenschap van natie en ras, en geen geïsoleerd bestaan in een vacuüm kunnen leiden. *Kracht door Vreugde .* Mij werd aangeraden het "Na het Werk" te noemen. Maar ik ben nooit voorstander geweest van imitatie, ik heb er altijd de voorkeur aan gegeven om te kijken of het niet mogelijk was om zelf iets te creëren.

De "Dopolavoro" van het jonge Italië kan ongetwijfeld grote resultaten laten zien; het is ongetwijfeld een grote prestatie. Maar het valt niet precies samen met het doel dat we voor ogen hebben. Het is een neutrale uiting die noch ons verlangen, noch wat de Leider beval, overbrengt. De Leider zei: "Ik wil een sterke natie: zorg ervoor dat het werktempo, dat door rationalisatie en de hele loop van de gebeurtenissen hoe dan ook zinloos is geworden, wordt gecompenseerd door de ontspanning en vakantie die deze mannen krijgen; en zorg ervoor dat de zenuwen van het volk niet worden geruïneerd." De Leider gaf opdracht om de natie kracht te geven, en tegelijkertijd liet hij zien hoe die kracht verkregen kon worden: door ontspanning, door vakantie, door vreugde.

Kracht door Vreugde is misschien wel de kortste en meest bondige uitdrukking van het hele doel van het nationaalsocialisme. Het is de belichaming van een levensvisie die het nationaalsocialisme aan Duitsland heeft gegeven; het drukt die positieve levenshouding uit die in ons klopt en die de ontkenning van het leven vervangt die onze natie in een voorbije eeuw domineerde. Want dat wat we in het verleden in alle lagen van de bevolking zagen, dat wat al onze verdwenen partijen kenmerkte, was de ontkenning van het leven!

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Wij, nationaalsocialisten, willen het leven niet zien als een reis door een aards tranendal, als een voortdurende voorbereiding op een beter hiernamaals. Wij willen het leven – en in het bijzonder dat van onze armste mede-Duitsers – zo mooi en stralend mogelijk maken. Wij geloven dat dit leven van ons de moeite waard is om geleefd te worden; en wij geloven dat onze Heer God de veelheid van ons leven niet heeft geschapen om het allemaal weer over te geven aan eeuwige vernietiging en vernietiging. Allen die geloven dat zij door hun leven en werken een heilige missie te vervullen hebben in deze wereld, allen die vervuld zijn van dit geloof, zijn in hun hart en ziel nationaalsocialisten.

Daarom hebben we kracht nodig voor de strijd. Ons leven is niet gevuld met de rijkdommen van het paradijs; voor ons is de strijd het belangrijkste. Leven is strijd, en strijd is leven. We kennen geen eindpunt waar sommigen in eeuwige luiheid wachten op hun eigen plezier en anderen eeuwig verdoemd zijn. In alle eeuwigheid kennen we alleen strijd als de uitdrukking van ons geloof en van ons leven. En voor deze strijd streven we ernaar ons volk een constante stroom van nieuwe kracht te geven.
Werk is inderdaad slechts een andere uitdrukking voor strijd. Ieder van onze landgenoten, of hij nu arbeider of boer, kunstenaar, geleerde of soldaat is, bevindt zich op elk moment midden in deze strijd om het bestaan van zijn volk en van zichzelf. En aangezien deze strijd zenuwen en substanties verbruikt, heeft de mens de middelen voor deze strijd nodig, en dus ook de aanvulling van deze middelen en de vernieuwing van zijn krachten. Daarom zijn ontspanning en vakantie voor ons een innerlijke noodzaak.

Een tijdje geleden werd mij door een vooraanstaande buitenlandse student van de sociale economie gevraagd: "Wat is uw standpunt ten opzichte van de vakantiekwestie? Gaat u in Duitsland het aantal vakantiedagen wettelijk vastleggen en tegelijkertijd de hoogte van de betalingen wettelijk regelen?" Ik antwoordde: "We zullen de algemene invoering van vakantiedagen niet zomaar tolereren, maar we zullen ze wettelijk verplicht stellen, omdat dit een van onze eisen is." "Maar neem me niet kwalijk," zei hij, "in elk land vechten werkgevers tegen hun werknemers, en toch beweert u in Duitsland dat zelfs de werkgevers geleidelijk aan deze vakanties zullen gaan eisen?" "Ja, de tijd kan niet ver meer zijn dat de grootste voorvechters van vakantie en recreatie niet de werknemers, maar de werkgevers zullen zijn."

Het nationaalsocialisme is de overwinning van de rede op de onredelijkheid, en het is niet meer dan redelijk dat een uitgeputte en afgeleefde man zichzelf heruitvindt, zodat hij zijn toekomstige werk des te beter kan doen. Dit betekent dat vakantie een eis wordt van gezond, redelijk gezond verstand. We eisen vakantie niet uit medelijden, maar in de erkenning van het feit dat ze de productiekracht van ons volk nog verder zullen vergroten. De werkgever heeft er geen voordeel bij een vermoeide en uitgeputte man voor zich te laten werken; zo iemand verbruikt simpelweg energie, terwijl de machines blijven draaien, stroom verbruiken, geld kosten en verslijten. Ook de man is niet langer productief, zodat de werkgever een dubbel verlies lijdt: hij betaalt niet alleen loon voor een verminderde productiviteit, maar hij betaalt ook voor de energie en kracht van de ongebruikte machine. Aan de andere kant, als de man fris is, verdient de werkgever gemakkelijk het verschil terug dat is ontstaan door de vakanties waarvoor hij heeft betaald. En de werkgever zal zien dat zijn saldo niet langer debet is, maar juist verbetert op de creditzijde; hij zal zien dat zowel hij als de werknemer er baat bij heeft.

Het is inderdaad kenmerkend voor het nationaalsocialisme dat het niets doet ten gunste van slechts één partij. Als we iets zouden doen wat alleen de arbeider zou helpen en tegelijkertijd de werkgever zou schaden, zou dat geen voordeel opleveren voor de natie als geheel; iets is goed voor het individu als het goed is voor het Duitse volk als geheel, en het is goed voor het Duitse volk dat mensen ontspanning en vakantie hebben. Het is vaak onze ervaring geweest, en dat is het nog steeds, om iemand te horen zeggen: "Ik zou graag acht dagen vrij willen hebben; geef me mijn geld; maar ik wil niet weg voor ontspanning, ik blijf thuis." Nee, dat is verkeerd; dat zou

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

geld weggooien; want thuis kan een mens geen ontspanning vinden. De kern van de zaak is dat hij af en toe van zijn zolder wordt gehaald, waar hij voortdurend alleen maar ellende en gebrek ziet, en op een zeereis wordt gestuurd, of naar de bergen, of naar de Rijn, en acht dagen lang leert de dagelijkse sleur te vergeten. Wat de marxisten prediken is niet genoeg: "Wij willen vakantie"; er moet iets met de vakanties gebeuren – dat is *Kracht Door Vreugde.*

Aan het einde van het eerste jaar kon ik zeggen dat *Kracht door Vreugde* Duitsland in rap tempo heeft veroverd. Vandaag de dag zijn onze prestaties zo groot dat ook het buitenland er aandacht aan besteedt. Of ze nu voor of tegen Duitsland zijn, iedereen in het buitenland volgt met belangstelling onze jonge organisatie, die iets mogelijk heeft gemaakt wat tot nu toe onmogelijk werd geacht, een droom die al jaren leeft bij elke socialist ter wereld. We hopen de wereld een andere kijk op het Nieuwe Duitsland te geven dan de kwaadaardige pers ons vaak wil doen geloven.

De Diario da Manha bijvoorbeeld geeft een voorbeeld van de groeiende welwillendheid van de wereldopinie; in een nummer van 12 oktober 1935 lezen we het volgende over een zeereis *"Kracht door* Vreugde": "Dat is de revolutie die Duitsland, met de vastberaden en gedisciplineerde wil van zijn volk rond Adolf Hitler, voorbereidt. Wat zullen de effecten en de uiteindelijke resultaten ervan zijn? Het is nog te vroeg om ze te kunnen inschatten; maar één ding is zeker: de Duitse geest werkt aan de creatie van nieuwe levensconcepten en de oplossing van de meest onopgeloste problemen van onze tijd." De Noorse krant Karmoy Posten van 27 september 1935 publiceert een interessante discussie over de waarde van de " *Kracht door Vreugde"* -reizen tussen een Noor en een zekere meneer Rabinowitz. De Noor schrijft met betrekking tot de schetsen die u ons geeft van hoe verschrikkelijk zeereizen zijn: ". . . het leven aan boord moet zijn tijdens zo'n reis, met weinig ruimte en overal benauwd, ik zou deelgenomen, en weet dat dit onzin willen benadrukken dat ik persoonlijk aan een van dergelijke reizen heb is. . .

· Je bent zeker nog nooit aan boord geweest van een stoomboot *van Strength Through* Joy. Dat mag je niet doen. Elk Gooi alle rechtvaardigheidsgevoel overboord: democratisch land waar je van houdt, zou er best trots op kunnen zijn. De organisatie *Strength Through* Joy."

Ik zou de lijst met soortgelijke vriendelijke persberichten uit het buitenland eindeloos kunnen uitbreiden, maar één ding is duidelijk uit de oordelen van al diegenen die serieuze interesse hebben in onze organisatie: het idee van *Kracht door Vreugde* krijgt steeds meer voet aan de grond dankzij de prestaties die ook in andere landen ongeëvenaard zijn.

We hebben er dan ook goed aan gedaan om reizen naar andere landen te ondernemen. We zullen de ingeslagen weg voortzetten en in maart van dit jaar zullen we met onze *Strength Through Joy* -vloot over de Atlantische Oceaan naar Lissabon en Madeira varen. Bovendien zullen we vanaf 1936 elke lente en herfst reizen naar het zuiden maken. De ervaringen die we opdeden tijdens onze eerste Atlantische overtochten naar Portugal waren zo gunstig dat we hebben besloten tot de bovengenoemde ontwikkeling van deze reizen. Niemand kan het nieuwe Duitsland beter vertegenwoordigen dan de Duitse arbeider die met *Strength Through Joy reist.*

Daarnaast zullen we dit jaar een reeks grote, bijzondere projecten uitvoeren. Wie bedenkt waar de vijf miljoen vakantiegangers van *Kracht door Vreugde* in 1934 en 1935 daadwerkelijk naartoe reisden, ontdekt dat van deze vijf miljoen meer dan drie miljoen naar de grensgebieden van ons land gingen. Daar hebben ze een levende muur van Duits socialisme gebouwd. De bevolking van de grensgebieden werd bezocht door Duitse broeders uit alle delen van Duitsland. En de grote kameraadschap, die *Kracht door Vreugde* -reizen precies onderscheidt van privéreizen, gaf deze broeders aan de grens een nieuwe spirituele steun. ******ebook converter DEMO Watermerken*******

Machine Translated by Google

We zullen dit methodische werk voortzetten en aanzienlijk uitbreiden. Om dit doel te bereiken, zijn we een grootscheepse actie gestart en zijn we van plan de toch al lage prijzen *van Strength Through Joy* met nog eens 30 procent te verlagen. Toen dit werd voorgesteld, schudden veel experts hun hoofd en geloofden dat dit nooit zou lukken. Nu, na een korte voorbereidingsperiode, kan ik zeggen dat dit jaar de goedkopere tarieven beschikbaar zullen zijn voor 350.000 vakantiegangers, en dit zonder dat de accommodatieverstrekkers hoeven af te wijken van de goedgekeurde tarieven.

Dit betekent dat de Duitse arbeider over gemiddelde afstanden een hele week vakantie kan nemen voor 12 tot 15 of 16 mark, inclusief reiskosten, volpension en alle soorten collectieve activiteiten. Dit stelt ons in staat om nieuwe groepen arbeiders op te nemen, die vanwege hun economische situatie tot nu toe niet in staat waren om deel te nemen aan een *'Kracht door Vreugde'*- reis. Deze nieuwe massa's zullen de beste vakantiegangers zijn, omdat ze het gelukkigst en het meest tevreden zullen zijn. We zullen hen meenemen naar prachtige grensgebieden, die tegelijkertijd het meest behoefte hebben aan de zorg die het nationaalsocialisme hun kan bieden.

Bij alle activiteiten van de *Kracht door Vreugde* -beweging die de grenzen van ons vaderland overschrijden, denken we aan onze Duitse broeders in het buitenland. We willen van hen een levende brug maken die ons met andere landen verbindt, en onze vakantiegangers zullen boodschappers van vriendschap zijn, zodat andere landen Duitsland kunnen zien zoals het werkelijk is. Zo zullen we onze in het buitenland wonende broeders en hun kinderen, die anders nooit aan een bezoek aan Duitsland zouden kunnen denken, naar Duitsland brengen. We zullen onze *Kracht door Vreugde-* vloot in de winter en het tussenseizoen gebruiken en deze reizen tegen zeer lage tarieven uitvoeren. Bij al deze ondernemingen concurreren we niet met welke industriële instelling dan ook, want de deelnemers aan deze reizen zullen door ons zeer zorgvuldig worden geselecteerd. Als iemand genoeg geld heeft om een gewone overtocht naar Duitsland te betalen, laat hem dan op de gewone manier reizen.
Wij bieden de bovengenoemde goedkope faciliteiten voor een bezoek aan Duitsland alleen aan voor hen die zich niet in zo'n fortuinlijke positie bevinden.

Ter afsluiting van mijn opmerkingen over reizen en vakanties wil ik nog even ingaan op een kleine zorg die in sommige kringen leeft. Over het algemeen is iedereen enthousiast over de *Strength Through Joy* -expedities, zowel onze gastheren als de vakantiegangers. Iedereen is vol lof over de instelling, die inderdaad, zoals bewezen is, in veel opzichten een zeer weldadige invloed uitoefent. Slechts één kritiekpuntje is af en toe te horen: er wordt gezegd dat een groot deel van de vakantiegangers bestaat uit mensen die ook zonder ons op vakantie zouden kunnen gaan. Maar dit bezwaar is onterecht. Mijn medewerkers hebben de samenstelling van een groot aantal treinen onderzocht. Dit was gemakkelijk te realiseren, aangezien elke deelnemer aan een speciale, gedetailleerde vragenlijst wordt onderworpen. Het resultaat van het onderzoek naar alle vakantietreinen uit vier districten was als volgt: maar liefst precies 50% van de passagiers bestond uit arbeiders in de industrie. De rest bestond uit kleine werknemers, zelfstandigen, mensen met een eigen inkomen, mensen met een vrij beroep, enz. Ik kan ook cijfers geven over het inkomen van de *Strength Through Joy* -vakantiegangers. Uit het onderzoek van deze treinen bleek dat een derde van alle vakantiegangers een inkomen had van minder dan 100 mark per maand. Een ander derde verdiende maandelijks tussen de 100 en 150 mark. De overigen verdienden gemiddeld tussen de 150 en 250 mark per maand, maar hun inkomen was hoger. Slechts 6% verdiende meer dan 250 mark. In deze categorie vinden we voornamelijk echtparen met een groot gezin, die vanwege de zware lasten die op hen rusten, recht hebben op deelname aan *'Kracht door Vreugde'* -reizen.

We moeten het punt bereiken – en alles tot nu toe wijst erop dat we het zullen bereiken –

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

wanneer een reis van Berlijn naar Rügen, met vervoer heen en terug en acht vakantiedagen aan zee, al mogelijk is vanaf 12 mark. Het uiteindelijke doel is als volgt: volgens de huidige bevolkingsomvang van Duitsland moeten we jaarlijks 14 miljoen werkende mannen en vrouwen op recreatieve reizen van 12 tot 14 dagen kunnen sturen. De bestaande transport- en accommodatiefaciliteiten zijn volstrekt ontoereikend om dit probleem op te lossen. Vandaag de dag hebben ze de grens van het mogelijke al bereikt. Toen we dit twee jaar geleden voorspelden, werden we uitgelachen.

We zullen daarom onverwijld beginnen met de bouw van nieuwe accommodatiefaciliteiten en nieuwe schepen. In de komende drie jaar zal het Duitse Arbeidsfront gebouwen neerzetten ter waarde van 100 miljoen mark. Deze omvatten een zeebad op het eiland Rügen, met 20.000 bedden en alle voorzieningen voor recreatie. De plannen en modellen voor deze unieke onderneming zijn al gemaakt. We danken ze aan de genereuze leiding van onze leider, Adolf Hitler.
Verder zullen we twee schepen bouwen voor elk 1500 personen, zonder massaslaapzalen, alle hutten voor twee of vier personen, elke hut voorzien van een patrijspoort, en het hele schip voorzien van een dek met ongeëvenaarde capaciteit. Naast de twee schepen, Der Deutsche en Sierra Cordoba, die we al hebben, zullen we dit voorjaar nog vier schepen van vergelijkbare grootte kopen. Naast deze projecten zal het aantal bedden in de recreatiewoningen op het platteland, die het Arbeidersfront al bezit, worden verhoogd tot 30.000. Wanneer over drie jaar alles is voltooid, zullen we in staat zijn om 1,2 miljoen mensen te huisvesten in onze eigen recreatieoorden. Uiteraard zullen de eisen van de particuliere horeca altijd een voorkeursbehandeling krijgen. We zullen dus volhardend werken aan het bereiken van het einddoel, totdat de laatste werkende Duitser zijn legitieme aanspraak op recreatie en vakantie volledig kan waarmaken.

Binnen de verschillende geledingen van de Nationaal-Socialistische Gemeenschap *Kracht door Vreugde* neemt sport een bijzonder belangrijke plaats in. Deze dienst heeft de mooie, maar oneindig zware verantwoordelijkheid om de vrije avond van de Duitse arbeider, doorgebracht met vrolijke lichaamscultuur, om te zetten in een bron van kracht én ontspanning. Vandaag, na twee jaar werk, kunnen we met voldoening vaststellen dat het resultaat onze verwachtingen ruimschoots heeft overtroffen. Meer dan drie miljoen mensen hebben 8.500 cursussen gevolgd in de verschillende sportcategorieën (zwemmen, gymnastiek, lichte atletiek, skiën, enz.) die we hebben georganiseerd. Medische centra voor sport, zaken en speciale cursussen voor mensen met lichamelijke gebreken helpen zelfs de laatste van onze landgenoten op te leiden. Onze zeilexpedities op volle zee waren altijd volgeboekt en veel aanvragen moesten worden afgewezen. Ook in deze richting zullen we ons werk uitbreiden en met name de reizen met een grotere actieradius uitvoeren dan het afgelopen jaar. Deze winter, op het moment van schrijven, worden er skilessen gegeven in de mooiste wintersportgebieden van Duitsland; 35.000 mensen nemen hieraan deel. Bij deze lessen zijn 30.000 *Strength Through Joy* ski-uitrustingen verkrijgbaar, bestaande uit ski's met banden, schoenen en stokken voor 35 mark. Dit lijkt misschien hoog, maar vorig jaar werden er 18.000 uitrustingen verkocht in de reguliere detailhandel. 42.000 *Strength Through Joy*- vakantiegangers volgden de Olympische Spelen in Garmisch-Partenkirchen met enthousiasme, gebracht door onze *Strength Through Joy* -treinen.

Voor talloze Duitsers betekende dit de vervulling van een lang gekoesterde en schijnbaar onhaalbare droom; want in Duitsland is sport tegenwoordig niet langer een kwestie van recordbrekende prestaties door een select groepje of economisch meer bedeelden, maar is het een nationale hobby geworden. Er is al een tekort aan geschikte oefenterreinen, en de toestroom naar de *Kracht door Vreugde*

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De sportcursussen worden gestaag voortgezet. Het derde jaar zal, volgens de ervaring uit het verleden, opnieuw een evenwicht laten zien dat bewijst dat in Duitsland niet alleen kampioenssport wordt gecultiveerd, maar vooral ook de populaire training van het lichaam. We zullen niet rusten tot zelfs 50- en 60-jarigen sport of fysieke training als een dagelijkse noodzaak beschouwen.

De nieuw opgerichte afdeling "Kracht door Vreugde" voor Scholing en Volkseducatie is nog maar kort geleden met haar praktische werk begonnen. Maar in de paar maanden van haar bestaan heeft ze de Duitse natie al waardevolle diensten bewezen door middel van duizenden lantaarnlezingen, bibliotheken met honderdduizenden boeken, en het organiseren van bezoeken en rondleidingen van allerlei aard.

Tot het jaar dat de Nationaalsocialistische Partij aan de macht kwam, hadden miljoenen Duitse mannen en vrouwen nog nooit een theater van binnen gezien. Niet alleen leek het hun heel natuurlijk om niet naar het theater te gaan, maar ze hadden, als gevolg van de marxistische invloed waaraan ze waren blootgesteld, ook zo'n minderwaardigheidscomplex dat het zelfs hun maatschappelijke positie leek om erheen te gaan. Ook hier is een fundamentele verandering teweeggebracht. De culturele bezittingen van de natie zullen niet langer het privilege zijn van de bezittende klasse. Een willekeurig gekozen cijfer werpt een treffend licht op de zeer aanzienlijke betekenis, vanuit cultuurpolitiek oogpunt, van het werk dat alleen al in "Groot-Berlijn" is verricht: van 1 december 1934 tot 30 november 1935 heeft *Kracht door Vreugde* meer dan anderhalf miljoen Berlijnse arbeiders naar het theater gebracht. Hoe opvallend dit cijfer ook is, we beseffen de werkelijke waarde ervan aanzienlijk meer wanneer we bedenken dat dit mannen en vrouwen betreft die nooit, of vrijwel nooit, naar een theater zijn geweest. Deze mensen vormen dus een extra bron van inkomsten voor het theater. De redenen waarom ze nooit eerder een theater bezochten, waren voornamelijk economisch van aard. Een arbeider of werknemer met een maandelijks inkomen van 100 tot 200 mark was simpelweg niet in staat om de normale theaterprijzen voor zichzelf en zijn vrouw te betalen.

Dankzij onze genereuze maatregelen is het mecenaat van de grote massa voor het theater en de concertzaal gewonnen – de massa die deze instellingen slechts van horen zeggen kende en er volkomen onverschillig tegenover stond. Dit is een feit dat niet mag worden genegeerd en dat uiteraard een gunstige weerslag heeft op de particuliere theaters die niet door *Kracht Door Vreugde worden bezocht.*

Het onderzoek dat we begin 1934 in de Siemens-fabriek uitvoerden naar theaterbezoeken, bevestigde deze observaties. Enkele cijfers bewijzen dit zonder meer: 87,6% van de ondervraagde mannen en 81,3% van de ondervraagde vrouwen had nog nooit een opera gezien; 63,8% van de ondervraagde mannen en 74,2% van de ondervraagde vrouwen had nog nooit een theater bezocht. Aangezien deze vragen werden gesteld aan iedereen die bij Siemens werkzaam was, zonder aanzien des persoons of positie, van de directeur tot de assistent, kan met recht worden gesteld dat de medewerkers van de fabriek die al theater- of operavoorstellingen hadden bijgewoond, tot de economisch beter gesitueerde groepen werknemers behoorden.

Recente observaties in de verschillende fabrieken tonen het positieve resultaat aan: de handarbeiders zijn bijzonder goed vertegenwoordigd in de activiteiten die *Strength Through Joy organiseert.* Er wordt een cultuureducatief werk verricht, waarvan de effecten later zichtbaar zullen worden.

Alleen al in Berlijn zijn er zeven theaters die zich uitsluitend of overwegend richten op *'Kracht door Vreugde';* terwijl het gemiddelde bezoekersaantal in het hele Rijk tussen de 60% en 70% van het aantal beschikbare plaatsen ligt, zijn de theatervoorstellingen van *'Kracht door Vreugde* ' gelukkig altijd lang van tevoren uitverkocht. Een dergelijk hoogstaand publiek kan nauwelijks worden geëvenaard door

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Duitse privé-theaters.

De "Meesterconcerten", die een jaar geleden nieuw werden geïntroduceerd, en de "Muziekuren", die we eveneens bezoeken, genieten eveneens grote populariteit. Onze grote concerten, die worden gedirigeerd door de beroemdste Duitse dirigenten, zijn doorgaans lang voor aanvang uitverkocht. Bekende orkesten die aan de concerten hebben meegewerkt, zijn onder andere de Berliner Philharmoniker, het lokale orkest uit de regio Berlijn (das Landesorchester Gau Berlin) en het orkest van de Duitse Opera. De Negende Symfonie van Beethoven is twee keer voor een volle zaal uitgevoerd.

In de musea zag de arbeider tot nu toe een uitgesproken burgerlijke instelling, die hij uit principe niet bezocht. Omdat het voor ons ook moeilijk was om de arbeider in een museum te krijgen, organiseerden we duizenden georganiseerde feesten. Maar daarnaast brachten we kunst de fabriek binnen door middel van tentoonstellingen van werken, die op grote schaal en met nog groter succes in het hele Rijk werden uitgevoerd. Contact met de Duitse handarbeiders biedt de kunstenaar bovendien een sterke inspiratie voor artistieke creaties die passen bij de tijd.

Binnen enkele jaren zal elke grotere fabriek een permanente tentoonstelling hebben. Jaarlijks zullen miljoenen Duitsers het werk van Duitse kunstenaars kunnen bewonderen. Wat we dus hebben bewerkstelligd, is dat de Duitse kunstenaar naar de plek is gegaan waar de werkende massa's van het land samenkomen, namelijk naar de werkplaats en de fabriek; en dat de kunstenaar voor zijn moeite en de artistieke schatten die hij de handarbeider brengt, rijkelijk wordt beloond met de stimulans die zijn artistieke creatie ontvangt door het contact met de handarbeider en met de machinekamers.

In totaal werden onze 66.000 *Strength Through Joy* -evenementen door 25 miljoen mensen bezocht. Met onze filmwagens bezochten we de eenzame dorpjes en de vreemde uithoeken van Duitsland, verscholen in de bossen en onontgonnen gebieden, om onze broeders daar voor het eerst een levendige afwisseling en ontspanning te bieden van de lasten en vermoeienissen van de dag.

Maar onze activiteiten reiken nog verder. In duizenden en duizenden fabrieken heeft zich in de loop der jaren vuil in hoeken en gaten vastgezet, en niemand heeft er ooit aan gedacht om de werkplek mooi te maken. Mensen waren zo gewend geraakt aan vuile, benauwde, benauwde werkruimtes dat ze die als vanzelfsprekend accepteerden.

Met frisse moed en energie nam de afdeling *Schoonheid in het Werk* hierbij de handen uit de mouwen. Een frisse wind waaide door alle fabrieken en veegde het vuil en stof van de ramen en uit alle hoeken en gaten van de fabrieksterreinen. Ruim 200 miljoen mark werd door managers uitgegeven, vaak met hulp van het fabriekspersoneel zelf, om werk, op instigatie van de afdeling *Schoonheid in het Werk* , menswaardig te maken. Waar voorheen oude rommel en afval lagen, zijn er nu kleine tuinen, groene percelen, nette binnenplaatsen, sportvelden, lichte, luchtige werkruimtes, zwembaden, toiletten en wasruimtes. In de afgelopen twee jaar zijn er werkplekken gecreëerd die een genot zijn om te zien. Tot nu toe zijn er ongeveer 17.000 fabrieken aangepakt. Naast talloze verbeteringen van meer of minder belang werden onder meer de volgende gebouwd: 4.314 kantines en gemeenschappelijke ruimtes voor het fabriekspersoneel; 1.580 siertuinen; 276 sportvelden en 93 zwembaden.

Dit werk dat vandaag de dag door *Kracht door Vreugde* in de fabrieken wordt verricht, heeft automatisch zijn weerslag op het huis van de Duitse arbeider. Want een man die gewend is aan een mooie en schone werkplek, zal zich pas thuis voelen in een mooi en schoon huis.

De bouw van werkgroepen in fabrieken vordert razendsnel. Het idee is om ******ebook converter DEMO Watermerken******* te lassen

Machine Translated by Google

de leden van de NSDAP en haar afdelingsorganisaties binnen de fabriek samen met de beste arbeiders tussen de 18 en 25 jaar tot een solide, onbreekbaar blok, om zelfs in tijden van crisis, in eenheid met de leiders van de “cel” en het “blok”, het idee van de gemeenschap levend te houden.
Bovendien moeten de werkgroepen nieuwe gewoontes in de fabriek vormen en een inspiratiebron zijn voor evenementen zoals inspecties en buurtavonden.

Wat de organisatie van *Kracht door Vreugde betreft,* kunnen de volgende cijfers worden gegeven: de Nationaal-Socialistische Gemeenschap *Kracht door Vreugde* is verdeeld in 32 regio's, 771 districten en 15.051 lokale groepen met een gelijk aantal lokale opzichters. Daarbovenop komen de bedrijfsopzichters, wier taken zich in de fabriek bevinden, in totaal 57.000. Al deze 75.000 medewerkers bieden hun diensten belangeloos aan *Kracht door Vreugde aan.*

Bij Strength Through Joy werken slechts 2.547 medewerkers.

Deze machtige onderneming, die de eerste twee jaar gesubsidieerd moest worden door het Duitse Arbeidsfront, zal hopelijk dit jaar onafhankelijk worden. Dit is misschien wel het meest opmerkelijke en interessante feit, vooral als men bedenkt dat de hoeveelheid geld die door *Kracht door Vreugde* is gemobiliseerd en in omloop is gebracht meer dan een miljoen rijksmark bedraagt, terwijl de Italiaanse Dopolavoro dit niveau nog lang niet heeft bereikt en de Amerikaanse Vrijetijds- en Avondorganisatie een zeer aanzienlijke subsidie nodig heeft; terwijl alle marxistische inspanningen, die – of het nu in het oude Duitsland, in het bolsjewistische Rusland of in de geïndustrialiseerde landen van het Westen is – overal volledig zijn mislukt, het nationaalsocialisme op de goede weg is.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De Duitse winterhulp

door Max Hunger

T De Winterhulp, opgericht door de Nationaal-Socialistische Partij en met enthousiasme omarmd door het hele land, is uitgegroeid tot een erkende instelling van het Derde Rijk en een zegen voor vele miljoenen behoeftige, verzwakte en zieke mannen, vrouwen en kinderen.

Hoewel de staat er door middel van directe actie alles aan doet om werkloosheid te bestrijden en de nood te boven te komen door op grote schaal werk te bieden, heeft ze nog niet voldoende tijd gehad om werk te vinden voor elke gezonde man en vrouw die bereid is te werken. Ondanks de wereldwijde handelsmoeilijkheden heeft ze wel het bijna ongelooflijke wonder volbracht door het aantal werklozen binnen drie jaar terug te dringen van 7 miljoen tot minder dan 2 miljoen. Maar net als elk gezin zullen er altijd armen in de gemeenschap zijn.

De sociale wetgeving en de openbare bijstand hebben veel gedaan en doen nog steeds veel om de problemen te verlichten. gebrek, maar deze instellingen kunnen het gebrek niet helemaal opheffen.

Het is bedoeld om iedereen te helpen die net onder de grens van de Winterhulp valt. De Winterhulp is niet bedoeld als vervanging van de Openbare Bijstand, maar als aanvulling daarop.

Toen het nationaalsocialisme op 30 januari 1933 de macht greep, richtte het de staat op, zoals Dr. Goebbels beschreef het als 'een puinhoop', een politieke chaos, met lege schatkisten en één op de vijf mensen die een uitkering ontving.

Het vergde een moedig hart en een ijzeren wil om een bijna hopeloze situatie te boven te komen, die vorige regeringen tevergeefs hadden geprobeerd te verhelpen. De manier waarop deze gigantische problemen werden aangepakt, is inmiddels geschiedenis, maar zal voor altijd herinnerd worden als een verbluffend voorbeeld van gedurfd en constructief staatsmanschap.

De kern van de grote Nationaal-Socialistische Welzijnsbond werd al in het voorjaar van 1932 gevormd, maar de echte actie kwam pas op gang toen de partij aan de macht was gekomen. De eerste officiële bijeenkomst van de bond vond plaats op 6 mei 1933, toen, in aanwezigheid van de Führer, hoofdcommissaris Hilgenfeldt, die aan het hoofd van de organisatie was geplaatst, het bevel van de Führer bekendmaakte dat de bond als officieel orgaan binnen de partij voor het Rijk werd erkend, bevoegd om alle kwesties met betrekking tot het algemeen welzijn en de hulpverlening te behandelen.

De vereniging werd voor het eerst in actie geroepen op de verjaardag van de Führer op 20 april, toen zij belast werd met het uitdelen van voedselpakketten aan werklozen, en op 1 mei, toen zij de eerste straatinzameling deed voor het vakantiefonds voor kinderen.

In de zomer van datzelfde jaar kreeg de Vereniging de uitvoerende bevoegdheden voor de organisatie van de Winterhulp, die door de Führer was gepland, en begon direct met de organisatorische voorbereidingen voor deze grote taak. Op 13 september opende de Führer de campagne met de verklaring dat niemand in Duitsland honger of kou mocht lijden tijdens de winter, en Dr. Goebbels zei bij zijn afscheid dat dit Winterhulpwerk met de nodige voortzetting moest worden uitgevoerd.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

de schoonste en meest fatsoenlijke methoden die denkbaar waren, en dat uit medeleven met de armen het hele volk elke eerste zondag van de maand een "eenpansgerecht" zou nuttigen en het verschil in de kosten van de gewone maaltijd zou schenken aan de hulp aan de behoeftigen. De datum voor de aanvang van de winterhulp werd vastgesteld op 1 oktober, en op 16 september ging hoofdcommissaris Hilgenfeldt met een staf van 36 helpers naar de kantoren die hem ter beschikking waren gesteld in het Rijksdaggebouw.

In een toespraak van 11 december 1935 beschrijft Hilgenfeldt enkele van de moeilijkheden waarmee hij te kampen had bij de organisatie van het werk dat hem was toevertrouwd. Vanaf het begin was het duidelijk dat het succes van de onderneming afhing van de opbouw van efficiënte inzamelings- en distributiesystemen en van de actieve deelname van de hele natie. Daarom moesten de lauwe en onverschillige mensen worden aangespoord tot een hoger burgerzin en de egoïsten tot een nieuw altruïsme; het moest elke Duitser duidelijk worden gemaakt dat ware kameraadschap gebaseerd is op zelfopoffering en wederzijdse hulp. De Führer verklaarde bij de opening van de Winterhulp: "Deze grootse actie tegen honger en kou moet worden ingezet onder het motto: De internationale solidariteit van het proletariaat is door ons gebroken. In plaats daarvan zullen wij de levende nationale eenheid van het Duitse volk opbouwen."

Hilgenfeldt besefte vanaf het begin dat de organisatie, om effectief te zijn, flexibel moest zijn in haar toepassing op de behoeften en aanpasbaar aan de wisselende omstandigheden van de werkelijke nood die zij moest verlichten.

“Niemand mag honger of kou lijden!” Dit was het bevel dat de Führer aan zijn trouwe volgelingen oplegde.

Hoe moest dat gebeuren? Er waren ongeveer 17 miljoen mensen die verzorgd moesten worden: bijna een derde van de totale Duitse bevolking. Inderdaad, een enorme taak! Hoofdcommissaris Hilgenfeldt wist echter dat hij in de eerste plaats kon rekenen op de toegewijde medewerking van zo'n 30.000 lokale afdelingen van de partij, maar hij wist ook dat deze niet naar behoren konden functioneren zonder gedetailleerde plannen, die elke eventualiteit omvatten.

Om die reden riep hij de hulp in van experts op het gebied van financiën, industrie en transport, en van experts in de aardappel-, meel- en kolenindustrie; hij maakte ook gebruik van bestaande liefdadigheidsinstellingen, zoals de Kerkmissies, het Duitse Rode Kruis, het Technische Hulpkorps en zelfs de kleine groep enthousiaste arbeiders, de zogenaamde 'Adventisten'. Het was een algemene mobilisatie van alle krachten die getraind en ervaren waren in het hulpverleningswerk en van degenen die bereid en bereid waren om als ere-arbeiders te helpen, ongeacht partij of maatschappelijke positie.

Elke lokale afdeling van de partij in het hele land verzamelde en bewaarde de namen van alle personen die extra hulp nodig hadden. Naarmate het werk toenam, werd een speciale afdeling van de Nationaal-Socialistische Welzijnsvereniging aangesloten bij elke lokale afdeling, waar mannen en vrouwen van alle klassen met één wil samenwerkten voor één gemeenschappelijk doel.

Bij het organiseren van de hulp moest rekening worden gehouden met de specifieke behoeften van de verschillende gebieden en moest daarin worden voorzien. Omdat de leefgewoonten in de verschillende districten verschilden, zelfs wat betreft de voedselvoorziening, en de probleemgebieden grotendeels samenvielen met de dichtbevolkte industriële centra, moest de Vereniging maatregelen treffen om aan al deze specifieke eisen te voldoen. Deze moeilijkheden worden het best geïllustreerd door een concreet geval: de bevolking van de deelstaat Rijnland-Westfalen is bijvoorbeeld gewend aan het eten van een gele aardappelsoort; hetzelfde gold voor Essen en Hamburg; daarom moesten alle witte en rode aardappelsoorten naar andere delen van Duitsland worden geëxporteerd, waar ze in de smaak vielen, met name Baden.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De inzameling en distributie van aardappelen legde een uitzonderlijke druk op de middelen van de organisatie vanwege de ongelijke lokale behoeften van de bevolking. Aan Beieren bijvoorbeeld, dat zelfvoorzienend is wat betreft aardappelen, werden nauwelijks leveringen gedaan, terwijl voor het district Essen een aanvullende hoeveelheid van 1,45 miljoen cwt nodig was en voor Saksen 0,92 miljoen cwt. Andere steden en districten die aanvullende leveringen nodig hadden, waren Berlijn, Midden-Duitsland, de industriegebieden van Rijnland-Westfalen, Baden en delen van Württemberg. Tijdens de campagne van 1933/34 werden ongeveer 60.000 spoorvrachten aardappelen verzameld en gedistribueerd. Van deze hoeveelheid ontving Berlijn alleen al dagelijks 700-800 vrachtwagenladingen. Het maandelijks uitgedeelde aardappelrantsoen bedroeg ongeveer 30 pond per hoofd van de totale bevolking. Maar omdat slechts ongeveer een derde van de bevolking aanvullende hulp ontving, bedroeg het rantsoen per hoofd van de daadwerkelijk geholpenen ongeveer 100 pond per maand. Er heersten vergelijkbare omstandigheden wat betreft de vraag naar en de distributie van brandstof.

In sommige districten wordt voornamelijk hout gestookt, in andere turf of steenkool of bruinkoolbriketten. Uiteraard zijn ovens en kachels speciaal aangepast aan de gebruikte brandstof. Daarom moest ervoor worden gezorgd dat elke plaats in voldoende mate van de benodigde brandstof werd voorzien. De toegestane hoeveelheid brandstof voor elk huishouden werd berekend als voldoende om één kamer gedurende de hele winter te verwarmen. Gezinnen met 3 of 4 kinderen kregen voldoende steenkool om twee kamers gedurende de winter te verwarmen.

Voor het transport van alle benodigde brandstof in 1933/34 waren ongeveer 140.000 wagons nodig, waarbij de hoeveelheid steenkool ongeveer 16% van de totale hoeveelheid brandstof in Duitsland vertegenwoordigde. De hoeveelheid steenkool die in de winter aan een gezin met twee kinderen werd geleverd, bedroeg ongeveer 9 cwt., terwijl elk huishouden in de mijndistricten, waar steenkool extravaganter wordt verbrand, in dezelfde periode ongeveer 22 cwt. ontving.

De distributie van kolen wordt verzorgd door de lokale kolenhandelaren. Degenen die recht hebben op vrijstelling ontvangen een leveringsbewijs van 1 cwt per stuk. Dit bewijs wordt overhandigd aan de kolenhandelaar, die de kolen vervolgens aflevert tegen betaling van een kleine vergoeding voor het vervoer. Ontvangers die niet kunnen betalen, ontvangen de kolen gratis.

Misschien krijgt u een beter beeld van de omvang van de kolenvoorraad als u uitlegt dat het de mijnwerkers in het Saargebied drie maanden zou kosten om de benodigde hoeveelheid kolen voor de winterhulp te verkrijgen.

De Winterhulp omvat ook de levering van schoenen en kleding. De lengtes van het materiaal dat gebruikt wordt voor kleding zou een totale lengte van ongeveer 8000 kilometer hebben.

Naast aardappelen worden ook andere levensmiddelen uitgedeeld: rijst, meel, cacao, melk, vetten, vlees, vis en andere eetwaren. Er worden ook gratis maaltijden verstrekt en met Kerstmis worden er kerstbomen voor de jeugd uitgedeeld. Alleen al in Berlijn werden in 1933/34 300.000 kerstbomen uitgedeeld.

Voor het inzamelen van de geschenken die nodig zijn voor de aankoop van al deze enorme voorraden zijn verschillende methoden toegepast: straatcollectes waaraan zelfs de hoogste staatsfunctionarissen als collectanten deelnemen, benefietvoorstellingen, sociale functies, straatloterijen, maandelijkse collectes voor eenpansgerechten, giften van pondpakketten met voedsel, openbare inschrijvingen, speciale heffingen op inkomsten, privécollecties, straatverkopen van insignes, enzovoort, enzovoort.

De grondigheid van de organisatie wordt het best geïllustreerd door de methode waarbij de “one-dish-
In Berlijn worden de “stoofpot”-collecties voortgezet.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

De stad Berlijn telt ongeveer 125.000 huizen. Van elk huis wordt een bewonerslijst opgesteld, en in elk huis wordt elk gezin of elke zelfstandige kostganger opgeroepen en het geld ingezameld. De bijdrage, afhankelijk van de draagkracht van de schenker, wordt door hem op de lijst gezet, die binnen enkele uren samen met het ingezamelde bedrag naar de lokale afdeling wordt teruggestuurd. Alleen al in Berlijn zijn er gemiddeld 140.000 vrijwilligers actief in de winterhulp.

Vermeldenswaard is ook dat de vervaardiging van de insignes en gunsten, die bij speciale gelegenheden op straat worden verkocht, werk en brood opleverde voor vele werklozen in de noodlijdende industriegebieden. Zo werden in de winter van 1933/34 bestellingen geplaatst ter waarde van 4 miljoen mark bij fabrikanten in het Beierse Woud, Thüringen en Saksen, en zelfs Oost-Pruisen met zijn barnsteenindustrie werd niet vergeten. Voor 1934/35 werd de waarde van deze bestellingen verhoogd tot 5 miljoen mark.

De tegemoetkoming wordt uitgekeerd aan alle in aanmerking komende personen, ongeacht ras of nationaliteit.

In 1933/34 werden bijvoorbeeld 69.336 vreemdelingen geholpen, van wie 29.108 Joden. Alleen al in Berlijn werden 13.818 Joden en 8.054 vreemdelingen opgevangen door de Winterhulp. De totale bedragen in geld en waarde die voor de Winterhulp werden ingezameld, waren:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Het aantal geholpen personen was als volgt:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Bijzondere vermelding verdient de ongeëvenaarde hulp die de boeren aan de winterhulpverlening hebben verleend. Enkele cijfers illustreren dit: in 1933/34 leverde Pommeren bijvoorbeeld 841.477 cwt. aardappelen.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******ebook converter DEMO Watermerken********

Machine Translated by Google

Alle goederen voor de winterhulp werden kosteloos door de Staatsspoorwegen vervoerd. In de campagne 1933/34 bedroeg de bijdrage van de Staatsspoorwegen in dit verband 14.672.957 Mk., terwijl het totale gewicht van de transporten 59.025.995 cwt bedroeg.

Het aantal erehulpverleners dat bij de winterhulp betrokken was, bedroeg gemiddeld 1,5 miljoen per jaar. In het bestuur van deze organisatie waren de volgende aantallen ambtenaren, klerken, etc. werkzaam:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

De totale administratiekosten bedragen iets minder dan 1% van de totale inkomsten.

Toen de Führer en Rijkskanselier Adolf Hitler op 27 mei jl. hoofdcommissaris Hilgenfeldt ontving, samen met zijn belangrijkste medewerkers, sprak hij zijn grote waardering uit voor het werk dat de organisatie had verricht. Toen hij besloot met de woorden: "De Winterhulp is een uniek historisch staaltje maatschappelijk werk", vertolkte hij slechts de gevoelens van elke echte Duitser met betrekking tot deze grote nationale inspanning van wederzijdse goede wil en persoonlijke opoffering.

******ebook converter DEMO Watermerken********